பாரதமணி

ஆசிரியர் :
கா. சி. வேங்கடரமணி

காரியாலயம் :
12, பிருந்தாவனம் தெரு, மயிலாப்பூர், மதராஸ்.

வருஷ சந்தா { உள்நாடு ரூ. 3
வெளிநாடு ரூ. 5

மாலை 5	சனி 14-6-41 விஷு௵ ஆனி ௴ 1௳	முத்து 6

பொருள் அடக்கம்

விஷயம் பக்கம்

போகிற போக்கில் 322
எஸ். ஸ்ரீனிவாஸ அய்யங்கார் ... கா. சி. வேங்கடரமணி 325
பெண் பள்ளிக்கூடம் ... ... "ரவிகன்" 326
வளர்பிறை ... ... ரா. ஸ்ரீ. தேசிகன் எம். ஏ. 328
இந்துமதி ... ... கா. சி. வேங்கடரமணி 332
படிக்கவேண்டும் ... ... கு. ப. ராஜகோபாலன் பி. ஏ. 337
விஞ்ஞானத்தின் விரிந்த விழி ... ... டி. பி. நவநீதகிருஷ்ணன் எம். ஏ. 340
அளபெடை ... ... அ. வி. மயில்வாகனம் 343
சிதைந்த காதல் ... ... சி. ஆர். சரோஜா 346
ஜீவகாருண்யத்தின் வெற்றி ... ... வி. ஸத்யமூர்த்தி பி. ஏ., பி. எல். 352
எதிர் பாராதது ! ... ... ஜி. சதாசிவம் 355
திலகரின் வாழ்நாள் குறிப்புகள் ... ச. முனிஸ்வாமி பிள்ளை 359
அம்மா ... ... எஸ். குஞ்சிதபாதம் 362
காந்தீயப் பொருளாதாரம் ... ... அ. முத்தையா எம். ஏ. 374
நம் தேசத்துப் பறவைகள் ... ... சி. ஆர். பழனியாண்டி 376
சிறுவர்பகுதி ... ...எம். கே. சுந்தரவாதன், பி. ஏ., எல். டி. 377
ஸ்வேதாரண்ய ஆச்ரம பாலபாடம் II ... கா. சி. வேங்கடரமணி 380
புத்தக விமர்சனம் 382

"பாரத மணி" யில் வெளியாகும் கட்டுரைகள், கதைகளில் குறிப்பிடும் பெயர்கள் எல்லாம் கற்பனைப் பெயர்கள் ; ஒருவரையும் குறிப்பிடுவனவல்ல.

கண்ணைக் கட்டிப் போட்டாலும் தப்பில்லாமல் சுலபமாய் 'டைப்' அடிக்கும் சக்தியைத் தவிர வேறு இதர வெற்றிகளை வட இந்தியர்கள் தென்னிந்தியர்களிடம் கண்டு களித்துப் பாராட்டுவதில்லை. அப்படியே தென்னிந்தியர்கள் வட இந்தியாவில் பெறும் வெற்றிகளைப் பற்றித் தென்னிந்தியர்களும் அறிந்து பாராட்டுவதில்லை—ராவ் சாகிப் பட்டம் அல்லது மத்திய சர்க்காரில் ஒரு வேலை கிடைத்தாலொழிய!

ஆனால் ஒரு தொழிலில் தென்னிந்தியர்களுக்கு எப்பொழுதும் மாறாத குத்தகையுண்டு. அது பத்திரிகைத் தொழில். இந்த ரேக்லா பொட்டியில் நாம்தான் பந்தயக் குதிரை. வட இந்தியாவில் நடந்து வரும் பத்திரிகைகளில் அநேகமாய்த் தென்னிந்தியச் சாரதி தான்—முக்கியமாய்த் தமிழ்ச்சாரதி. நாம் சட்டியில்தான் நன்றாய் வளரும் ஒரு தொடர்கொடி. நிழலிலும் புஷ்பிப்போம். ஒரு கிண்ணம் தண்ணீரும், நக்ஷத்திர வெளிச்சமும் இருந்தால்போதும். உண்மையில் வாசனை கிடையாது. அசல் கனகாம்பரம். நகரத்தில் சுலபமாய் விற்கக்கூடிய சரக்கு. காசாக்கிவிடலாம்.

* * *

தமிழர்கள் பலவிதத்தில் ஏழ்மைத் தனம் அடைந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களுக்குச் சில தொழிலில் ஏராளமான தேற்சியுண்டு. உற்பத்தி அல்லது சிருஷ்டி செய்யும் சக்தி நமக்கு மிகக் குறைவு. ஆனால் அற்புதமான, நாவு சுழலக்கூடிய காப்பி உண்டாக்கும் திறமை நமக்கு—முக்கியமாய் நமது ஸ்திரீகளுக்கு—உண்டு. மெக்காவில் பிறந்த காப்பி தோல்வியடையும். நமக்குக் கைத்தொழில் சக்தி மிகக் குறைவு. ஆனால் நாம் உற்பத்தி செய்யும் இட்டலி ராமேச்வரம் முதல் கன்னியாகுமரி வரையில், அசோக மகாராஜாவின் சாஸ்திரக் கட்டளை ஸ்தம்பங்கள் போல் பரவி நிற்கின்றன. இந்தக் கிரியா சக்திகளை யெல்லாம், மேலிட்டு நமது பத்திரிகையின் சக்தி நிற்கிறது. இந்த தினசரி பேனா சக்திக்கு நாம் உண்ணும் உணவு தான் முக்கிய காரணம்—மில் அரிசியும் சோர்ந்த காய்கரிகளும் புளியும் மிளகாயும் இல்லா

விட்டால் எப்படி ருசிகரமான தலையங்கங்கள் எழுத முடியும்?

*　　*　　*

நண்பர்களே, முகவுரை வளர்கிறது. உங்கள் முகம் சிவக்கிறது. விஷயத்தைக் குறுக்குவோம்.

புது டில்லியில் பிரசுரமாகும் "ஹிந்துஸ்தான் டைம்ஸ்" என்ற பெயர் கொண்ட தினசரிப் பத்திரிகையை நீங்கள் பார்த்திரா விட்டாலும் அதைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள். சமீபத்தில் அப்பத்திரிகையின் விசேஷமலர் ஒன்று வெளியிடப் பட்டது. அந்த மலரை முதன் முதலில் நான் மகாத்மா காந்தியின் சேவாக்கிராமின் குடிசையின் கூடம் போலுள்ள அறையில் தான் கண்டேன். இது தான் சேவாக்கிராமின் சேவாக்கிராம். மகாத்மா காந்தி பகலிலிருந்து தொண்டு புரியுமிடம்.

அது பத்தடி சதுரம், சலவைக் கல்லைப் போல் தைக்கப்பட்ட மண் தரை—மண் சுவர். காந்திஜீயின் முதுகின் பளபளப்பு சுவரிலு மிருக்கிறது. இதன் அழகைப் பார்த்ததும் நமது காவிரிதீரத்தில் சில வைஷ்ணவ கிராமங்களிலுள்ள வாசல் திண்ணை ஞாபகம் வந்தது— கோவைச் சாறும் கரியும் சேர்த்து மெழுகப் பட்டு நிற்கும் மினுமினுப்பு—ஸ்பர்ச மறியாத யௌவனஸ்திரீயின் மேனியைப் போல்!

மகாத்மாஜீயின் குடிசையில் சாந்தம் குடி கொண்டிருந்தது. மண் சுவர்களிலும் சாந்தத்தின் களை ஜ்வலித்துக் கொண்டிருந்தது.

*　　*　　*

"ஹிந்துஸ்தான் டைம்ஸ்" விசேஷ மலரில் ஒரு விஷேச் சுவையிருந்தது.. சங்கரின் அரசியல் சித்திரம். "ஆனந்தவிகட" னுக்கு மாலி யெப்படியோ, அப்படியே "ஹிந்துஸ்தான் டைம்ஸ்" க்கு சங்கர்.

சங்கரின் அரசியல் சித்திரத்தின் அழகையும் கவிதா சக்தியையும் சொல்ல முடியாது. கண்கொண்டு பார்க்க முடியாது—பார்க்கப் பார்க்க ஆனந்தம். புது டில்லியிலேயே இந்த விசேஷ மலரின் விசேஷ அரசியல் சித்திரத்தை மூலத்திலேயே பார்த்தேன். இப்போழுது வர்ணித்துப் பார்க்கிறேன்—சித்திரம் போட்டுக் காட்ட "பாரதமணி" க்குப் பணம் இல்லையே! காலணு இங்கியை வைத்துக் கொண்டுதானே காரியத்தை நடத்த வேண்டியிருக்கிறது?

சங்கர் உண்மையான ஸ்டாலினைப் படத்தில் பிடித்து விட்டார். அவருடைய 'ப்ரஷ்' ஷில் (Brush) 'எக்ஸ்ரே' (X-Ray) சம்பந்த மிருக்கிறது.

ஸ்டாலின் குறும்புச் சிரிப்புச் சிரித்துக்கொண்டு, சாந்தமாய்க் கையில் வெற்றியுடன் 'லகா' னைப் பிடித்துக் கொண்டு, ஹிட்லரின் தோளில் ஏறிச் சவாரி செய்கிறார். ஹிட்லர் யுத்த வேகத்தில் ருஷ்யாவின் பாரத்தைக்கூட லக்ஷயம்

செய்யவில்லை. ஒரே பாய்ச்சலாய்ப் பாய்கிறார். மகாத்மா காந்தி சாந்தமாய்த் தன் சர்க்காவில் நூல் நூற்கிறார். அந்த நூல் லின்லித்கோ பிரபு ஏறிச் சவாரி செய்யும் கோழி—நெருப்புக் கோழி—யின் கால்களைச் சுற்றிக்கொள்கிறது. லின்லித்கோ பிரபுவின் முகத்தில் களைப்பு காட்டுகிறது.

இந்தச் சித்திரத்தின் அழகை வார்தாவிலிருந்து சென்னைவரையில் பார்த்துப் பார்த்து ‘கிராண்ட் ட்ரங்க் எக்ஸ்பிரஸின்’ (Grand Trunk Express) கழுதை வேகத்தையும் அதன் அஹிம்சையையும் கூட மறந்து, குதுகலமாக வந்தேன்!

* * *

நண்பர்களே, இந்த யுத்தப் புயற்காற்றை இரண்டு பேர்கள்தான் அடக்கி ஆண்டு சாந்தத்துடன் சவாரி செய்து வருகிறார்கள்—ஸ்டாலினும், மகாத்மாவும். மானிடப் பிறப்பில் இரண்டு முரண்பாடான கிளர்ச்சிகள் தூண்டுகின்றன. அதில் ஒன்றுக்குச் சாட்சி மகாத்மா; மற்றொன்றுக்கு ஸ்டாலின். ஹிம்ஸா வழி, அஹிம்ஸா வழி. அஹிம்ஸா வழியில் வெற்றி பெறுவதற்கு, திட்டமும், ஊக்கமும், செயலும், சேகரிப்பும்—ஹிம்ஸா வழிக்கு எவ்வளவு வேண்டுமோ அதைவிட நூறுபங்கு வேண்டும். இதில் செயல்தான் முக்கியம் அதனால் காந்திஜீ “செய்யுங்கள்! செய்யுங்கள்!” என்று திட்டம் போடுகிறார்; திருப்பித் திருப்பிச் சொல்கிறார். அஹிம்ஸா வழியில் நாம் அடையும் சாந்தம், கற்பக விருக்ஷமாகும். அழியாப் பொருள்—ஆனந்தப் பொருள்.

* * *

என் மனம் இன்னும் வார்தாவிலேயே நிற்கிறது. வார்தாவிலிருந்து சேவாகிராமத்துக்கு, ஓர் அழகிய சரிவானபாதை குழந்தையைப் போல் வளைந்து ஓடுகிறது. கப்பி சரியாகப் போடப்படாத படியால் நமது டிஸ்ட்ரிக்ட் போர்டுகள் போலத்தான் வார்தாவிலும். அந்தப் பாதை ஒருவறண்டுபோன மலையருவியைப்போல் காணப்படுகிறது. ஆனால் இந்த அருவி ஓர் ஏரியில் போய் முடிவடைகிறது—சேவாக்கிராமம் என்ற ஏரி. நான்கு நாட்கள் மழை பெய்தால் போதும். ஏரி நிரம்பிவிடும். ஒரு வருஷம் கவலையில்லை.

இந்த அருவியின் அழகைப் பற்றியும் இந்த ஏரியின் தெளிவைப் பற்றியும், அடுத்தமாதம் இன்னும் கொஞ்சம் எடுத்துச் சொல்கிறேன்.

—மணி

எஸ். ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்கார்

[கா. சி. வேங்கடரமணி]

நம் காலத் தென்னிந்தியப் பிரமுகர்களுள் மிக்க விவேகமும், புத்தி விசாலமும் க்ரியா சக்தியும் (செய்கை வலிவு) நிறைந்து ப்ரகாசித்த ஸ்ரீமான் ஸ்ரீநிவாச அய்யங்கார் மறைந்தார். சுடர் விட்டெரியும் ப்ரகாசமும் அதற்கனுகுணமான கல்விச் செல்வமும் பொங்கும் அறிவின் உயர்வை நான் என் சுற்றுப் பிரயாணங்களில் கண்டவர்களுள் அவரிடமே அதிகம் கண்டேன். சிக்கலான ராணுவ தந்திரம் முதல் மனதிற்கெட்டாத இயற்கை தத்துவ விதிகள் வரையும், வான சாஸ்திரம் முதல் சமீபத்தில் தீர்மானமான நியாய சாஸ்திரம் வரை, எதையும் பார்த்த மாத்திரமே கிரஹித்துக்கொள்ளும் ஆற்றல் கொண்டவர் அவர்.

தமிழர்களுக்குச் சாதுர்யம் உண்டு. ஆனால் ஞானியர் மிகச் சிலரே. ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்காரின் ஞானமும், அது உதித்த இடமும் எது என்பது மனோதத்துவ ஆசிரியர்களின் ஆராய்ச்சிக்குறிய பிரச்னை ஆகும். இந்த ஹிந்து ஞானியை ஆவாஹனம் செய்து வளம்பெற வளரச் செய்த வஸ்து—பஞ்ச பூதங்களையும் விட உயர்ந்த வஸ்து ஒன்று இருந்திருக்க வேண்டும்.

இயற்கையாகவே வகுப்பு வேறுபாடற்றது அவர் மனோபாவம். எதையும் அது முதலிலேயே ஆழ்ந்து கவனிக்கும். அடிவரை சூழ்ந்து அமிழ்வதில் முத்துக் குளிப்பவன்போல் அவர் மனம் ஆனந்தங் கொள்ளும். தற்பொழுதுள்ள காரியத்திற்காக, எல்லைகளையும் வரம்புகளையும் அனுமதித்தாலும் அவர் நோக்கம் எப்பொழுதும் பொதுப்படையானதே. சுத்த அத்வைதிகளின் ஆழ்ந்த அறிவும், தத்வ ஞானமும், த்வைதிகளின் ப்ராமாண்யமும் நிர்மாண ஊக்கமும் கலந்தே அவரிடம் விளங்கின. இந்திய வாழ்க்கையின் பிளவு, உடைவு, பள்ளத்தாக்கு முதலியவைகளைக் கடக்க படகுப் பாலமாவது கட்டுவதே அவர் ஜீவியத்தின் இடைவிடாப் பெரும் முயற்சி. நெற்றியில் துலங்கும் குறியற்ற உண்மை வசிஷ்டாத்வைதி அவரே.

மேன்மையான கார்யங்களின் ஸித்திக்கு யோக சக்தி போன்ற ப்ரதானமான இயற்கை சக்தி ஒன்று உண்டு. செய்யவேண்டிய கார்யத்தில், எழும்பிப் படமெடுத்தடிக்கும் ஸர்ப்பம்போல், தன் மனோ பாவத்தையும், சரீர சக்தியையும் ப்ரயோகிக்கும் சக்தியே அது. மற்ற குணங்களையும், க்ரியா மார்க்கங்களையும் தன்னுள் உட்படுத்திக்கொண்ட இந்த யோக சக்தியை ஸ்ரீ. அய்யங்கார் அபரிமிதமாகப் பெற்றிருந்தார்.

ஸ்ரீ. அய்யங்காரின் சரீரம் ஜீவன் ததும்பி இருந்தது. அவர்போன்ற தத்துவ ஞானிகளுள் மிகச் சிலரே அடையும் ஆனந்தத்தைச் செய்கை அவருக்கு அளித்தது. வர்ஷா கால மலை அருவியின் நாதத்துடன் பஞ்ச வர்ணப் ப்ரகாசத்துடனும் அவர் வாக்கின் வன்மை கூடியிருந்தது. என்றும் தளரா சக்தியும் வனப்பறியா வலிமையும் அடைந்தவர். ஜீவனில் தன்னை யறியாது புஷ்டியடைந்த விரிவான நோக்கமும் விசாலமான அறிவும் பெற்றவர்.

ஆயினும் வலிவும் பொலிவும் பொருந்திய இவ்வழகிய சித்திரம் துக்கத்தையே என்னிடம் விளைவித்தது. நயாக்ரா நீர் வீழ்ச்சியும் நந்தேசத்தில் உபயோகமற்ற குட்டைகளாய் தேங்குவதென்றால் என் வருத்தமுண்டாகாது. கார்யசித்தி பலனைப் பொருத்ததல்ல. ஸ்வதந்திர மார்க்கத்தில் செல்லும் இந்தியர் குணாதிசயத்தைக் கூர்ந்து கவனித்துப் பரிசீலனை செய்யும்படி அது செய்கிறது.

பெண் பள்ளிக்கூடம்

"ரஸிகன்"

பள்ளிக்கூடத்திற்கும் எனக்கும் ஷஷ்டாஷ்டகம் என்று ஒருவாறு ஏற்பட்டாலும் என் மாமா சற்று மயங்கினரே யொழிய கைவிட்டு விடவில்லை. ஆறு தரம் மெட்ரிகுலேஷன் பார்த்தவர் அல்லவா? 'முக்காலே மூணுவாட்டி' என்ற பழமொழியை அனுசரித்து, எங்கள் வீட்டிலிருந்து கூப்பிடு தூரம் இருக்கும் மற்ருெரு தெருவில் உள்ள சிற்றுப் பள்ளிக்கூடத்தில் என்னைச் சேர்க்கத் துணிந்தார். பஞ்சாங்கம் பார்க்கப்பட்டது. மறுபடி புத்தக மூட்டையைக் கட்டினேன். பள்ளிக்கூடத்தை அணுகினேம். வாசப்படி ஏறும்போது சுமார் பத்துப் பெண் குழந்தைகள் கோலாட்டக் கழியும் கையுமாய் உள்ளே யிருந்து வெளிவந்த வேகத்தில் கீழே தள்ளப்படாமல் அதிர்ஷ்ட வசத்தால் தப்பி ஒதுங்கி நின்ருேம். அவர்கள் நடுத் தெருவில் நின்றுகொண்டு கோலாட்டம் போடத் தொடங்கினர்கள். 'ஜவந்தரை'க்கு இன்னும் 10 நாள் தான் இருந்தது. பள்ளிக்கூடத்திலோ உள்ளே மூன்று பேர் போனல் வெளியே நாலு பேர் வரவேண்டும். அப்படி யிருக்க அங்கே கோலாட்டம் பழக முடியுமா? ஆதலால் சுவாதீனமாய் தெருவீதியை சுவீகரித்தார்கள். அவர்களுக்குப் புழுதியும், எதிரே தேங்கியிருக்கும் சாக்கடையும் அதில் பாய் விரித்தாப்போல் அடைந்திருக்கும் கொசுக்களும் ஒன்றும் லக்ஷியமில்லை. வீதி வழியே செல்பவர்களோ நிரம்ப அவகாச முள்ளவர்கள். மேலும், ரஸிகர்கள். அரைமணி முன்பின் ஒரு காரியத்தைச் செய்வது பெரிய குற்றமென்று நினைக்கும் அவசரக்காரர்களுக்கா தெரியும் வாழ்க்கையின் இன்பம்?

இப்படி வழியை மறைத்துக்கொண்டு, இந்தக் குழந்தைகள் போட்ட கோலாட்டத்தைச் சற்றுப் பார்த்துவிட்டு உள்ளே நுழைந்தோம். "யாரு, சாமி" என்ருன் எண்பது வயதுத் தொண்டு கிழவன் ஒருவன்—அவன் ஒரே வேலைக்காரன் தான் அந்தப் பள்ளிக்கூடத்திற்கென்று பின் தெரிய வந்தது. ஹெட் மாஸ்டரைப் பார்க்க வேணுமென்று என் மாமா சொல்லும்போதே அவர் விரைந்து எதிர்ப்பட்டார். (கோலாட்டத்தில் குழந்தைகளைத் தயாரிப்பவர் அவரே.) இவர் ஒரு கலியாண புருஷர். இடுப்பில் ஜரிகைப் பேட்டுப் போட்ட குண்டஞ்சு வேஷ்டியும், 'அல்பாக்கா' கோட்டும், தலையில் கெட்டித் தலைப்பாகையும் தோளில் யோக வேஷ்டியாய் தரித்த கொள்ளேகால் உருமாலும், வெள்ளிப் பொடி டப்பி சுருட்டின கருப்புக் கட்டம் போட்ட சேப்புக் கைக்குட்டை ஒரு கையிலும், ஒரு போலீஸ் பிரம்பு இன்னெரு கையிலுமாகக் காணப்பட்டார். இந்தக் காட்சியைக் கண்டதும் ஹெட் மாஸ்டர் பதவிக்குறியவராகவே நான் அவரை மதித்தேன். எங்களை உள்ளே அழைத்துச் சென்ருர். திரும்பினதும் வேஷ்டி கச்சமடிப்பில் மூன்று பொத்தலையும், 'கோட்டு' முதுகுப் பக்கத்தில் வெகு காலமாக சுண்ணும்புச் சுவற்றில் சாய்ந்தபடியால் வெளுப்பேறி, நிறம் மாறி, நூல் கிளம்பி யிருப்பதையும், தலைப்பாகை விளிம்பு எண்ணைக் கசம் ஏறி யிருப்பதையும் கண்ட எனக்கு அந்தக்ஷணமே 'ஹெட் மாஸ்டர்' என்னும் வர்க்கத்திலேயே ஒரு அலக்ஷியம் ஏற்பட்டது.

இந்த விபரீதத்தை யோசித்துக்கொண்டிருக்கையில் அதிர்வேட்டுப் போட்டாப்போல் ஒரு சத்தம் கேட்டது. திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தேன். ஒரு அதிசயக் காக்ஷி என் கண்முன் நின்றது. ஒரு பெரிய உடைந்த மேஜைக்கப்புறத்தில், மூன்று காலே யுள்ள நாற்காலியில் ஓர் வட்டமான உருவம் தோன்றிற்று. கிழப் பூனை போன்ற முகத்தில், ஆறு

மாத க்ஷவரம் பாக்கி யிருந்திருக்க வேணும், அவ்வளவு கறுப்பும், வெளுப்பும், மஞ்சள் பாய்ந்ததுமாய்க் கலந்த மயிர் அடர்ந்திருந்தது. ஓயாமல் பொடி போடுவதால் வெகுநாள் வண்டல் படிந் தொழுகும் வாணப் பட்டரை போன்ற மூக்கும், ஆற்றங்கரை நாணல் போல் வீரியமாய்க் கிளம்பியிருக்கும் ரோமங்கள் நிரம்பின காதுகளும், மடிப்புப் பிரிக்க முடியாமல் அழுக்கினால் 'சிமெண்டு' செய்யப்பட்ட தலைக் குட்டையும், ஒரு காலத்தில் வெளுப்பா யிருந்து சுமார் காஷாய நிறத்திற்கு மாறிவிட்ட கிழிந்த 'லாங் கோட்டும்' அந்தக் கிழவரை அசைப்பிலே பார்த்தவர்கள் பேயோ, பிசாசோ என்று சந்தேகிக்கச் செய்தன. அவர் தான் 'அரிக் குழி' தோண்டும் குழைந்தைகளுக்கு ஆசிரியர். நான் அவரை நோக்கும்போதே கொல்லையில் போயிருந்த குழந்தைகள் சிலர் 'சோ' என்று சத்தம் போட்டுக்கொண்டு உள்ளே ஓடி வந்தார்கள். கிழவர், புலி பூனைக் குரலில் பேசுவதுபோல், "சத்தம் போடாதேயுங்கோடா, ஹெட் மாஸ்டர் அடிப்பார்" என்று கிச்சுக் குரலில் முக்கம் தெரித்தார். குழந்தைகள் சத்தம் அதிகரித்தது. உபாத்தியாயர் சினம் கொள்ளுவரோ என்று திகைத்தேன். அவர் சிரித்தார். அப்படிச் சிரிக்கையில் முகம் முற்றிலும் மாறிவிட்டது. கண் மண்டையில் ஆயிரக் கணக்கான மடிப்புகள் காணப்பட்டன. 'கெட்டில்' வாயிலிருந்து நீராவி கிளம்புவதுபோல் அவர் தொண்டையிலிருந்து 'ஹஹ் ஹஹ்ஹ' என்ற சத்தம் வெடித்தது. உடம்பு முழுவதும் குலுங்கிற்று. முஞ்சியி லடர்ந்த ரோமக் காடும் ஆனந்தபரவச மடைந்தாற்போல் கூத்தாடிற்று. பையன்கள் இதைக் கண்டதும் இன்னும் அதிக உற்சாகமாய்க் காலில் ஒருவனும், கையில் ஒருவனும், இடுப்பில் ஒருவனும், முதுகில் ஒருவனுமாய் ஏறித் தகைக்க ஆரம்பித்தார்கள். கிழவர் பூச்சாண்டியே யொழிய பேயல்லவென்று தெளிந்தேன்.

இத்தனை யமுர்க்களத்தையும் கவனிக்காமல் ஹெட் மாஸ்டர் எங்களை யழைத்துச் சென்று தன் முக்கிய உதவி யாசிரியரிடம் என்னை ஒப்படைத்து அவருடைய வகுப்பிலே சேர்த்துக்கொள்ளச் சொல்லி என் மாமாவுக்கு விடை கொடுத்தனுப்பினர். பரீக்ஷை, கிரீக்ஷை என்ற விவகாரம் ஒன்றையும் காணோம். அதுவும் நல்லது தான் என்று மனதுக்குள் சந்தோஷித்து முதல் பெஞ்சியில் ஒரு புறம் உட்கார்ந்தேன். அதில் என்னைத் தவிர, சுமார் என் வயதுள்ள இரண்டு பையன்களும், ஒரு வயது குறைவான மூன்று பெண்களும் இருந்தார்கள். பையன்கள் என்னைத் திரும்பிப் பார்க்கவே யில்லை. பெண்களோ கண்கொட்டாமல் பார்த்ததுமன்றி ஒரு காரணமு மில்லாமல் பொட்டென்று நகைத்தார்கள். உபாத்தியாயர் கையில் இருந்த பிரம்பால் மேஜையில் தட்டி, "ஸைலன்ஸ்" என்று அதிகாரமாய்ச் சொல்லுவதாய் எண்ணிச் சொன்னர். பெண்கள் இன்னும் அதிகமாய்க் குலுங்கி நகைக்க ஆரம்பித்தார்கள். உபாத்தியாயரை அப்பொழுதுதான் உற்று நோக்கினேன். வயிற்றிற்குச் சாப்பிட்டு ஆறு மாதமா யிருக்கும் என்று தோன்றிற்று. நீண்டு, மெலிந்து காய்ந்த உடல், நெற்றியில் புழுதி விபூதி. கழுத்தில் கடப்பாரை போல் கூரிய முண்டில் தண்டின சிவப்புக் கயிறு கோர்த்த ஒற்றை ருத்திராக்ஷம். கோபமும் துக்கமும் அவர் உள்ளத்தில் மாறாட மேலும் கீழும் எம்பிக் குதித்துக்கொண்டிருந்தது. அவரைப் பார்த்ததும் எனக்குப் பேரிரக்கம் ஏற்பட்டது. அந்தப் பெண் குழந்தைகள் அவரை உபத்திரவிப்பதே பேரானந்தமாய்க் கொண்டார்கள் என்று தெரிய வந்தது. பெண்களை எப்பொழுதும் மட்ட ஜாதியென்றும் புத்தியற்றவர்களென்றும் தீர்மானங் கொண்டிருந்த எனக்கு இவ்வளவு பெரியவர் கையாலாகாதவராய் அவர்கள் பண்ணும் இடுக்குகளைப் பொறுத்திருக்கிறாரே என்று வியப்பும், அவமதிப்பும் அவரிடம் ஏற்பட்டது.

இப்படியெல்லாம் நான் யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில் உபாத்தியாயர் திடீரென்று ஏதோ ஒரு கேள்வி கேட்டார்.

(331-ம் பக்கம் பார்க்க)

'வளர்பிறை'

[ரா. ஸ்ரீ. தேசிகன், எம். ஏ.]

கவிதாசூரின் 'வளர்பிறை' உலகத்தில் நுழைகிறபொழுது, விண்மீன் கீழே கிடக்கிற ஒரு தனிவழி நம்முன் தோன்றும். அநேக தொட்டில்களும், கட்டில்களும் தாய்மார்களின் உவகை நிரம்பிய உள்ளங்களும், அந்திப்பொழுது விளக்குகளும் இவைகள் எல்லாவற்றையும் தன் மெல்லிய கரங்களால் கட்டி அணைந்து இருளில் கிடக்கும் பூமியும் நமக்குக் காட்சி அளிக்கின்றன.

பெரியாழ்வார் பாட்டின் சுவட்டைப் பின்பற்றிப்போனால், ஆயர்ப்பாடி நம்முன் விரியும். பிடிவாதம் பிடித்தழும் குழந்தை போல இரவு முழுவதும் ஓலமிட்ட புயற் காற்று நின்றுவிடுகிறது. இடியும், மின்னலும், உலகத்தை மூடிய துன்னிய பேர் இருளும் மறைகின்றன. ஆயிரம் முழவொலிகள் எழுப்பிய மழையின் ஒலியும் காலை அமைதியில் கரைந்துவிடுகிறது. மழை அலம்பிய கோகுலம் காலை இளங் கதிரில் ஒரு தனி வனப்பைப் போர்த்து நிற்கிறது. ஆயர்ப்பாடி முழுவதிலும் ஓர் உவகை; ஒரு பரபரப்பு. எங்கே பார்த்தாலும் ஒரே தோரணங்கள். பெண்கள் மலர்சூடி, நானாவித புடவைகள் அணிந்து அங்கு மிங்கும் உலாவுகிறார்கள். மங்கள கீதங்கள் எங்குங் கேட்கின்றன. ஜனங்கள் ஓடுகிறார்கள்; ஓடுகிற வேகத்தில் கீழே விழுகிறார்கள். உவகை வெறியில் ஆரவாரம் செய்கிறார்கள். பாட்டொரு பக்கம்; பல்பறைகொட்ட அதற்கேற்ற ஆட்டம் ஒரு பக்கம்: ஒரு பெருந்திருவிழாச் சிறப்போடு கோகுலம் நமக்குக் காட்சி அளிக்கிறது.

"ஓடுவார் விழுவார் உகந்தாலிப்பார்
நாடுவார் நம்பிரான் எங்குத்தானென்பார்
பாடுவார்களும் பல்பறை கொட்ட நின்று
ஆடுவார்களும் ஆயிற்று ஆய்ப்பாடியே"

உறியை முற்றத்திலே உருட்டி நின்று ஆடுகிறார்கள். பால் தயிர் இவைகளை வாரி யிறைக்கிறார்கள். கூந்தல் அவிழ அறிவழிந்தனர்போல அங்கு மிங்கும் ஓடுகிறார்கள்.

"உறியை முற்றத்து உருட்டி நின்றுடுவார்
நறு நெய் பால் தயிர் நன்றாகத் தூவுவார்
செறிமென் கூந்தல் அவிழத்திளைத்து
எங்கும்
அறிவழிந்தனர் ஆய்ப்பாடியாயரே."

இதற்குக் காரணம் என்ன? இந்தக் களிப்புக்கு மூலம் என்ன?—இக்கேள்விகளுக்குக் கோகுலத்தில் ஒரு குழந்தை பிறந்ததுதான் என்று ஆயர்ப்பாடியில் இருக்கிறவர்கள் பதில் சொல்லுவார்கள். ஆயர்ப்பாடியிலே பிறந்த குழந்தை உலகத்தை ஆட்டிவைக்கப் போகிறான். ஆயர்ப்பாடி குழந்தை என்ன? எல்லாக் குழந்தைகளின் பிறப்பும் ஒரு மஹத்தான சம்பவந்தான். நிதம் நடக்கிற நிகழ்ச்சியினால் நமக்கு ஆச்சரியமாய்த் தோன்றவில்லை. பிறப்பு இறப்பின் ஓய்வில்லாத நடனத்தின் மர்மத்தை ஆராய நமக்கு அவகாசந் தானிருக்கிறதா தலைகுப்புற போய்க் கொண்டிருக்கிற இயந்திர உலகத்திலே.

கீதையை உபதேசிக்கவந்த குழந்தையின் பிறப்பைப்பற்றி நாம் அதிகஞ் சொல்லவேண்டியதில்லை. குழந்தை பிறந்துவிட்டது. அதைக் குளிப்பாட்டுகிறார்கள். கையையும், காலையும் நிமிர்த்து கடார நீரை மெதுவாக விடுகிறார்கள். பசுஞ் சிறு மஞ்சளால் நாக்கையும் வழிக்கிறார்கள்.

"கையும் காலும் நிமிர்த்துக் கடாரநீர்
பையவாட்டிப் பசுஞ்சிறு மஞ்சளால்
ஐயநாவழித்தாளுக்கு............

குழந்தை வளர்கிறது. "துஷ்டக் குழந்தையாயிருக்கிறது. கிடந்தால் தொட்டில் கிழிய உதைக்கிறது. எடுத்துக்கொண்டால் இடுப்பை ஒடித்துவிடுகிறது. கட்டி அணைத்துக்கொண்டால் வயிற்றிலே பாய்கிறது. என் தேகத்தில் சக்தியில்லாபடியினால் நான் மெலிந்துபோனேன்" என்று யசோதை முறையிடுகிறாள்.

கிடக்கில் தொட்டில் கிழிய உதைத்திடும்
எடுத்துக்கொள்ளில் மருங்கை யிறுத்திடும்
ஒடுக்கிப்புல்கில் உதரத்தே பாய்ந்திடும்
மிடுக்கிலாமையால் நான் மெலிந்தேன்
நங்காய்.

குழந்தை தொட்டிலில் கிடக்கிறபொழுது, அதன் ஒவ்வொரு அவயவத்தின் அழகைக் கண்டு ஆயர்பாடி பெண்கள் வியக்கிறார்கள்; பாதங்களையும், விரல்களையும், வாயையும், மூக்கையும் கண்டுகளிக்கிறார்கள்.

வாக்கும் நயனமும் வாயும் முறுவலும்
மூக்கும் இருந்தவா காணீரே மொய் குழலீர்!
வந்து காணீரே

இவனுடைய தலைமயிரைப் பாருங்கள். இவன் குழல்கள் காற்றில் அலைக்கும் தன் குலத்திற்கேற்ப தங்கப் பிரம்புகொண்டு காலில் சலங்கை ஆர்ப்பக் கன்றினங்கள் மறித்துத் திரியப்போகிறான்.

“அழகியபைம் பொன்னின் கோல் அங்கைக்
கொண்டு
கழல்கள் சதங்கை கலந்து எங்கு மார்ப்ப
மழகன்றினங்கள் மறித்துத் திரிவான்
குழல்கள் இருந்தவா காணீரே...........

தொட்டிலில் கிடந்த குழந்தை ‘தூங்க மாட்டேன்’ என்று படுத்துகிறது. அதற்கு யசோதை பாட்டுச் சொல்லுகிறாள். “உனக்குக் கண்ணே! முத்து வந்திருக்கிறது; பவழம் வந்திருக்கிறது தூங்கம்மா தூங்கு” என்று யாழொத்த குரலில் அவள் பாடுகிறாள்.

“ஓதக் கடலின் ஒளி முத்தினு ரமும்
சாதிப்பவளமும் சுந்தரச் சரிவளையும்
மாதக்கவென்று வருணன் விடுதந்தான்
சோதிச்சுடர் முடியாய்! தாலேலோ
சுந்தரத்தோளனே! தாலேலோ”

ஓர் இரவு நிலாக்காய்கிறது. பொன்முகக் கிண்ணியார்ப்பப் புழுதியளைகிற தன் பிள்ளையைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு அம்புலிகாட்டுகிறாள் யசோதை. இன்னும் மழலை முற்றாத இளஞ்சொல்லால் சந்திரனை விளிக்கிறான் கண்ணன். என்னுடைய குழந்தை முகத்திற்கு நீ சமானம் ஆகமாட்டாய். குழந்தைக்குக் கை வலிக்கிறது ஓடிவா அம்புலி என்கிறாள்.

சுற்றும் ஒளிவட்டம் சூழ்ந்து சோதிபரந்
தெங்கும்
எத்தனை செய்யினும் என்மகன் முகம்
நேரொவ்வாய்
.....................உன்னை விளிக்கின்ற
கைத்தலம் நோவாமே அம்புலீ!
கடிதோடிவா”

“அழகிய வாயில் அமுதவூறல் தெளிவுற
மழலை முற்றாத இளஞ் சொல்லால் உன்னைக்
கூவுகின்றான்”

தன் சிறிய கைகளால் காட்டிக்காட்டி அழைக்கிறான்.

“மஞ்சில் மறையாதே மாமதி! மகிழ்ந்
தோடிவா”

ஒருநாள் குழந்தையின் தலையை நிமிர்த்து முகத்தை அசைத்து ஆட்டுகிறாள்.

“முத்தினின முறுவல் முற்ற
வருவதன் முன்
முன்ன முகத்தணியார் மொய்குழல்
களலைய
அத்த! எனக்கு ஒருகால் ஆடுக
செங்கீரை”

சப்பாணிப் பருவம் வருகிறது கைகொட்டி விளையாட்டிற்கு அழைக்கிறாள் யசோதை. தூ நிலா முற்றத்தில் சப்பாணி கொட்டக் கூப்பிடுகிறாள் குழந்தையை.

“மாணிக்கக் கிண்கிணி யார்ப்ப மருங்கின்
மேல்
ஆணிப் பொன்னால் செய்த ஆய் பொன்
னுடை மணி
பேணிப் பவளவாய் முத்திலங்க பண்டு
காணிகொண்ட கைகளால் சப்பாணி
கருங்குழல் குட்டனே! சப்பாணி”

கண்ணன் தளர் நடையைப் பற்றி ஆழ்வார் கூறுகிறார். நெகிழ்கிற தாமரை மலரிலிருந்து பனிபடு சிறு துளி போல, வாயிலிருந்து ஊறி ஊறி ஜலம் வருகிறது. செக்கர் வானத்தில் சிறு பிறை முளை போல் பல் அவன் பவள வாயில் இலங்குகின்றது. இக் கோலத்துடன் தளர்நடை நடக்கவேண்டுமென்று யசோதை விழைகிறாள்.

“செக்கரிடை நுனிக்கொம்பில் தோன்றும்
சிறு பிறை முளைபோல்
நக்க செந்துவர்வாய் திண்ணைமிதே நளிர்
வெண்பல் முளை யிக்க
“படர்பங்கய மலர்வாய் நெகிழப் பணிபடு
சிறு துளிபோல்
இடங்கொண்ட செவ்வா யூறி யூறி
இற்றிற்று விழ நின்று”

யசோதை தன் முதுகைக் கட்டிக்கொள்ளச் சொல்ல அவன் வந்து தழுவுகிறான். பிறகு கண்ணன் பூச்சி காட்டி விளையாடுகிறான். இன்னும் அநேக சேஷ்டைகளைச் செய்கிறான். முலையுண்ண யசோதை அழைக்கிற சித்திரம் நன்கமைந்திருக்கிறது. "ராத்திரி கூட நான் சாப்பிடாமல் தூங்கிவிட்டாய் பால் சாப்பிட வாராய்" என்று அழைக்கிறாள்.

"முத்தனைய முறுவல் செய்து மூக்குறிஞ்சி
முலை யுணாயே"

"உனக்கு முத்தந்தர பெண்கள்
வந்திருக்கிறார்கள் சட்டுனுவா குழந்தே,"

என்கிறாள் யசோதை.

"வண்டுலாம் பூங்குழலினர் உன்வாய
முதம் உண்ணவேண்டி
கொண்டுபோவான் வந்து நின்றார்
கோவிந்தா! நீ முலை யுணாயே"

பெரியாழ்வாரிடத்திலும் குலசேகராழ்வாரிடத்திலும் ஒரே விதச் சித்திரத்தைப் பார்க்கிறோம்.

"ஒரு முலையை வாய்படுத்து ஒரு முலையை
நெருடிக்கொண்டு
இரு முலையும் முறை முறையா ஏங்கி ஏங்கி
இருந்துணாயே"

குழந்தைக்குக் காது குத்துகிற சம்பவத்தை வர்ணிக்கிறார் ஆழ்வார் "வெற்றிலை யெல்லாம் எடுத்து வைத்து விட்டேன். அடுத்தாத்து மாமிகள் எல்லோரும் வந்து விட்டார்கள். காது குத்திக்க குழந்தை வரமாட்டேன் என்கிறானே" என்று மனம் நொந்து கொள்ளுகிறாள் யசோதை.

.........உன்னைக் காது குத்த
ஆய்ப் பாலர் பெண்டுக ளெல்லோரும் வந்தார் அடைக்காய் திருத்தி நான் வைத்
தேன்

"குத்தின காதுக்குத் திரிபோடுகிறேன். பெரிய அப்பம் தருவேன் உன் காது தூரும் திரிபோடாத போனால்" என்கிறாள்.

"பெரியன அப்பம் தருவேன் பிரானே!
திரியோட வொட்டில்
.........உன் காது தூரும்
கையில் திரியை யிடுகிடாய் இந் நின்ற
காரிகையார் சிரியாமே"

குழந்தையை நீராட அழைக்கின்றதும் இங்கு நோக்கத் தகுந்தது. குழந்தை ஓடுகிறான். அதைச் சமாதானப் படுத்துகிறாள் யசோதை.

"மஞ்சளும் செங்கழு நீரின் வாசிகையும்
நாறு சாந்தும்
அஞ்சனமும் கொண்டுவைத்தேன் அழகனே
நீராட வாராய்"

"அப்பம் கலந்த சிற்றுண்டி அக்காரம்
பாலில் சொப்பட நான் சுட்டு கலந்து வைத்
தேன்"........

காக்காயைக் கூப்பிட்டுக்கொண்டு குழந்தைக்குத் தலையை வாருகிறாள். கன்று மேய்ப்பதற்கு காக்கையைக் குழந்தைக்கு ஒரு கோல் கொண்டுவரச் சொல்லுகிறாள். பூச்சூட்டக் குழந்தையை விளிக்கிறாள். "மல்லிகைப்பூச் சூட்டிக்கொள்.செண்பகப் பூ சூட்டிக்கொள்" என்று மன்றாடுகிறாள்.

"மருவிமணம் கமிழ்கின்ற மல்லிகைப்
பூச் சூட்ட வாராய்"

"உன்னை நான் அடித்தேன் கோபித்துக் கொள்ளாதே பூச்சூட்டவாராய்" என்று நயந்து பேசுகிறாள்.

"அள்ளிவெண்ணெய் விழுங்க அஞ்சாது
அடியேன் அடித்தேன்
தெள்ளிய நீரிலெழுந்த செங்கழு நீர்
சூட்ட வாராய்"

சாயந்திரம் வருகிற குழந்தைக்குத் திருஷ்டிதோஷம் வந்துவிடுமோ என்று பயப்படுகிறாள். அதனால் யசோதை குழந்தைக்குக் காப்பிட யோசிக்கிறாள்.

"மன்றில் நில்லேல் அந்திப் போது.........
நன்று கண்டாய் என்தன் சொல்லு நான்
உன்னை காப்பிட வாராய்"

நீ பிறர் கண்களில் மண்ணைத் தூவிவிட்டாய். எல்லோரும் இங்கே வந்து கூச்சல் போடுகிறார்கள். அந்தியில் நீ போய் நிற்காதே. விளக்கேற்றி மஞ்ச நீர் கரைத்து விடுகிறேன்.

"உருக்காட்டும் அந்திவிளக்கு
இன்றொளிகொள்ள ஏற்றுகேன் வாராய்"

கண்ணன் பண்ணுகிற சேஷ்டைகளைக் கண்டு சகிக்காதவளாய்ப் புலம்புகிறாள்.

"........அசலகத்தார்
பரிபவம் பேசத்தரிக்க கில்லேன்
பாவியேனுக்கு இங்கே போதாராயே."

கண்ணனுக்கு வயதாகிறது. காட்டிற்குக் கன்றுகள் மேய்ப்பதற்கு அனுப்பப்படுகிறான். அனுப்பின பிறகு யசோதை

வருந்துகிறாள். இங்கே பக்கத்து வீடு களில் உன்னைத் திரியவிடாமல் காட்டிற் குப் போகும்படி செய்தேனே என்று மனம் நைகிறாள்.

"அஞ்சன வண்ணனை ஆயர்கோலக்
கொழுந்தினை
மஞ்சள் மாட்டி மனைகள் தோறும் திரியாமே'
* * *
என் செயப் பிள்ளையைப் போக்கினேன்
எல்லே பாவமே!"

கன்னியும் வாடுகின்ற வெம்கானத்திற்கு குடையும் செருப்பும் கொடாதே அனுப்பி னேனே என்று உள்ளஞ்சோர்கிறாள்.

"குடையும் செருப்பும் கொடாதே
தாமோதரனை நான்
உடையும் கடியன ஊன்று வெம்பரற்
களுடை
கடிய வெங் கானிடைக் காலடி நோவக்
கன்றின் பின்
கொடியேன் என் பிள்ளையைப் போக்கி
னேன் எல்லே பாவமே."

கண்ணன் திரும்பிவருகிறதைக் கண்டு யசோதை மகிழ்வடைகிறாள். "அப்பா, உனக்குக் குளிக்க ஜலம் வைத்திருக்கி றேன். விசாரத்தினால் உன் தகப்பன் சாப் பிடவில்லை. உன்னோடு சாப்பிடுவார் உள்ளே போ" என்கிறாள்.

* * *

"நீராட்டமைத்து வைத்தேன்
ஆடி அமுது செய் அப்பனும் உண்டிலன்
உன்னோடு உடனே யுண்பான்."

"உன் அடியும் வெதும்பிவிட்டது, உன் கண்களும் சிவந்தன" என்று, கண்ணீர் வடிக்கிறாள் யசோதை.

"அடியும் வெதும்பிஉன்கண்கள் சிவந்தாய்
அசைந் திட்டாய் நீ..."

மேலும் உன்னுடைய சின்னத் துணியை யும் அம்பையும் கட்டிலில் வைத்துவிட்டுப் போய்விட்டாயே என்று பரிவுடன் மொழி கிறாள்.

"சிற்றுடையும் சிறுப் பத்திரமும் இவைகட்
டிலின்மேல் வைத்துப்போய்
கற்றுயரோடு நீ கன்றுகள் மேய்த்துக்
கலந்துடன் வந்தாய் போலும்"

"வளர்பிறைபோல்" வளர்கிற கண்ண னின் சேஷ்டைகளை நமக்குப் பல சித்தி ரங்களில் அமைத்துக் காட்டியிருக்கிறார் பெரியாழ்வார். ஒவ்வொரு சித்திரத்திலும் ஒவ்வொரு கவிநயம் இருக்கிறது அதை கூர்ந்து ஆராய்வோமானால் ஆழ்வாரின் கவித்திறமை நன்கு புலனாகும்.

(தொடரும்)

(327-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

அதை நான் காதில் வாங்காததால் சும்மா விருந்தேன். "ஏண்டா, பையா, கேள்வி கேட்டால் பதில் சொல்லத் தெரியாப் போனாலும், உடனே எழுந்து நிற்கவேண் டாமா? நீ சுத்தப் போக்கிரி போலிருக் கிறதே" என்று என்மேல் பாய்ந்ததோ டில்லாமல், அடுத்தாப்போல் உட்கார்ந் திருந்த பெண்ணை என் தலையில் ஒரு குட்டு வைக்கச் சொன்னார். அவளும் பலக் கக் குட்டினாள். எனக்கு வந்த கோபத் திற்கு எல்லையில்லை. அதுவரையில் என் மாமாவைத் தவிர வேறொருவர் என்னைக் குட்டினதில்லை. எங்களகத்தில் பெண் குழந்தைகளும் இல்லை. அவர்களை ஈன ஜாதியாய் நினைத்திருந்த எனக்கு தாங்க முடியாத அவமானமும் துக்கமும் வந்து மூடிவிட்டன. சட்டென்று புத்தக மூட் டையை எடுத்துக்கொண்டு, ஒரே பாய்ச்ச லாய்க் கிளம்பிப் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து வெளிப்பட்டுக் கண் மூடித் திறப்பதற்குள் வீடு வந்து சேர்ந்தேன். என்னைக் கொன் றாலும் பெண் பள்ளிக்கூடம் போகமாட் டேன் என்று கண்டிப்பாய்ச் சொல்லிவிட் டேன்.

இந்துமதி

எழுதியவர் :
கா. சி. வேங்கடரமணி

மொழிபெயர்த்தவர் :
கு. ப. ராஜகோபாலன்

1

என்று மில்லாமல் மழை மிகக் கடுமை. இரவு காற்றும் மழையுமாக இருந்தது. பாலாற்றில் பெரு வெள்ளம். சென்னையிலிருந்து செஞ்சி போகும் அதைக் குறுக்கிடுமிடத்தில் ஆறு அகண்டமாக மயில் அகலம் விரிந்திருக்கிறது. அதன் வலக் கரையில் பழய கதையும் புராணமும் நிறைந்த வீரச் செயலும் மங்கின. பேர் போன மாளிகை அசைக்க முடியாமல் அமைந்திருந்தது. ஏகாந்தமான இடம். இரண்டு சிறு மலைத் தொடர்களிடையே மனிதனைக் காட்டிலும் அதிகமாக இயற்கையே சமைத்தது போன்ற சிறு மலைக் கோட்டை அங்கே!

அந்த வருஷம் மழை அபரிமிதம். இரவில் அடித்த அந்தப் புயல் அந்த இடத்தின் காட்டுத் தன்மையை மேலும் அதிகரித்துத்தான் காண்பித்தது. கல்லிலும் இலையிலும் விழுந்து, ஆயிரம் சிதரிய சிற்றங்களாகப் பிரிந்து 'ஜோ' என்று கொட்டும் சத்தம் அந்த, பரந்த வெளியில் மானத்தில் இன்னும் கோரமாகச் செய்தது. நிலையற்ற காற்று மரங்களில் மோதித் திணறும்போது மர்ம வேதனையுடன் துடிப்பதுபோலத் தென்பட்டது. இந்த அவஸ்தையிலிருந்த வெளியை தவளைக் குரல்கள் மயிற் கூச்சலிடச் செய்தன. சமுத்திரம் போன்ற பாலாறு கம்பீரத்துடன் பெருநடை போட்டு பாய்ந்து கொண்டன. அந்தக் காட்டாற்றுக்கு அந்த சமயம் பெருமிதமும் பூர்ண உயிரும் வாய்த்த ஓர் இடைக்காலம்.

கோட்டையிலிருந்த சாளரம் ஒன்றின் மூலம் மெல்லிய ஒளி ஒன்று வீசிற்று.

அந்தப் புயற் காற்றிரவில் ஒளி கொண்ட ஒரு யாத்திரிகன்போல இடியும் மின்னலும் மாறி மாறித் தோன்றி ஆகாயத்துக்கும் பூமிக்கும் நியர்ந்த அந்த மன வேளையை முழக்குவதுபோலிருந்தன.

மங்கிய அந்த விளக்கொளியைப் பார்த்துக்கொண்டு இந்துமதி யோசனை செய்துகொண்டு உட்கார்ந்திருந்தாள். பயமும் ஆசையும் கலந்த கனவுபோலிருந்தது அவள் நிலை. திரியைத் தூண்டினாள். அடிபட்ட பாம்புபோல துடித்தெழுந்த ஜுவாலை. மேலும் அதிகரித்த வேகத்துடன் பாலாறு மணற்கரையில் வந்து மோதிற்று. ஒரு நீண்ட சோகைச் சத்தம் கேட்டது. ஒரு பெரிய மரம் காற்றில் அடிபட்டுக் கீழே விழுந்தது. அதே நிமிஷம் கோட்டை வாயலில் யாரோ கதவைத்தட்டும் சத்தம் கேட்டது.

இந்துமதி தன் கனவிலிருந்து வாரிச் சுருட்டிக்கொண்டு எழுந்தாள். சரியான தூக்கமில்லை. உணர்ச்சிகளின் பல பாரைச் செண்டுகளில் நுழைந்து கனவு கண்டுகொண்டிருந்தாள்.

“என்ன ஆச்சரியம் இது கனவா அல்லது உண்மையாகவே யாராகிலும் தட்டுகிறார்களா?” என்று இந்துமதி அரை குறையில் சொல்லிக்கொண்டாள்.

மறுபடியும் அதே சத்தம். “என் எஜமான்தான்” என்று எண்ணி எழுந்து சென்று கனத்த தாளைத் திறந்தாள்.

வெளியே ஓர் தாண்டவமாடும் பஞ்சபூதங்களின் தூதுவன்போலவே தோன்றின ஆங்கிலேயன் ஒருவன், தள்ளாடிக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்தான்.

“பரங்கியரின் பிசாசாக இருந்தாலும் நீங்கள் உள்ளே வரலாம்” என்று இந்துமதி பாதி பயத்துடனும் பாதி ஆச்சர்யத்திலும் கத்தினாள்.

அவன் ஒரு நிமிஷம் அவளைக் கண்ணெடுத்துப் பார்த்தான்.

“அழகு மிக்கப் பெண்ணே, வானிலிருந்து தப்பிவந்த தேவதையாயிருந்தாலும் சரி, ஆபத்துக்கு உதவ ஒரு நிமிஷம்

உதவி செய்—பதுங்கக் கொஞ்சம் இடமும் பசிக்குக் கொஞ்சம் உணவும் கொடு. இந்த பயங்கரமான இடத்தில் நீ தனியாகவா இருக்கிறாய்? இங்கு வேறு உயிர்ச்சின்னமே காணோமே. அல்லது நீயே ஒரு அழகிய ஏமாற்றமோ? நீ மனிதப் பெண்ணானால் சொல்லு? இது யாருடைய வீடு; நீ ஏன் இங்கே தனியாக இருக்கிறாய்?"

"ஐயா நீங்கள் இந்தப் பக்கங்களுக்குப் புதிதுபோலிருக்கிறது. ஐயோ இது கம்பிளி நாயக்கன் கோட்டை. ஆ உமது முகம் வெளுத்து விட்டது. அதில் என்ன ஆச்சர்யம்! அவர் பெயரோ குடல் நடுங்கச் செய்யும்."

"ஆமாம் அவன் மஹா கொடியவன் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அவன் இங்கே இருக்கிறானா இப்போழுது?"

"நீங்கள் செய்த புண்ணியம் அவர் இங்கே இல்லை. உங்கள் இனத்திடம் அவர் அவ்வளவு கருணை கொண்டவர் அல்ல."

"இப்பொழுது எங்கே போயிருக்கிறார்"?

இந்துமதி ஒரு நிமிஷம் தயங்கினாள். பிறகு, "திப்பு சுல்தானுக்கு உதவிசெய்யவோ வீரரான உன் குலத்தார் பிளிண்ட் துரையைப் பிடிக்கவோ தமது ஆட்களுடன் வந்தவாசிக்குப் போயிருக்கிறார்" என்றாள்.

"எப்பொழுது போனார்?"

"ஒருவார மாயிற்று"

ஆங்கிலேயன் ஒரு நிமிஷம் யோசித்து விட்டு பிறகு மெதுவாக "துரையைப் பிடிக்கவா?" என்றான்.

"அவரை ஆயுள் பரியந்தம் கைதியாக வைக்க இங்கே ஏற்கனவே ஒரு இருட்டறை தயாராகி விட்டது. துரை தைரியமும் பெருந்தன்மையும் கொண்டவர் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் இனி சண்டையில் அவர் பக்கம் அதிர்ஷ்டமில்லை. இனி அந்தக் கோட்டை முற்றுகை தாங்காது. அதிலிருந்து அவர் தப்பிவிடக் கூடாதா பாவம்! இந்தமாதிரி இரவில் அவர் யாருக்கும் தெரியாமல் வெளியேறுவது சௌகரியமாயிற்றே.

உங்களுக்கு அவரைத் தெரியுமா ஐயா?" என்று இந்துமதி விசனத்துடன் கேட்டாள்.

"நீ இந்த வீட்டிலிருந்துகொண்டா இப்படிப் பேசுகிறாய்!"

"நான் இந்த வீட்டைச் சேர்ந்தவளல்ல. கூட்டைச்சேர்ந்ததா கிளி? ப்ளிண்ட் துரையை உங்களுக்குத் தெரியுமா? சண்டைகளில் என் தகப்பனார் அவருக்கு உதவி செய்தார். மகள் அதன் பலனையும் அனுபவிக்கிறேன்."

"நீ இங்கு கைதியா என்ன!"

"ஆமாம் கைதி. ஆனால் அந்தப் பாதகனை அண்டவிட்டாமல் அடித்துக்கொண்டிருக்கும் திடம் படைத்தவள். ப்ளிண்ட் துரையைத் தெரியுமல்லவா?"

"ஆகா தெரியும் லெப்டினண்ட் கர்னல் ப்ளின்ட்—கொஞ்சம் தெரியும். வெகு நாளைக்கு முன் நான் அவருடைய வீரப் படையில் ஒருவராக இருந்தேன். பெண்ணே உன் வயதுக்கொவ்வாத புத்தி சாலித்தனத்துடன் பேசுகிறாயே, உன் தகப்பனார் பெயரென்ன?"

"கோபால நாயக்கன்; ப்ளின்ட் துரையின் அஸகாய வீரச்செயல்களைப் பற்றிய அற்புதக்கதைகளை என் தகப்பனார் எனக்குச் சொல்வார். நண்பர்களை எப்படி நிமிர்ந்து நின்று காப்பாற்றினார்!"

கொஞ்ச நேரம் மௌனம் நிலவியது. தயக்கத்துடன் இந்துமதி அதைக் கலைத்து "நீங்கள் வந்து கதவை தட்டுவதற்கு முந்தி நான் ஒரு ஆச்சர்யகரமான கனவு கண்டேன்; அதை உங்களுக்குச் சொல்லட்டுமா? குதிரை வீரர்கள் ப்ளிண்ட் துரையை துரத்துவதாகவும் அவர் இந்தக் கோட்டை வாயலுக்கு ஓடி வந்து கதவுதட்டுவதாகவும் கனவு கண்டேன். கனவில் அந்தச் சத்தம் கேட்டது. எழுந்திருந்து உண்மையாகவே நீங்கள் கதவு தட்டும் சத்தத்தைக் கேட்டேன்."

"என்ன ஆச்சர்யம், பெண்ணே! உன் பெயரென்ன?"

"அப்படியானால் என் கனவு உண்மை தானே.என் முன் நிற்பது என்தந்தையின்

நண்பரான பிளிண்ட்தானான் அப்படியிருந்தால் என்ன பாக்கியம்!"

"இல்லை அம்மா நான் வீடுவாசலற்ற துர்பாக்கிய ஆங்கிலேயன். சண்டையிட்டு வெற்றி காணாத நாடோடி. கர்னல் பிளிண்டுக்கு என் கதி நேராமலிருக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறேன். உன் கனவில் கேட்ட சத்தமும் நான் தட்டின சத்தமும் ஒரே சமயத்தில் ஏற்பட்ட விந்தையைக் கேட்டு ஆச்சர்யமடைந்தேன். அவ்வளவுதான். எனக்குச் சில சமயங்களில் மூடபக்தி ஏற்பட்டுவிடும். நான் இந்துவாகவே மாரிக்கொண்டுவருகிறேன். இருக்கட்டும் உன் பெயரென்ன?"

"என்னை இந்துமதி என்பார்கள்"

"ஆ, அப்படியா! இந்த இரவில், இந்த இடத்திலா உன் தகப்பனார் நண்பனுக்கு உதவினதற்காக! கைதி என்கிறாயே இங்கு வேறு யாரையும் காணோமே."

"இங்கு சில காவலர்கள் இருந்தார்கள் திப்புவின் நண்பன் ப்ரிடிஷாரின் விரோதியுமான கம்பிளி நாயக்கன் கோட்டை வந்தவாசிக்கும் செஞ்சிக்கும் போகும் பாதையில் ஒரு முள்ளாக இருக்கிறதல்லவா. ஆகையால் அதைத் தரைமட்டமாக்க கம்பிளியார் ஒரு சைன்யத்தை அனுப்பியிருக்கிறார்கள், என்று கேட்டதும் அவர்கள் ஓட்டம் பிடித்துவிட்டார்கள்."

மறுபடியும் சில நிமிஷங்கள் மௌனம். மழை கொட்டிக்கொண்டிருந்தது.

ஆங்கிலேயன் திடீரென்று நினைவு பெற்று "ஆ இந்துமதி, என் மனதில் என்னமோ செய்கிறது. உன் பெயர் என் முரட்டுக் காதிற்குக்கூட இனிமையாக இருக்கிறது. நான் வெளிக் கதவையும் பூட்டிவிடுகிறேன். இது பிசாசுகளுக்கு ஏற்ற நாள். ஏதாவது உள்ளே நுழைந்து வைத்தால்."

"நான் செய்கிறேன், நீங்கள் இடத்திற்கு புதிது. இருட்டாகவும் இருக்கிறது."

"பிசாசுகள் உள்ளே வந்தாலும் வரட்டும் நான் உன்னைத் தனியாக வெளியே போகவிடமாட்டேன். மேடு பள்ளங் கொண்ட என்வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளில் விசனமும் அமைதியும் அழகும் குடிகொண்ட உன் முகம் ஒரு நாளும் மரக்காது.",

வெளியே போனவன் தானே வெளுத்து பிசாசுபோல உள்ளே வந்தான், மனக்கலக்கத்தில் கர்ஜித்தான்; பிறகு மெதுவாக அழுதான்.

"இன்னும் ஒரு மணி காலந்தான் நான் உயிர்வாழ முடியும். இந்துமதி உன் கனவு இப்பொழுது என்ன சொல்லுகிறது. அடடா நீ விழித்துக்கொண்டல்லவா இருக்கிறாய். கனவு காணமுடியாது. என் உயிர் உன் கையில் இருக்கிறது இப்பொழுது. என் கௌரவத்தையே உன்னிடம் ஒப்படைக்கிறேன். நான் இந்த ஆற்றைக் கடந்தாகவேண்டும். அல்லது அதில் குதித்தாகவேண்டும். ஒரு படகு, படகு. ஆங்கிலேயன் வக்கணையாக மாட்டிக்கொண்டு எலிபோல சாக அடிக்கப்பட்டான் என்ற பெயர் வரக்கூடாது. தூரத்தில் காலடிச் சத்தம் கேட்கிறது அல்லவா—குதிரைகளும் ஆட்களும் வரும் சத்தம். நிமிஷத்தில் இங்கே வந்துவிடுவார்கள். ஆயிரம் பேர்! என் உயிரை பிய்ந்து எடுத்துவிடுவார்கள். அல்லது கைதியாக்கி காலாந்தரத்திற்கும் கூட்டில் அடைத்துவிடுவார்கள். அது நடக்காது. ஒரு வீரனின் கௌரவத்தைக் காக்கவல்ல அளவு இந்த ஆற்றில் ஜலம் இருக்கிறது. அடடா இந்துமதி, நான் உன்னை என்ன சங்கடத்தில் ஆக்கிவிட்டேன். பெண்ணே உன் கனவு சக்தியைக் கொண்டு யோசித்துப்பார். உன் நாயக்கர் ரத்தத்தின் வலிவுடனும் தைரியத்துடனும் யோசித்துப்பார்? இந்த ஆற்றைக் கடக்கவோ அதில் மிதக்கவோ உதவி செய். ஒரு படகு. அவ்வளவுதான். இந்துமதி, உன்னையும்கூட அல்லவா என் வாழ்க்கையின் ஓட்டத்தின் சுழலில் இழுத்துக் கொண்டுவிட்டேன்.

2

அரை மணி கழிந்தது. இந்துமதியும் ஆங்கிலேயனும் ஆற்றங்கரையில் நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். ஆகாயத்தில் இன்னும் கருமேகம் கம்மிக்கொண்டும் மழை

கொட்டிக்கொண்டும் தானிருந்தது. மின்னல் காணோம்; இடிமட்டும் அகண்ட வெளியில் எதிரொலித்துக்கொண்டிருந்தது. உணர்வை சுருக்கும் இந்த மௌனத்தில் இந்துமதி மெல்லிய குரலில் "வாழை மரங்களால் ஆன இந்தக் கட்டுமரம் வெகு நன்ருக மிதக்கும். நீங்கள் பத்திரமாகப் போகலாம். இந்தப் பலகையை துடுப்பாக வைத்துக்கொள்ளுங்கள். போய் வாருங்கள். உங்களைக் கடவுள் காப்பாற்றட்டும்" என்றுரைத்தாள்.

"நீ இந்த மாதிரி பேசக்கூடாது. நாயக்கர் வம்சம் மகத்தானதுதான். நீ என் உயிரைக் காப்பாற்றினுய். என் நண்பனின் பெண் நீ. நான் இந்தமாதிரி விட்டுச்செல்ல முடியாது."

"என்னைப்பற்றி கவலைப்பட வேண்டாம். கடவுளிருக்கிறுர். நான் விடுதலை பெறும் நாளும் வரும்.'

"விடுதலை நாளா! இன்றில்லாவிட்டால் இல்லை. என் தைரியம் போய் விட்டது. இந்துமதி உன்னை விட்டுவிட்டு நான் போக முடியாது—மரணத்திலிருந்து கூட தப்பி ஓட முடியாது. இங்கேயே நின்று வாளும் கையுமாக உயிர் விடுகிறேன். வாள்! அடடா, அதைக்கூட இழந்துவிட்டேனே!"

திடீரென்று கதவு உடைந்து விழும் சத்தம் கேட்டது. உடனே கோட்டைக்குள் எதிரிகள் புகுந்து மூலைக்கு மூலை தேடிச் சத்தமிட்டார்கள். இயற்கை சக்திகளின் கோபம் மிதமீறியதால் இந்துமதி மெதுவாக பிரக்ஞை யிழந்தாள். ஒருகால் கட்டை மரத்தில் மற்ற கால் கரை ஓரத்தில். இந்தப் பெண்ணை கையில் தூக்கிக்கொண்டு ஆங்கிலேயன் கட்டைமரத்தை வேகமாக வெள்ளத்தில் தள்ளினுன். அம்புபோல் நேருக துரிதமாக அதில் சில கஜ தூரம் சென்றது. அவள் விழுவதற்கு இருந்தாள். திடீரென்று அது ஆற்று வெள்ளத்தின் நடுவில் சென்றது. பிறகு ஆற்றங்கரையில் இருளும் மௌனமும்.

3

இயற்கையில் அவர்களுடைய உணர்ச்சிகளும் அவர்களை மௌனமாக்கின. இந்து மதியின் உள்ளத்திற்குள் சிறு நோக்கங்களுக்கும் பெரு உணர்ச்சிகளுக்கும் போர் நடந்தது. மலராத அவள் இயற்கை எழ்மையில் வாழ்ந்து திடீரென்று ஒரு நாள் இரவில் நேர்ந்த நிகழ்ச்சிகளால் மலர்ந்து மணம் வீச ஆரம்பித்தது. அந்த நிலைமையில் நன்கு சமாளித்துக்கொண்டாள்.

கடைசியில் வானம் வெளுத்தது. மூன்று நாள் மூடத்திற்குப்பிறகு, அது இயற்கைக்கு ஒரு முழு ஒளி நாளே தர முன் வந்தது. இந்துமதிக்கும் கர்னல் பிளிண்ட்டுக்கும் கூட அது வாழ்க்கையின் ஸந்தியா காலம். அந்த காலை அவள் வாழ்க்கைக்கே சூரியன் ஒளியைக் கொடுக்க முன் வந்தது. அவனுக்கு அது வாழ்க்கையின் பிரகாசமான மாலை நேரம்—ஆனந்தத்திற்காக மிஞ்சின ஒரு மணி. கொலநாகாத எழுத்தையும் பொருளையும் காட்டும் மறையும் சந்தி நேரத்து கடைசி ஒளி. அவ்வாற்றின் நடுவில் இயற்கை இந்துமதி பிளிண்ட் மூவருக்கும் அது அழகுமிக்க அருணோதய வேளை.

4

நடுப்பகல் நேரம் சூரியன் மிதமான வெய்யலில் காய்ந்துகொண்டிருந்தான். வர்ணிக்க முடியாத் வேற்றுமை உருவங்களுடன் சிறு மேகங்கள் சிதரிக்கொண்டிருந்தன. ஆமலாபுரமென்ற கிராமத்தில் ஒரு சிறு விடுதியில் இந்துமதியும் பிளிண்டும் இரங்கி இருந்தார்கள். அழகும் ஏக்கமும் ததும்ப இந்துமதி அவன் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

"இந்து மதி, உன் கனவு தீர்க்க தரிசனம் கொண்டது தான். நான்தான் பிளின்ட் துரை."

"எனக்குத் தெரியும். என் ஆனந்தத்திற்கு அளவில்லை. என்னைக் காப்பாற்றிய துரையே!"

"இந்து மதி அப்படிச் சொல்லாதே. நீதான் என்னைக் காப்பாற்றினுய். என் உயிர் உன்னுல்தான் தப்பியது. உன் தந்தைக்கு நான் என்னுளும் கடமைப் பட்டவன். போர்க்களத்தில் என்பக்கத்தில் நின்று சண்டையிட்டு உயிர் நீத்தார்.

உயிர்போகும்போது அவர் உன்னை என்னிடம் அடைக்கலம் வைத்தார். உன்னை எங்கெங்கோ வீணாகத் தேடினேன். கம்பிளி நாயக்கன் உன் வீட்டை சூறையாடிவிட்டான். எல்லாம் இப்பொழுது தெரிகிறது.''

இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தார்கள். மீதியை மௌனம் பேசிவிட்டது.

“உங்கள் வாழ்க்கையைப்பற்றி கொஞ்சம் சொல்லுங்களேன்?'' என்று ஆரம்பித்தாள் இந்து மதி.

என்னுடைய நீண்ட துர்பாக்கிய கதையை முழுவதும் கேட்க யாருக்கும் மனது வராது. உன் வாழ்க்கையைப் பற்றிச் சொல். அதன் நினைவு உன் வாழ்க்கையின் இறுதியில் இன்புறச் செய்யும்.''

“எனக்கு ஒன்றும் அதிகம் தெரியாது, நான் கன்னிகையாக இருந்தபொழுது—''

“அப்படியானால் இந்துமதி உனக்குக் கலியாணமாகிவிட்டதா?''

“ஒன்பது வயதிலேயே ஆகிவிட்டது. என்னை என் கணவனுடன் சேர்த்து வையுங்கள். உங்களைக் கடவுள் காப்பார்.''

லெப்டினன்ட் கர்னல் பிளிண்ட் வெகு நேரம் யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தான். பிறகு இங்குமங்கும் உலவிக்கொண்டு சொல்லலானான்.

“கடவுள் கிருபையால் வலுவிருந்தால் இந்தக் கொள்ளைக்கார கம்பிளி நாயக்கனை தூக்கிலிடுகிறேன். உன்னை உன் புருஷனுடன் சேர்க்கிறேன். ஆனால் நீ எனக்கு ஆத்ம சாந்தியளிக்கும் தேவதை. சகோதரன்போல, அல்ல தகப்பன் போலவே நான் உன்னை நேசிக்கிறேன். ஓரிரண்டு நாள் நாமிங்கு தங்கியிருந்தால் வந்தவாசி கோட்டையின் தகவல் வந்துவிடும்.''

5

சுகமோ துக்கமோ தனியாக வருவதில்லை யல்லவா? அன்றிரவே தகவல் வந்தது. கர்னல் பிளிண்டினுடைய முன் சொத்துகள் பூராவும் திரும்பி வந்துவிட்டன. வந்தவாசி முற்றுகை எதிர்பாராமல் முறிந்ததும், திப்பு துரிதமாகப் பின் வாங்கியதும், கோட்டையில் கம்பிளி நாயக்கன் வீழ்ச்சியும் மரணமும், சரித்திர விவரங்கள். அப்பா! அடிக்கடி மாறின தென்னிந்திய சரித்திரச் சுருளில் இருநூறு வருஷகாலம் துடுக்காகவும் திடமாகவும் பங்கெடுத்துக் கொண்ட நாயக்க வம்சத்தில் கடைசி தலைவன்—எல்லோருக்கும் மிஞ்சின ஆக்கிரகம் படைத்தவன்—கம்பிளி நாயக்கன் மாண்டான்.

பதினைந்து நாள் கழிந்தது. வந்தவாசிக் கோட்டையில் விசாலமான அறை ஒன்றில் ஒரு விசித்திரமான குடும்பம் கூடியிருந்தது. இந்துமதியின் கணவன் அங்கே இருந்தான்; கர்னல் பிளிண்டும் அங்கே யிருந்தான். இந்துமதியின் முகத்தில் சோகத்தின் சாயலும் தனிமையின் பலமும் இருந்தால்கூட அதில் ஆனந்தம் விசிறி நின்றது. அவள் புருஷன் வந்தவாசிக் கோட்டையின் கில்லேதார் ஆனான்.

வந்தவாசிக் கோட்டையைப் போல அந்த உத்தியோகமும் க்ஷீணித்துப்போய் விட்டபோதிலும் இன்றும் இந்துமதியின் சந்ததிகள், கில்லேதார் என்ற பட்டத்தை மட்டும் பெற்று வருகிறார்கள்.

படிக்கவேண்டும்

[கு. ப. ராஜகோபாலன் பி.ஏ.]

தமிழ் நாட்டிலே இப்பொழுது படிப்பு மிகவும் பரவிவிட்டது என்பதில் சந்தேகமில்லை. தமிழ்ப் புத்தகங்கள் இப்பொழுது வெகுவாகச் செலவாகின்றன. ஆங்கிலமே படித்து ஆனந்தித்துக்கொண் டிருந்தவர்கள்கூட தமிழ்ப் புத்தகங்களை வாங்கிப் படிப்பதை நாகரிக முறையாகக் கொண்டுவிட்டார்கள்—ஓரளவில்.

இதற்கு முன் தமிழ்ப் படிப்பு இல்லையா என்றால், இருந்தது. ஆங்கில நாவல்களின் மட்டரகமான மொழிபெயர்ப்புகளையும் உள்நாட்டில் தயாரான மூன்றாம் தரமான துப்பறியும் நாவல்களையும்தான் ஜனங்கள் விழுந்து விழுந்து படித்தார்கள். பத்துப் பதினைந்து வருஷங்களுக்கு முன்பு இதுதான் நிலைமை.

பதினைந்து வருஷங்களுக்கு முன்பு தமிழ் நாட்டில் பிரபலமான பத்திரிகைகள் கூடக் கிடையா. தினசரியைத் தவிர்த்து "குமரன்", "செந்தமிழ்", "விவேக போதினி", "ஆனந்தபோதினி" போன்ற சிலவே சுருக்கமாகச் செலவாகிவந்தன. அப்பொழுது "ஆனந்தவிகடன்", "மணிக்கொடி," "கலைமகள்" கிடையா. இந்தப் பதினைந்து வருஷங்களில் தமிழ்ப் படிப்பு மக்களிடையே விஸ்தாரமாகப் பரவினதற்கு முக்கியமான காரணம் இந்தமாதிரியான பத்திரிகைகள் தான்.

இப்பொழுது படிப்பில் ருசி அதிகமாகி இருக்கிறது. தமிழில் பெண்கள் அதிகமாகப் படிக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் வேண்டுவதெல்லாம் கதைகள் தான்—அதுவும் நீண்ட நாவல்கள். அவர்களுடைய தேவையை முன்னிட்டு இப்பொழுது பத்திரிகைகள் கதைகளையும் தொடர் கதைகளையும் ஏராளமாகப் பிரசுரம் செய்கின்றன. பிரசுர கர்த்தர்களும் நாவல்களை அதிகமாக வெளியிடுகிறார்கள். ஆனால் இப்பொழுது வெளியிடும் நாவல்கள் எல்லாம் உயர்தரமானவை. ஹிந்தியிலும் வங்காளியிலும் எழுதப்பெற்ற முதல் நூல்கள். மற்ற புத்தகங்களுக்கு இப்பொழுதும் செலாவணி கிடையாது.

இந்த நிலைமை மாறவேண்டும். தமிழ் வாசகர்கள் கவரும் நாவல்களைமட்டும் படித்துக்கொண்டிருக்கக்கூடாது. அரசியல், சமூகம், பொருளாதாரம், கல்வி, கலை சம்பந்தமான நூல்களையும் படிக்க ஆரம்பிக்க வேண்டும். அவற்றைப் படித்துப் பொதுப் பிரச்னைகளைப் பற்றி யோசித்து விமரிசனங்கள் எழுதவேண்டும். சர்ச்சைகள் நடத்தவேண்டும். அப்பொழுதுதான் தமிழ் நாட்டில் உண்மையான படிப்பு இருக்கிறதென்று எண்ண இடமேற்படும்.

தினசரிகளைப் படித்து அன்றாடச் செய்திகளை அறிந்துகொண்டால் மட்டும் போதாது. தினசரியைப் படிக்கவேண்டியது ஒவ்வொருவரும் அத்தியாவசியமாகச் செய்யவேண்டிய வேலைதான். ஆனால் அத்துடன் நின்றுவிடக் கூடாது. அந்தச் செய்தியறிவை உருப்படுத்தி மனத்தில் ஊன்றும்படி செய்வது பொதுப் படிப்பு. பொதுப் படிப்பு இல்லாவிட்டால் செய்திகளைக்கூட முழுவதும் அர்த்தம் செய்துகொள்ள முடியாது. தினசரி செய்திக் குறிப்பே தவிரசாதாரணமாக செய்திகளை அது விளக்கிக் கூறாது.

முக்கியமாக கலைவிஞ்ஞான சம்பந்தமான நூல்களை மக்கள் அதிகமாக நாடவேண்டும். அவற்றில்தான் பொது அறிவு பொதிந்து கிடக்கிறது. தேவை இருப்பது தெரிந்தால் பிரசுரகர்த்தர்கள் மேன்மேலும் அவ்விதப் புத்தகங்களைப் பிரசுரிப்பார்கள். இப்பொழுது அவ்விதமான நூல்கள் அதிகமாக இல்லாததற்குக் காரணம் மக்கள் அவற்றை நாடாமல் இருப்பதே.

நாவல் படிப்பு எப்பொழுதும் வெகு விரிவாகத்தான் இருக்கும்; சந்தேகமில்லை. அதில்தான் பொழுதுபோக்கும் பயனும்

கலந்திருக்கிறது. அதிகமாக யோசனைச் செலவின்றியும் அது நடைபெறும். நாடகங்களும் கதைகளும் கூட அப்படித்தான். ஆனால் கவிதையும் கட்டுரைகளும் மட்டும் அந்த மாதிரிப் படிப்புக்கு ஏற்றவையல்ல. அவற்றை ஓரளவு கவனமாகவும் ஆராய்ந்தும் படித்தனுபவிக்க வேண்டும். நாடகங்களும் நாவல்களும்கூட உயர்ந்த ரகமாக இருந்தால் சிந்தனையைக் கிளறும். கற்பனையைத் தூண்டும்; அனுபவம் அளிக்கும்.

அதே போல செய்திப் படிப்பிற்கு அதிக நேரமோ யோசனையோ தேவையில்லை. போகிற போக்கில் படித்துவிடலாம். ஆனால் முக்கியமான அரசியல் சமூகப் பொருளாதார விஞ்ஞான சம்பந்தமான செய்திகளைத் தேர்ச்சியின்றிப் படித்தறிய முடியாது. அந்தத் தேர்ச்சிக்கு அவற்றைக் குறித்து விளக்கமாக எழுதப்பட்டிருக்கும் புத்தகங்களைப் படித்து வைத்திருக்க வேண்டும்.

உதாரணமாக இந்திய வரவு செலவுக் கணக்குப் பிரசுரமாகிறது. அதைப் பத்திரிகை படிப்பவர்களில் எவ்வளவு பேர் நன்றாக அர்த்தம் செய்துகொள்கிறார்கள்? பொருளாதார நூலில் ஓரளவு தேர்ச்சியிருந்தால்தான் அது அர்த்தமாகும். மகா யுத்தம் சம்பந்தமாக வர்செல்ஸ் ஒப்பந்தத்தைப் பற்றிப் பேச்சு வருகிறது என்று வைத்துக்கொள்ளுவோம். சரித்திரம் தெரியவேண்டும். தேசீய சர்க்கார் கோரிக்கையைப் பற்றிப் பிரஸ்தாபம் வந்தால் இந்திய அரசியல் திட்டத்தைப் பற்றித் தெரியவேண்டும். நுனிப் புல் மேய்கிறவர்களைப் பற்றிக் கேள்வியே இல்லை. விஷயத்தைத் தெளிவாக ஆராய்ந்தறிய ஆவலுள்ளவர்களைப் பற்றித்தான் பேச்சு.

இன்றைய நிலைமையில் சாதாரணமாகக் கல்வி யறிவு படைத்த மனிதன் எல்லாவற்றிலும் ஓரளவு தெரிந்து வைத்துக் கொண்டிருந்தால்தான் நடப்பு எல்லாம் சரியாக விளங்கும். எல்லாவற்றையும் கச

இன்ஷ்யூர் செய்யுங்கள்!

ஜுபிடர் ஜெனரல்

இன்ஷ்யூரன்ஸ் கம்பெனி லிமிடெட்

கீழ்க்கண்ட இன்ஷ்யூரன்ஸ் அலுவல்களை கவனிக்கும்:

ஆயுள், மோட்டார், நெருப்பு, பஸ், டாக்ஸி, கப்பல்,
தொழிலாளர் நஷ்டஈடு, சமுத்திரம், ரெயில்வே, தபால்

பிரபல இந்திய இன்ஷ்யூரன்ஸ் கம்பெனி

வாக்களிக்கப்பட்ட மூலதனம்:

ஒன்றரைக்கோடி ரூபாய்

எங்கும் ஏஜண்டுகள் தேவை

பிராஞ்சு ஆபீஸ்:

99, அரமனைக்காரத் தெரு, மதராஸ்.

பிராஞ்சு மானேஜர்: N. வெங்கடராம அய்யர்.

டறக் கற்பது என்பது அசாத்தியம். அடிப்படையான கருத்துக்களும் அதிக மாக அடிபடும் விஷயங்களும் மட்டும் தெரிந்திருந்தால் போதும்.

இதற்குப் பரந்த புத்தகப் படிப்பு அவசியமாக வேண்டும். தோன்றுதவை தோன்றும். தோன்றினவை விளக்கமாகும்; ஊர்ஜிதமாகும். பள்ளிக்கூடப் படிப்பை இதுவரையில் வாழ்க்கைக்குத் தேவை என்றமட்டில் வைத்திருந்தோம். பொதுப் படிப்பைப் பொழுதுபோக்காகக் கொண்டிருந்தோம்.

இப்பொழுது நிலைமை மாறுகிறது. இனிமேல் படிப்பு வெறும் பொழுது போக்காக மட்டும் இருக்கமுடியாது. வாழ்க்கையில் இப்பொழுது (Technical Education) என்று சாஸ்திரக் கல்வி எவ்வளவு தேவை யாகிவிட்டதோ அவ்வளவு பொதுக் கல்வியும் அவசியமாகிவிட்டது. எதை எடுத்தாலும் விவரங்கள் தெரிய வேண்டி யிருக்கிறது. பொது வாழ்வு (Public life) என்ற முறை நமது நாட்டில் அதிகமாக ஆகப் பொதுமக்கள் தேர்ச்சி பெறவேண்டியிருக்கிறது.

இதைத் தவிர அறிவுத் தாகம் என்பது தனியாக இருக்கிறது. அது இயற்கைத் தூண்டுதல். அதை யாரும் சொல்லித் தர வேண்டியதில்லை. ஆனால் அது தாகம் என்ற வகையில் தானுக ஏற்படுவதென்றும் அது வளர்ச்சி பெறவும் பரவவும் வசதிகள் வேண்டும்.

மலிவாகப் புத்தகங்கள் ஏராளமாக வெளிவர வேண்டும். எங்கும் பள்ளிக்கூடங்கள்போலப் புத்தகாலயங்களும் இருக்கவேண்டும்.

பத்திரிகைகளுக்கும் இவ்விஷயத்தில் பொறுப்பு நிரம்ப இருக்கிறது. அறிவுத் தாகத்தை ஊட்டும் விஷயங்களைப் பொழுது போக்குக்கிடையே இன்றும் அதிகமாகக் கொடுக்கவேண்டும். எளிதில் அர்த்தமாகும் முறையில் தரவேண்டும். பொழுது போக்கிலேயே மருந்தைச் சக்கரையில் கலந்து கொடுப்பதுபோலக் கொடுக்கவேண்டும்.

சமூக சித்திரம் என்ற முறையிலும் லட்சிய சித்திரம் என்ற முறையிலும் இலக்கியம் தானுகவே இப்படித்தான் அமைகிறது. கவி உள்ளக் கிளர்ச்சியை வெளியிடும்போது அவன் சொல் நவரஸ உருவங்களில் அமைகிறது. வாழ்க்கையின் அம்சங்களும் அவற்றிற்கு மேற்போன கற்பனை அம்சங்களும் அதில் பிரதிபலிக்கின்றன. ஒருவகையில் இலக்கியம் வாழ்க்கையின் பரிசீலனை (Criticisim of Life); மற்றொரு முறையில் வாழ்க்கைக்கு ஆதர்சம். இந்த இரண்டு வழிகளிலும் இலக்கியம் மனிதனுடைய உணர்ச்சி தாகத்திற்கும் அறிவுத் தாகத்திற்கும் சாந்தியாக இருக்கிறது.

எல்லா உருவங்களிலும் இலக்கியத்தைப் படிக்கவேண்டும். தாய் பாஷையில் படிக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் குடும்பத்திலும் சமூகத்திலும் அறிவு பேச்சில் அடிபடும். பேச்சில் அடிபட்டால்தான் எதுவும் வாழ்க்கையில் கலக்கும். படிப்பு வாழ்க்கையில் கலந்தால் வாழ்க்கை தெளிவாகும். படிப்பும் பயனுடையதாகும்.

மக்களைப் படிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டால் மட்டும் காரியம் நடந்துவிடாது. அவர்களைப் படிக்கும்படிச் செய்யவேண்டிய திறமை எழுத்தாளர்களுடையது. மக்கள் மனத்தைத் தாக்கும்படி எழுத வேண்டும். தாக்கியே எழுதவேண்டும். சிரிக்கும்படி எழுதவேண்டும்; அவர்களைப் பார்த்துச் சிரித்து எழுதவேண்டும்; கேலி செய்யவேண்டும்; கிண்டல் செய்யவேண்டும். ஊழல்களை எடுத்துக்காட்டி ஊர் சிரிக்கச் செய்யவேண்டும். அப்பொழுது தான் ஆவலுடன் படிப்பார்கள். ஆத்திரமடைவார்கள் அல்லது சிரிப்பார்கள்.

ஆகையால் படிக்கவேண்டும் என்று மட்டும் சொல்லமாட்டேன்; படிப்பிக்கவும் வேண்டும் என்றும் சொல்லுவேன்.

தமிழ் நாட்டில் இரண்டும் இன்று நடைபெறுகின்றன. போதாது. யார் குறை இது? மக்கள் குறையா அல்லது எழுத்தாளர்கள் குறையா?

விஞ்ஞானத்தின் விரிந்த விழி

[டி. பி. நவநீத கிருஷ்ணன், எம்.ஏ.]

விஞ்ஞானம் பொது மக்கள் வாழ்க்கையில் இருவகைகளில் விரவியுள்ளது. முதலாவதாக பொதுமக்கள் விஞ்ஞான விளைவியல்களால் பயனடைந்துள்ளனர். மோட்டாரிலும் ரயிலிலும் செல்லும் போது அவர் விஞ்ஞானத்தின் உதவியைப் பெறுகின்றனர். மந்திர வாதியின் துணையை நாடாது மருத்துவரின் துணை கொண்டு பிணியைப் போக்கும்போது, விஞ்ஞானம் உதவுகின்றது. துப்பாக்கியால் சுடப்படுவதாலும், வெடிகுண்டுகள் வீழ்வதாலும் மக்கள் இறக்கும்போது அம்மரணங்களுக்கு விஞ்ஞானமே காரணமாகின்றது. இரண்டாவதாக, விஞ்ஞானம் மக்கள் அபிப்பிராயங்களைப் பாதித்துள்ளது. இக்காலத்தில் அநேகமாய் எல்லோரும் உலகம் உருண்டை வடிவமானது என்று கருதுகின்றனர். வெளியிடம் ஏறக்குறைய வெற்றிடமே யென்று நம்புகின்றனர். நமது முதல் மூதாதையர் விலங்கியலானவரே என்ற எண்ணம் நம்முள் ஊன்றி வருகின்றது. இன்னும் உயிரியல் வகையான வளர்ச்சியால் உள்ளப் பான்மையும் சிறக்கலாம் என அறிகிறோம்.

எனவே, விஞ்ஞானம் மக்களை ஒரு வகையான பொருள்களை நம்புவதினின்று திரும்பி மற்றொரு வகையான பொருள்களில் நம்பிக்கை கொள்ளுமாறு செய்துள்ளது. இன்னும் தொன்று தொட்டிருந்து வந்த பல சம்பிரதாயங்களை நம்பாதவாறும் செய்துள்ளது. ஆயினும் இவற்றைவிட மேலான பணியை விஞ்ஞானம் ஆற்ற இயலும். அது விஞ்ஞானிகளின் சோதனை மன்றங்களில் கையாளப் படுவதுடன் நில்லாது. எல்லோராலும் எவ்வகைப் பணியிலும் கையாளப்படுமாறு செய்வதேயாம். இப்பொழுது, இயற்கையைக் கட்டுள் அடக்கும் முறையை விஞ்ஞானிகள் சிறிது அறிந்துள்ளனர். அவ்வாறே நமக்கியல்பான நடத்தையையும் கட்டுப்படுத்தும் வழிகளையறிந்து, நமது தினசரி வாழ்க்கையில் நேரிடும் நிகழ்ச்சிகளையும் விஞ்ஞான முறைக்குட் படுத்துவதால், நாமெல்லோரும் பயனடையலாம். இயந்திரத் தொழில், உழவுத் தொழில், போர்த் தொழில், மருத்துவத் தொழில் இன்னோரன்ன பலவற்றில் பலனீந்த முறையொன்று. குடும்ப வாழ்க்கை, பொது வாழ்க்கை, என்றவற்றில் பலனற்றதாகும் என எண்ணுதல் பேதைமையேயாம்.

ஆனால், மேற்கூறிய கருத்து மக்களிடை பரவுவதில் ஒரு அபாயம் உண்டு. அது ஒவ்வொருவரும், தாம் தாம் சமூக நன்மைக் கடிப்படையானது என உறுதியுடன் கூறும் வழியொன்றே விஞ்ஞானீயமானதும் சரியானதும் ஆனது என்று நிலைநாட்ட முற்படுவதேயாம். சிலர், மதுவிலக்கு என்ற ஒன்றே மக்களைக் காக்கும் வழி யென்கின்றனர். மற்றுஞ்சிலர், மக்களின் அபரிமிதமான பெருக்கமே பல வகை இன்னல்களுக்கும் காரணமென்றும், அதைத் தவிர்க்கும் கருத்தடை முறைகள் கையாளப் படுவதினால் மக்கள் அவ்வின்னல்களினின்று தப்புவார்கள் என்றும் பகர்கின்றனர். இவ்வாறனவற்றில், எவை சரியான வழிகள் எவை சரியானவை யன்று என எடுத்துரைக்க நாம் இப்பொழுது முன் வரவில்லை. விஞ்ஞானீயமான நோக்கங்கொண்டு, எவற்றையும் கருதவேண்டும் என்பதே நாம் கூற விரும்புவதாம். எனவே, விஞ்ஞான முறைகளின் தன்மைகள் யாவை யென வினவலாம். முதலாவதாக அம்முறை உண்மையை நாடுவதாம்; நடுவு நிலைமையுடன் இருப்பதாம். நேர்மையான நீதிபதி யொருவர் இரு கட்சிகளிடையுள்ள வழக்கை, அவர்களது நிலைமை, தன்மைகளைக் கொள்ளாது பட்சபாதமின்றி

விசாரணை செய்கிறார். அவ்வாறே, விஞ்ஞானியும், மக்கள்-புழுக்கள்-சூரிய மண்டலம்- இவை யாவற்றையும் பற்றி வேற்றுமை பாராட்டாது ஆராய வேண்டும். புழுக்களைக் காணும்போது இயல்பாய்த் தோன்றும் அருவருப்பை அடக்கி, அவற்றை விஞ்ஞானி ஆராய்கின்றான். சூரிய மண்டலததின் சோதியைக் கண்டு திகைப்புறாது அதனையும் ஆராய்கின்றான்.

இவ்வாறான மனோ நிலைமையினால் விஞ்ஞானியானவன் பெருமிதமும் அடக்கமும் கலந்த உள்ளத்தனாகின்றான். சூரிய மண்டலமும் அதற்கப்பாலும் பல மண்டலங்களும் உள்ளனவென வறியும்போது பெருமிதம் தோன்றுகின்றது. தான் குரங்கு போன்றதோர் விலங்கினத்தின் வழித் தோன்றலே யென்றும், தன் செயலின்றி தன்னுள் நடைபெறும் இயைபு மாற்றங்களுக்கு (Chemical Changes) உட்பட்டவனென்றும் உணரும்போது அடக்கமுடையவனாகின்றான்.

இங்ஙனம் உணர்ச்சியால் பாதிக்கப்படாது, பொருள்களைக் கருதும் மனப்பாங்கை “பற்றற்ற பரமனின் பார்வை” யெனலாம். ஆனால் அது மதவியலான கருத்தன்று; மதத்தினின்று மாறுபட்ட நோக்கமாம். ஏனெனில், விஞ்ஞானம், ஒன்றே சரியென்றும், மற்றவை தவறென்றும் தீர்மானிப்பதன்று; அது பலவகையான நிகழ்ச்சிகளால் ஏற்படக்கூடிய விளைவுகளைப் பற்றிக் கூறுமேயன்றி, அவற்றில் எவை நன்மை பயப்பவை, எவை தீமை விளைவிப்பவை என முடிவுகட்டும் பணியை அது ஏற்றதன்று. சுகாதார நூலறிஞர், பொது மக்கள் உபயோகிக்கும் நீர் நிலையமொன்றை ஒருவன் அசுத்தப்படுத்துவதால், அநேகர் இறக்க நேரும் எனக் கூறலாம். மேலும், மக்கள் கூட்டமொன்றில் வெடிகுண்டு ஒன்றை ஒருவன் போடுவதாலும் பலர் உயிர் துறப்பார் என்றும் கூறிக் காட்டலாம். ஆயினும் உயிர்ச்சேதம் விளைவிக்கும் இவ்விரு செயல்களுக்கும் காரணமானவரில், யார் அதிக குற்றம் செய்தவரென்றாவது, இருவரும் தீங்கிழைத்தவரே யென்றாவது தீர்மானித்தல் விஞ்ஞானத்தின் பாற்படாத தொன்றாம். விஞ்ஞானிகள் அறத்தைக் கருதாதுள்ளனர் என ஒரு குராலிலும், தம்பாற்படாத அற முறைகளில் விஞ்ஞானிகள் தலையிடுகின்றனர் என மற்றொரு குராலிலும், விஞ்ஞான விரோதிகள் அதைக் குற்றஞ் சாட்டுகின்றனர். அவர்கள் கூறுவதில், ஒன்றே விஞ்ஞானத்தின் தவறா யிருக்கலாமேயன்றி, இரண்டும் குற்றமாயிருத்தல் இயலாது.

பொது மக்களின் போக்கு விஞ்ஞானிகளின் போக்கைப் போன்று அறிவின் பாற் பட்டதாயிருத்தல் இயல்பன்று. அது, உணர்ச்சியின் பாற்பட்டதாயும், ஆசாரத்தை யொட்டியும் இருத்தல் இயல்பு. இப்போக்கை, மக்கள் நோயுறுங் காலத்தில் நன்கு காணலாம். ஒருவர் நோயுற்றாரெனின், அவரது உற்றாரும் உறவினரும் வருந்துகின்றனர். மருத்துவரின் உதவியை நாடுகின்றனர். மருத்துவர் நோயைப் போக்குகிறார் என்று மக்கள் கூறுகின்றனரேயன்றி, மருத்துவ

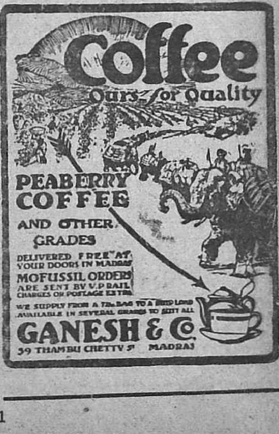

நூலறிவே அந்நோயை நீக்க உதவியது என்று அவர்கள் கருதுவதில்லை. மருத்துவர் ஒருபுறம் தம் முறைகளைக் கையாண்டு வரினும், அந்நோயாளியைச் சார்ந்தோர், மந்திரவாதியின் துணையையும் இறைவனருளையும் மற்றொருபுறம் வேண்டுகின்றனர். எனவே, அறிவியல் முறையான விஞ்ஞானத்தில் இன்னும் முழு நம்பிக்கை யேற்படவில்லை யென்றும், உணர்ச்சியாலெழுந்த நம்பிக்கையே இன்றும் மக்கள் பெரும்பாலோரின் உள்ளத்தில் குடி கொண்டுள்ளது எனவும் அறிகிறோம். மேலும், பிணி யென்பது உடலியலான கோளாறு மட்டுமே என்று பலர் நம்புவதில்லை. அது தெய்வ சங்கல்பத்தால் ஏற்படுவது என்று பலர் எண்ணுகின்றனர்.

எல்லா வகையான நோய்களுக்கான காரணங்களை மருத்துவ நூலறிஞர் இன்னும் கண்டு பிடிக்கவில்லை. பல நோய்களுக்குக் காரணம் அறிந்தும், அவற்றை குணப்படுத்தும் வழிகளை யறியவில்லை. ஆதலின், மக்கள் மருத்துவ முறையில் முழு நம்பிக்கை கொள்ளாதிருத்தல் இயல்பேயாம். மேலும், நோய் முற்றின பின் மருத்துவ முறைகளால் நோயை நீக்குதல் கடினம், என்பதைப் பலர் மறக்கின்றனர். மருத்துவ முறைகளால் நோய் காணுது தடுக்கலாம்; முற்றுமுன் அதைப் போக்கலாம். முற்றியபின் மருத்துவம் பயனற்றதேயாம். எனினும், நோய் முற்றுதிருக்கும் முறைகளை அறிந்த பின்னும் பலர் அம்முறைகளைக் கையாள்வதில்லை. உதாரணமாக, நீரிழவு (Diabetes) என்ற நோயால் பிடிக்கப் பட்டவர் நாடோறும் இரண்டு அல்லது மூன்றுமுறை தடைசெய் மருந்தை (Insulin) ஊசிமூலம் பெறுவதால் (Injected) அந்நோயின் கொடுமையிலின்று தப்பலாம். அதை அறிந்தும் அந்நோய் கண்டவர் பலர் அவ்வாறு செய்வதில்லை. ஏனெனின், நோய் முன்வினைப் பலனென்றும், தாமிழைத்த தீங்கிற்கான தண்டனையென்றும், அதை அனுபவித்தே தீரவேண்டும் என்றும் பலர் கருதுகின்றனர். எனவே, எவ்வகையான மருத்துவ முறையாலும் அதை நீக்க முடியாதென்றும், நற்காலம் வரும்போது நோய்தானே நீங்கும் என்றும் அவர்கள் எண்ணுகின்றனர். இவ்வாறு ஆழ்ந்தூன்றியுள்ள கருத்து மக்கள் மனத்தை விட்டகல வேண்டும்.

ஆதலின், தான் எனும் எண்ணமின்றி நடுவு நிலைமை வகித்து, உணர்ச்சியைப் புகவொட்டாது, எவற்றையும் கருதும் விஞ்ஞானிய உள்ளப் பான்மையை வளர்க்கும் கல்வி முறைகள் நம் பள்ளிகளில் போற்றப்படவேண்டும். இவ்வகையான கல்வி நன்கு பயிற்றுவிக்கப் படவேண்டுமாயின், உயிர் நூலுக்கும் (Biology) நாடோறு வாழ்க்கைக்கு மிடையுள்ள தொடர்பை நன்கு புலப்படுத்தும் வகையில் அந்நூல் புகட்டப்படவேண்டும். அவ்வாறே பலவகையான விஞ்ஞானிய நூல்களும் வாழ்க்கையுடன் இணைந்த முறையில் கற்பிக்கப்படவேண்டும். மேலும் அப்பயிற்சி தாக்க முறையில் சிந்தனை செய்யும் பயிற்சியையும் அளிக்கவேண்டும். இம்முறையில் உயிர்நூல், மானிட உடல்நூலை (Physiology)த் தொடக்கமாய்க் கொள்ள வேண்டும். உடலமைப்பைப்பற்றியும் உறுப்புக்களினமைப்பைப் பற்றியும், அறிவின்பாற்பட்ட முறையில் விளக்க வேண்டும்.

மருத்துவம் பயிலும் மாணாக்கர் மட்டுமன்று, மற்றோரும் உடற் கூற்றை (anatomy)ப் பற்றி நேரே அறியுமாறு செய்ய வேண்டும். அதாவது உயிரற்ற உடலை வெட்டிப்பார்த்து உள்ளுறுப்புக்கள் ஒவ்வொன்றினையும் பற்றி அருவருப்பின்றி அறியுமாறு செய்ய வேண்டும். நாம் உட்கொள்ளும் உணவு உடலினுள் எவ்வாறு இவையியலான (chemical) மாறுதலடைகின்றது. சிறுநீர், மலம்,இவற்றின் தன்மைகள் யாவை யென்றெல்லாம் மாணாக்கர் அறியவேண்டும். இவ்வாறான அறிவு புகட்டப்படாததற்குக் காரணம், அவற்றைப் பற்றிப் பேசுதல் தூய்மையென மனப்பான்மையை அழிப்பதாம் என்ற எண்ணமேயாம். இக்குறுகிய நோக்கத்தை விடுத்து மானிட இயந்திரத்தைப்

(345-ம் பக்கம் பார்க்க)

அளபெடை

[அ. வி. மயில்வாகனம்]

மார்கழி மாசம் வைகுண்ட ஏகாதசி! நம் எல்லோருக்கும் விடுமுறை நாள். வல்லப அக்கிரகாரத்தில் யாவரும் வெள்ளென எழுந்து பூசனை, உபாசனை எல்லாம் செய்தனர். நானும் காலத்தோடே எழுந்திருக்க வேண்டியதாயிற்று. எழுந்து வணக்கங்களை முடித்துக்கொண்டு ஏதாவது ஒரு நூலை வாசிக்கலாமென்று ஆரம்பித்தேன். பல ஆண்டுகளுக்கு முன் படித்துவிட்டு, போதுமென்று கட்டி வைத்த தொல்காப்பியத்தை எடுத்துத் தூசைத் தட்டிவிட்டு மெல்லத் திறந்தேன்.

நூன் மரபு தோன்றிற்று! அதனுள்ளும் ஐந்தாம் சூத்திரம்.

'மூவள பிசைத்தல் ஓரெழுத்தின்றே' என்பது அடுத்த சூத்திரமும் இப்பொருள் சம்பந்தமானதே என்பதை அறிந்துகொண்டேன். இன்னொரு முறை இதழ்களைப் புரட்டினேன். 41-ஆம் 42-ஆம் சூத்திரங்கள் கண்ணெதிரே வந்து நின்றன. இவையும் அளபெடையையே குறிப்பன! எனக்கு மேலும் புரட்டிப் பார்க்க மனம் எழவில்லை. ஒரு வேளை இன்னும் அளபெடைதான் வந்துவிடுமோ (இடை 33) என்று ஐயுற்று அப்படியே விட்டுவிட்டு எழுந்தேன்.

அண்டை வீட்டு நண்பர் ஒருவர் வந்தார். அன்றைக்கு எங்கள் ஆசிரியர் எங்களை விருந்துக் கழைத்திருந்தபடியால் நாங்கள் இருவரும் புறப்பட்டோம். எங்களுக்குக் கிடைக்கப் போகும் இனிய உணவையும் தித்திப்பான பாயசத்தையும் நினைத்து நினைத்து நாவூற நடந்து சென்றோம்.

இப்படியாகப் போகும் வழியில் பின்னே நின்று ஒருவன் வண்டி ஒன்றைத் தள்ளிக்கொண்டு 'எசினாஅய், எசினாஅய்' என்ற வண்ணமாக எடுத்த குரலோடு அலறிக்கொண்டு வந்தான். இவனை நான் ஒரு காலமும் எசினதில்லையே, கண்டதுமில்லையே! என்று மனத்தில் நினைத்துக்கொண்டு முகத்தில் ஆவல் குறியுடன் அவனை நோக்கினேன். சிறிது நேரத்தில் விளங்கிவிட்டது! அவன் மண்ணெண்ணெய் விற்றுக்கொண்டு வருகிறானென்பதை அவன் தள்ளிக்கொண்டு வரும் வண்டியிலிருந்து அறிந்துகொண்டேன். (Kerosene Oil) என்னும் இரு சொற்கள் தமிழில் 'எசினாஅய்' என ஆகிவிட்டன!

நாங்கள் மறு அடி யெடுத்து வைக்கு முன் ஒரு சந்திலிருந்து வாலிபப் பெண் ஒருத்தி 'கூஉ' என்றாள். எனக்கு நின்று கேட்கக் கொஞ்சம் வெட்கமாகவே யிருந்தது. என்றாலும் இவள் கூப்பிட்டதன் காரணமறியச் சற்றுத் தாமதித்தேன். அவள் அண்டை வீட்டிற் சென்று தயிர் கொடுத்துவிட்டு மறுபடியும் தன் வழியே வந்தாள். அவள் என்னைக் கூப்பிடவில்லை என்பதை அப்பொழுதே நான் அறிந்தேன். 'பெருகு' என்னுந் தெலுங்குச் சொல் குவ்வெனக் குறுகி, பின்பு அளபெடுக்கும்பொழுது நெடிலாகி ஒலிக்கின்றது. பெருகுவின் உருவம் இப் பெண்களின் வாயில் 'கூஉ' ஆகி விட்டது. இப்பொழுது சென்னைத் தெருக்களில் யாராவது 'கூ' என்று கூவிவிட்டால் [அவரை நாம்] தயிர் விற்பவர் என்றே எண்ணல் வேண்டும்!

இன்னும் கொஞ்சம் தூரம் சென்றோம். எங்களுக்கு எதிரே வந்த ஒருவன் திடீரென்று 'இங்க பாரப்பா!' என்றான். இவன் எங்களுக்குக் காட்ட வைத்திருக்கும் புதிய பொருள் யாதோ என்று அறிய ஆவலுடையவனாய் நான் அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தேன். நான் தன்னிடம் யாதோ வாங்குவதற்காகத்தான் நிற்கின்றேன் என உத்தேசித்து ஒரு துண்டுப் பிரசுரத்துடன் அம் மனிதன் என்முன் வந்தான். பிரசுரத்தை வாங்கிப் பார்த்தேன். "இஞ்சிமுறுப் பாகு! சகல வியாதிக்

கும் கைகண்ட மருந்து; ஒருமுறை வாங்கிப் பாருங்கள்;" என்றெல்லாம் எழுதியிருக்கக் கண்டேன். 'இஞ்சி முறப் பாகு' அவனுடைய வாயில் 'இங்க பாரப்பா,' என்றே எடுத்த குரலுடன் புறப்படுகின்றது!

அதே நேரத்தில் ஒரு கிழவி என்னைப் பின் தொடர்ந்தவளாய் "வாயிலே, வாயிலே!" என்று கூறிக்கொண்டு வந்தாள். நான் ஒரு வேளை அந்த இஞ்சி முறப்பாகின் உருசியைக் கண்டு காசு கொடுக்க முன்னமே ஒன்றை எடுத்து வாயில் வைத்துவிட்டேனோ என்று ஏங்கினேன். கிழவி அப்படி ஒன்றையும் கருதவில்லை. அன்றைக்கு ஏகாதசி நாளில் விரதக்காரருக்கு வாழையிலை விற்றுக் கொண்டு போகின்றாள் அவள். வாழையிலை 'வாயிலே' ஆனதும் விந்தையே.

அதிகம் நேரம் சென்றுவிட்டபடியால் கொஞ்சம் விரைவாகச் சென்றுகொண்டிருந்தோம். ஆசிரியர் வீட்டைக் கிட்டியதும் ஒருவன் வந்து 'எறிவேன்,' என்றான். அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தேன். கையில் கல்லோ இல்லை. எப்படி இவன் எறிவான், என்று யோசித்துக்கொண்டு அவனை மேலுங் கவனித்தேன். அவன் ஒரு தடியின் நுனியில் நீளமான பல நிறச் சீலைத் துண்டுகளைத் தொங்க விட்டுக் கொண்டு வந்தான்; எனக்கு அவற்றுட் சிலவற்றை விற்று விடலாமென்றும் யோசித்தான். நான் அவற்றை வாங்குவதனால் நானே ஒரு முறை தலைமயிரை நீளமாக வளர்த்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று கூறி அவனை அனுப்பி விட்டேன். ரிப்பன் என்னுஞ் சொல்லை அவன் உச்சரிக்கும் பொழுது அது 'எறிவேன்' என்று உரு மாறி அளபெடுத்து வருகின்றது.

இவற்றையெல்லாம் யோசித்துக் கொண்டு ஆசிரியர் வீடுசேர்ந்தோம். அவர் வாசலண்டை ஒரு வக்கீலுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார். நாங்களும் சென்று அவர்களைக் குழப்பாமல் ஒரு பக்கத்தில் இருந்தோம். இருந்து இரண்டொரு நிமிஷத்தில் வாசலில் ஒருவன் வந்து 'வைக்கோல்' என்று கூவினன். உடனே நியாய துரந்தார் தமக்கு வருவாய் ஏற்படப்போகின்றதென நினைந்து மகிழ்ந்து, பேச்சையும் நிறுத்தி விட்டு வெளியே ஆவலுடன் வந்து பார்த்தார். வண்டிக்காரன் ஒருவன் வைக்கோல் விற்றுக்கொண்டு போவதைக்கண்டு வெட்கித் திரும்பினர்! இவர் என்னைப்போலவே சென்னைக்குப் புதிதானவர் ஆனபடியால் அப்படி ஏமாற்றம் அடைந்தார். வைக்கோல், சிலருடைய வாயில் வக்கீலாக மாறுவது சகஜம்.

இப்படியாக சென்னைமா நகரில் விலை கூறும் பொழுதும் பண்டமாற்று நடாத்தும் பொழுதும் சொற்கள் விரூபமாக விளிக்கப்படுகின்றன. இதனைப் பற்றி நம்முடைய ஆசிரியரை வினவினேம். அவரோ இலக்கண நிபுணர். தொல்காப்பியருடைய விதிகளுக்கு விரோதமாகச் செல்வதிலும் உயிரை விடுதலே மேல் என்று சாதிப்பவர். ஆனபடியால் இலக்கண வரம்புகடந்து நிகழும் இச் சொற்களைப் பற்றிக் கேட்டதும் அவர் ஒரு பெரிய உபன்னியாஸம் செய்யத் தொடங்கி விட்டார். ஆனல், இவற்றிற்கெல்லாம் நன்னூலார் உபகாரஞ் செய்திருக்கின்றார், என்று சொல்லித் தம் பேச்சை முடித்தார். அதுபேச்சு அல்ல ஏச்சாகவே இருந்தது!

"ஆவியும் ஒற்றும் அளவிறந்திசைத்தலும்
மேவும் இசைவிளி பண்டமாற்றாதியின்"

எனக் கூறியிருப்பதால் எச்சொல்லையும் எத்தனை மாத்திரை கூட்டியேனும் விளித்தற்கு விதியுண்டு என்றார். அவற்றிற்கு அலகிடுதலும் இல்லை என்று விட்டார். ஆனல், எழுத்துக்களையும் சொற்களையும் எங்கேனும் முரண்பாடாக உச்சரிக்கலாம் என்று விதி கூறப்படவில்லை என்றும் அப்படிச் செய்யின் அச்சொற்கள் தமிழ் ஆகா என்றும் கூறி முடித்தார்.

அதே சமயத்தில் 'சரீஇ' என்று ஒருவன் தெருவில் நின்று சொன்னன்! ஒரு வேளை ஆசிரியருடைய பிரசங்கத்தை இவனும் கேட்டு விட்டானே என்று ஐயுற்று, நான் எழுந்து ஜன்னல் வழியே

பார்த்தேன். அப்பொழுது, அவன் சரிகை விலைக்கு வாங்கும் ஒரு வியாபாரி என்று தோன்றிற்று. இதனைக் கேட்ட ஆசிரியரும் கையோடு உதாரணமும் வாய்த்ததே என்று சொல்லித் திருப்தி கொண்டார். பின்பு சாப்பாட்டுக்கு ஆரம்பித்தோம்.

அப்பொழுது ஆசிரியர் மேற்கூறியவை போன்ற இன்னும் பல உதாரணங்கள் கூறி நம்மை மகிழ்வித்தார். 'வடை அப்பம் பகோடா' என்று புகை வண்டி நிலையங்களில் கூறும் சிலர் 'வடை அப்பம் வடுவா' என்று தொனிக்கவும் கூறுவர் என்றார். 'பால்' என்பதற்குப் 'பாழ்' என்றும்; ஆனந்த விகடனுக்கு 'ஆனந்த விடேன்' என்றும் 'எக்ஸ்பிரெஸ்' என்பதற்கு 'எக்பிரே' என்றும் இவ்விதமாகப் பலபல விரூபமான அளபெடைகள் இந்நாட்டிலுண்டென்றும் சொன்னார்.

இதனை எப்படித் திருத்திக்கொள்ளலாகும் என்று அவரைக் கேட்டேன். அவருடைய வழியை நடைமுறையிற் கொண்டுவரல் கூடுமா என்பது ஐயுறவுதான். ஆனால் இதனிலும் சிறப்பான வழி ஒன்றுண்டானால் அதனை யாரும் கூறுதல் நலம். நாம் இந்தப் பொருட்களைக் கூறி விற்கும் பையன்களுக்குச் சரியான உச்சரிப்பைப் படிப்பித்தல் வேண்டும். அல்லாவிட்டால் அவர்களை நிறுத்திவிட்டுச் சரியான முறையில் பயிற்றப்பட்டவர்களை அவ்வேலைகளில் நியமித்தல் வேண்டும் என்றார் ஆசிரியர். அன்றேல் நம்மொழி கீழ் நிலை அடைதற்கு இதுவும் ஓர் உதவியாயிருக்கும் என்றார்.

இப்படி வைகுண்ட ஏகாதசி நாள் கழிந்தது! சென்னைத் தமிழையும் ஒரு சிறிதளவிற்குக் கற்றுக்கொண்டேன்.

(342—ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

பற்றி அதைச் செலுத்துபவர் நன்கறிதல் இன்றியமையாதது என்ற பரந்த நோக்கம் பரவவேண்டும். உயிர்நூலே விஞ்ஞானத்தின் அடிப்படையின் நூல் என்ற உண்மையை நம் நாட்டினர் பலரும் அறிய வேண்டும். சிந்தனையை யூட்டும் தத்துவ நூல் விஞ்ஞானத்தைப் பெருக்கும் நூல் என்பதை மறத்தலாகாது. உயிர் நூலையும் தத்துவ நூலையும் விலக்கும் கல்விக் கழகம், விஞ்ஞானம், அறிவு என்ற இரு கண்களையும் இழந்த ஒருவன் போன்றதேயாம். விஞ்ஞான வழியாய்க் கருதுவதால், அழகிய பொருள்களினின்று பெறும் மகிழ்ச்சி அழிகின்றது என்ற எண்ணம் அறிஞர் மனத்தினின்றகல வேண்டும். உணர்ச்சியால் பாதிக்கப் படாது அறிவைப் பெறும் வகைகளில் மக்கள் பயிற்றுவிக்கப் படவேண்டும் என்று நாம் கூறமுன் வந்துள்ளோமேயன்றி, மக்கள் உணர்ச்சியற்றவரா யிருத்தல் வேண்டும் என்று நாம் கூறவில்லை. விஞ்ஞானக்கண், பொருள்களின் உண்மையைக் காணும் அறிவுக் கண் எனலாம்.

இக்காலத்தில், நமது சமூக வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையாய் இருக்கும் பல பொருள்களும் விஞ்ஞானத்தினாலேயே பெறப்படுகின்றன. எனவே நமது நாகரிகம் விஞ்ஞானீயமானதே. அவ்வாறிருந்தும் நமது சிந்தனை முறைமட்டும் உணர்ச்சியின்பாற்பட்டதாயுள்ளது. நமது அபிப்பிராயங்கள், ஆசாரங்கள் யாவும் நமது விருப்பு வெறுப்புக்களைப்பற்றி நிற்கின்றன. இம்முரண்பாட்டை நீக்கும் முயற்சியால் மக்கள் முன்னேற்றமடைவர்; நாகரிகம் முதிர்ச்சி அடையும். ஆகலின், நமது சமூகம் நாகரிகத்துடன் சிறப்புற வேண்டுமாயின், பொதுமக்கள் என்னும் உடலுக்கு உயிரூட்டும் விஞ்ஞான வழியான சிந்தனை முறையை அச்சமூக உறுப்பினர் யாவரும் பின்பற்றவேண்டும். இங்ஙனம், சமூகத்தை வளர்க்கும் உண்மையைக் காணும் விஞ்ஞான விழிகளுடன் யாவரும் பொருள்களைக் கண்ணுறும் நன்னாளிலே, மக்கள் எல்லோரும் இன்புற்று வாழ்தல் திண்ணம்.

சிதைந்த காதல்

[ஸ்ரீமதி சி. ஆர். சரோஜா]

கிழக்கே 'பளீ'ரென்று எழும் உதய சூரியன். மேற்கே ஒளியிழந்த நிலவு. சலசலவென்று மெல்லொலி பரப்புச் செல்லும் வைகை நதி தூரத்தில் மீனாக்ஷி ஆலயத்தில் ஒலிக்கும் மணியின் சப்தம் இளந்தென்றலில் மிதந்து வந்தது. நீரில் இடுப்பளவில் நின்றுகொண்டு கதிரவனுக்கு அர்க்கியம் விடும் அந்தணர்கள் வேதங்களை உச்சரித்த வண்ணம் கரையேறினர். மங்கையர் அங்கையற் கண்ணியின் புகழைப் பாடிக்கொண்டு கூந்தலிலிருந்து நீர் சொட்ட ஊருக்குள் திரும்பினர். இந்த சௌந்தர்யக் காட்சியை அனுபவித்துக் கொண்டே சத்யவிரதன் ஆலயத்தை நோக்கி நடந்தான். தூண்களில் உயிர்கொண்டு பேசும் அற்புதச் சிற்பங்கள் எந்த சிரேஷ்டனுடைய கரங்கள் இதை வடிக்க புண்ணியம் செய்தனவோ என்று நினைக்கும்படியிருந்தன. 'குதிரைகள் சவாரிக்குத் தயாராயிருக்கின்றனவே! அடடா! அந்தக் கல்யானைகள் உயிரோடு இருக்கின்றனவா? அதோ அம் மங்கை மீனாக்ஷியை உள்ளம் குழைந்து வேண்டுகிறாளே இவையெல்லாம் கற்களால் செய்தவையா?' என்று திகைத்துப் போனான் சத்ய விரதன். அவன் திகைப்பு அடங்குவதற்கு முன் உள்ளம் குழைந்து அருள் வேண்டும் ஓர் வனிதையைக் கண்டான். என்ன! சற்று முன்பார்த்த சிற்பமா உயிர்கொண்டு தரையில் இறங்கிவிட்டது? மின்னல் கொடி போல் துவளுகின்ற இடை. இதழ் கடையில் துள்ளுகின்ற நகை. ஒவ்வொரு நிமிஷமும் அந்த ரூபம் பின்னிவிழுந்து கொண்டிருந்தது. அருகில் சென்றால் அந்த அபூர்வ நாட்டியம் எங்கே நின்றுவிடுமோ என்று பயந்தான். ஸ்நானம் செய்து துவட்டாத கூந்தல் முதுகில் புரள ஈசுவரிக்குக் கலையை அர்ப்பணம் செய்து கொண்டிருந்தாள்.

கைவழி நயனம் செல்லக் கண்வழி மனமும் செல்ல ஆடிக்கொண்டிருந்த அவளுடைய நயனங்களிலிருந்து முத்துப் போல் நீர் சொரிந்தது. ஆலயத்திலிருந்த ஒன்றிரண்டு அர்ச்சகர்களுக்கு இது புதிதல்ல. யாத்ரீகர்கள் அவளை முறைத்துப் பார்த்துவிட்டுப் போனார்கள். அர்ச்சகர்களுக்குள் "இவ்வளவு அழகு செறிந்துள்ள இந்தப் பெண்ணுக்கு இப்படியா பைத்தியம் பிடிக்கவேண்டும்? எத்தனையோ பிரபுக்கள் பணத்தைக் கொட்ட இவள் இதழ்க் கடையின் அசைப்பிற்குக் காத்திருக்கையில் தலையெழுத்தா இவளுக்கு?" என்று பேசும் பேச்சுகள் நேற்று இன்றைய அனுபவமல்ல. மந்தாகினியின் மனம் ஒரே வைராக்கியத்தால் நின்றுவிட்டது. பிறந்தது தாசிக் குலமானாலும் உன்னத லட்சியங்கள் அவள் உள்ளத்தில் குடிகொண்டன.

"என் அழகுக்கும், இளமைக்கும் என்னை விரும்புகின்றனரே தவிர தன் ஹிருதயத்தை ஒருவராவது எனக்கு அர்ப்பணமாக்க முன் வருவார்களா? காதல் அன்பு என்பதை அறியக் கூடாத பிறவியா இது? வேண்டாம். என் அழகு, கலை எல்லாம் அம்பிகைக்கே அர்ப்பணமாகட்டும்" என்கிற திட சங்கல்பம். அவள் தாயின் பிதற்றல்தான் எஞ்சி நின்றது.

மந்தாகினி கோவிலைப் பிரதக்ஷணம் செய்து கொண்டு சிந்தனை தேங்கிய முகத்துடன் வெளியே சென்றாள். சத்திய விரதனின் மனதில் எண்ணங்கள் சிதறின. "பாவம், அவள் மனதில் குமுறும் எண்ணந்தான் என்னவோ? பலரை விட மெல்லியதான அந்த மனம் ஏனப் படித் துடிக்க வேண்டும்? கலையெல்லாம் ஒரே இடத்தில் பொழிந்து விட்டதா? இந்த அபூர்வ நாட்டியத்தை ரஸிக்க இவ் ஊரில் யாருமில்லையா? எல்லோரும் முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு போகிறார்களே."

ஸந்நிதியில் ஒருவன் விளக்குகளுக்கு எண்ணெய் விட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

"இப்பொழுது ஆடிவிட்டுப் போனளே அந்தப் பெண் யாரப்பா?" என்றான் சத்தியவிரதன்.

"அவளா" என்று அலக்ஷியமாகச் சொல்லிவிட்டு, "தாசி மீனலோசனியின் பெண். சித்தப் பிரமை......பைத்தியம் அதையேன் சொல்ல" என்று பெருமூச்சு விட்டான்.

"சித்தப் பிரமையா? வெறும் புரட்டு. உள்ளத்தில் பொங்கும் பக்தி கண்களில் ஜ்வலிக்கிறது. நல்ல தெளிவான முகம் பரத நாட்டியத்தின் ஆழ்ந்த முத்திரைகளை லவலேசமும் பிசகாமல் ஆடுகிறள். உள் மர்மங்களை அறியாமல் பிதற்றும் குப்பைச் சமூகம்......இதற்கு வாழ்வாம்......அந்தஸ்தாம்" என்று முணுமுணுத்தான் சத்தியவிரதன்.

எண்ணெய்க்காரன் தன் ஜோலியை முடித்துக்கொண்டு, எண்ணெய்த் தாழியைக் கந்தையால் துடைத்துக்கொண்டிருந்தான்.

"அவள் வீடு?" என்றான் சத்தியன் தங்கிய வண்ணம். அவன் வியப்போடு நிமிர்ந்து, இதில் என்ன ஐயா அக்கரை? வடக்கு மாசி வீதியிலிருக்கிறள். பெரிய பிரபுக்களேயே சட்டை பண்ணுத கர்வக்காரி......உம்மை" என்று நிறுத்தினன்.

சத்தியவிரதன் தலையைக் குனிந்து கொண்டான்.

"இதற்குள்ளேயா சமூகம் என்னைச் சந்தேகிக்கவேண்டும்?"

எண்ணெய்த் தாழியை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே நடந்தான் எண்ணெய்க்காரன்.

வானில் ரவி தன் நீண்ட யாத்திரையைத் தொடங்கிவிட்டான். 'களீ'ரென்று பாயும் கிரணங்கள் பொற்றுமரையில் படிந்து விளங்கின.

2

தென்றல் வீசும் மாலை. மதுரையம்பதி சோபையுடன் திகழ்ந்தது. மங்கையர்கள் வீதி வழியே அரம்பையர்கள் போல் அன்னையின் ஆலயத்துக்குச் சென்று கொண்டிருந்தனர். வடக்கு மாசி வீதியில் ஒரு கிருஹத்தில் சோகத்தை யெல்லாம் திரட்டி, கானமூலமாய் வெளியிட்டது ஒரு தீங்குரல். 'ஜய் ஜய்' என்று சாரணி அநுசாரணியுடன் சப்திக்கும் தம்பூர். கிருஷ்ண லீலாதரங்கிணியும், சதாசிவப் பிரம்மேந்திரர் கீர்த்தனைகளும், நடு நடுவே தேனைப்போல் ஒன்றிரண்டு தமிழ்க் கிருதிகளையும் பொழிந்து கொண்டிருந்தாள் மந்தாகினி. வாசற்படியில் கற்சிலைபோல் ஓர் உருவம் இதைக் கவனித்தது. கண்களில் நீர் மல்கியது. உள்ளே அடி எடுத்து வைப்பதற்கு பயம்........ தயக்கம். உள்ளிருந்து வரும் கானம் அவன் மனதில் காலையில் மூண்ட தாபத்தைத் தணித்துவிட்டது. மெதுவாக உள்ளே போய்விட்டான். எப்படி என்பது அவனுக்குத் தெரியாது.

கூடத்தில் மெத்தென்ற ரத்தினக் கம்பளம். சுவரில் அழகாகத் தீட்டப்பட்ட தேவியின் படம். அதை வெண்மையான மல்லிகை மாலை அலங்கரித்தது. நெளிந்து சுருண்டு கிடக்கும் கூந்தல் பின்னப்பட்டு முதுகில் வளைந்து கிடந்தது. கடைந்த தந்தம் போன்ற கரங்களில் தம்பூர். வாய் ஈசுவரியின் புகழைப் பாடிக் கொண்டிருந்தது.

சத்திய விரதனைக் கண்டதும் மந்தாகினி துணுக்குற்று எழுந்தாள். ஒரு முறை அவன் நெஞ்சமும் 'திக்' கென்று அடித்துக் கொண்டது.

"காலையில் தங்களை" என்றான் தேய்ந்த குரலில். "கோவிலில் பார்த்திருப்பீர்கள்" என்று முடித்தாள் மந்தாகினி.

"தங்களுடைய அபூர்வ நாட்டியம் என்னை இவ்வளவு தூரம் அழைத்து வந்தது."

"அதில் ஒன்றும் வியப்பில்லையே, கலைக்கு அடிமையாகாத ஹ்ருதயம் இருக்கிறதா?"

"இந்த ஊரில் தாங்கள் கிருஷ்ண பக்ஷத்துச் சந்திரன் போலிருக்கிறீர்கள். மூடர்களுக்குக் கௌரவம் அளிக்கத் திறமையில்லை."

"வாஸ்தவம். மதுரை வாசிகளின் மனம் என்னைப் பைத்தியம் என்று கொண்டிருக்கிறது. அதுவரையில் க்ஷேமமே."

"இன்னும் இரண்டு பாட்டுகள் பாடத் தடங்கல் இல்லையே."

"தடங்கல் எதுவுமில்லை. ஆனால், கையில் மலர் ஹாரம் இருக்கிறதே. தேவியின் தரிசனத்திற்குப் பங்கம் ஏற்படுமோ என்று அஞ்சுகிறேன்."

"பரவாயில்லை. அன்னையின் மார்பில் துலங்குவதற்கு வாங்கிய மாலையை என் பரிசாகத் தாங்கள் தான் ஏற்றுக்கொள்ளுங்களேன். ஈசுவரிக்கு அது சம்மதமாயிருக்கலாம்" என்று மாலையை நீட்டினான்.

மந்தாகினி தயங்கியபடியே வாங்கி சுவரிலிருந்த படத்திற்கு அணிவித்தாள். அதிலிருந்து உதிர்ந்த ரோஜா மலரைத் தன் குழலில் சொருகிக்கொண்டு ஆரம்பித்தாள்.

"காலையில் தெய்வ ஸந்நிதியில் ஏற்பட்ட மனச் சாந்திக்கு அறிகுறியாயிருக்குமோ இது. கலையின் பரிசாக மலர் மாலையைக் கொடுத்த இவர் மனம் தூய்மையுடையதா? நான் தாசி என்பதை அறியார் போலும்! தெரிந்தால் அன்பைப் பகிர்ந்து கொடுப்பாரா? கொடுத்தால்?... ......அதுவும் உண்டா?" என்று அவள் மனம் ஏங்கிற்று.

சத்திய விரதன் அவள் கண்களில் மின்னும் வேதனையைப் பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான்.

தம்பூரை உறையில் வைத்துவிட்டு நிமிர்ந்தாள் மந்தாகினி.

"நாட்டியம் சதஸில் ஆடுவதற்குத் தாங்கள் அப்யாசிக்கவில்லையோ" என்றான் சத்திய விரதன்.

"அப்பியாசம் உண்டு. ஆனால், மனமில்லை."

"என்ன அபசாரம் இது? கலையைப் பலருடைய ரசனைக்குப் பகிர்ந்து கொடுப்பதுதான் உத்தமம்."

"முழு மனதுடன் ஏற்க யாருமில்லை. அதனால்......" என்றாள் மந்தாகினி.

"இல்லை என்கிற தீர்மானத்துக்குத் தாங்களே வந்துவிட்டீர்களாக்கும்" என்றான் பரிகாசம் கலந்த சிரிப்போடு.

மந்தாகினியின் கன்னங்களில் 'குபீ'லென்று ரத்தம் பாய்ந்தது. தலையைக் கவிழ்ந்து கொண்டாள்.

சத்திய விரதனின் மனதில் அவ்வுருவம் வேகமாகச் சென்று ஒளிந்து கொண்டது.

"தாங்கள் இவ்வூரைச் சேர்ந்தவரா?" என்றாள் மந்தாகினி.

"இல்லை, தென்னாட்டுப் பிரயாணத்தை ஆரம்பித்து ஒரு மாதமாகிறது. பல்லவரின் கலைத்திறனை மாமல்லபுரத்தில் கண்டுவிட்டுத் தெற்கே ஒரு காலத்தில் பற்றுளியாலும், குமரியாலும் சேர்ந்து வளம் படுத்திய தமிழகம் துயிலும் குமரி முனையைக் கண்டுவிட்டுப் போக விருப்பம். வழியில் பாண்டியனின் பதியை மறுத்துச் செல்ல முடியவில்லை."

"இந்த ஊரில் எங்கே தங்கியிருக்கிறீர்கள்?" என்றாள் ஆவலுடன்.

"தங்குவதற்கு இடம் வேண்டுமா என்ன? காலையில் தங்கள் நாட்டியத்தைக் கண்டபிறகு ஆலய முழுதும் சுற்றினேன்; இடமொன்றும் ஏற்படவில்லை."

"இந்த ஊரில் இருக்கிறவரையில் இவ்வில்லத்தில் தங்கத் தடங்கல் இல்லையே. நான் கேட்பது கூடக் குற்றமோ?" என்றாள் கையிலிருந்த மலரின் இதழ்களை உதிர்த்துக் கொண்டே.

"நான் நினைத்ததற்கு மேல் கிடைத்துவிட்டது" என்றான் முறுவலுடன்.

வெளியே நீல வானிடை மின்னும் தாரகைகள். அவைகளின் நடுவே பூரித்து எழும் அம்புலி. சற்றுத் தொலைவில் கோபுர கலசங்கள் அவ் வொளியில் பளபள வென்று மின்னியது.

மந்தாகினி படத்தருகில் சென்று கனன்று கொண்டிருந்த அனலில் அகிற் பொடிகளைத் தூவிவிட்டு வந்தாள்.

3

"என்ன அழகு? என்ன சௌந்தர்யம்? அம்பிகையின் லாவண்யம் கண்களைப் பரவசப்படுத்திவிட்டது?" என்றாள் மந்தாகினி.

"அதைவிட உன் லாவண்யம் என்னைப் பித்தனுக்கிவிட்டதே. அதைப்பற்றி உன்னைத் தண்டிக்க யாருமில்லையா" என்றான் சத்தியவிரதன்.

'தாங்கள்' போன்ற மரியாதைப் பதங்கள் மறைந்துவிட்டன. மந்தாகினி இப்பொழுது அவன் உடமை.

"என்ன பரிகாசம் இது?" என்று பிணங்கினுள்.

"பரிகாசம் இல்லை.........என் மனதை உனக்கே அர்ப்பணமாக்கி விட்டேன்" என்று அவள் தளிர்க் கரங்களைப் பற்றினுன்.

சுற்றிலும் அமைதியான தோட்டம். விருக்ஷங்களும், மலர்க் கொடிகளும் இவ் வார்த்தையை அசையாமல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தன.

யுகக் கணக்காய் நீலக் கடலைப் பார்த்துச் சலியாமல் தவக்கோலம் பூண்டிருக்கும் கன்யா குமரியைப்பற்றி, சத்திய விரதன் மறந்துவிட்டான். அவன் பிரயாணம் மதுரையோடு முடிவடைந்தது. காசியில் வயது சென்ற தந்தையையும், தொழிலையும் புறக்கணித்தது அவன் மனம். மாதந் தவருமல் தந்தை பணம் அனுப்பி வந்தார். தன் தனயனின் நடத்தையில் அணுப் பிரமாணங் கூட அவருக்குச் சந்தேகமில்லை. தன் குமாரன் கலைப் பித்துக் கொண்டவன். ஏதாவது ஆராய்ச்சியில் இறங்கிவிட்டால் நாள் கழிவதுகூடத் தெரியாது என்பதை அறியாதவரா என்ன? இருந்தாலும் அவர் மனம் வேதனையில் ஆழ்ந்தது. "மதுரையில் மாதக் கணக்கில் தங்குவானேன்? மற்றப் பிரயாணத்தை முடித்துக்கொண்டு சீக்கிரம் வந்துவிடு. தினம் வித்யார்த்திகள் வந்து அலைந்துவிட்டுப் போகிருர்கள். நீ இருக்கும்போது சுலபமா யிருந்த ஆரியம் இப்பொழுது அவர்களுக்குக் கடினமாய்ப் போய்விட்டது. எனக்கு அவர்களுக்குப் போதிக்கத் தகுந்த ஞாபக சக்தி இல்லை" என்று கடிதம் எழுத ஆரம்பித்துவிட்டார்.

இந்தக் கடிதங்களைப் படிக்கும்போது அவன் மனம் இருண்டுவிடும். மேகத் திரளால் மறைக்கப்பட்ட வானம்போல் இருள் சூழ்ந்து விடும் அந்த மனதில். அந்த இடத்தைத் துருவிக்கொண்டு வரும் கதிரவனைப்போல் மந்தாகினி உதயமாவாள். அப்படியும் குழப்பம் அடங்காவிடில் இருக்கவே இருக்கிறது அவள் அபூர்வ நாட்டியம்! சத்தியவிரதன் யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தான். நேற்று காசியிலிருந்து வந்த கடிதத்தில்,

"என் உடம்பு ரொம்பவும் பலஹீனமாயிருக்கிறது. சத்தியா! உன் கலை ஆராய்ச்சி போதும். சாவதற்கு முன் உன் முகத்தைக் காட்டப்பா" என்று எழுதியிருந்தார் தந்தை.

ஒருபுறம் தந்தையின் பாசம். மற்ருெரு புறம் மந்தாகினியிடம் வைத்த பிரேமை. துக்கம் நிரம்பிய மனத்தோடேயே அந்தப் பகல் பொழுது கழிந்தது.

எப்படியாவது மந்தாகினியிடம் சொல்லிக்கொண்டு இரவு கிளம்பவேண்டுமென்று சங்கற்பித்துக்கொண்டான். இரவும் அந்தப் பிரிவை எண்ணி வருந்துவது போல் மெதுவாக வந்தது.

நீள் விசும்பில் மங்கிக் கிடக்கும் மூளிச் சந்திரன். தீவுகள்போல் வெண் மேகங்கள் அங்குமிங்கும் அலைந்தன. எதிரில் மாமரத்தில் பிரிவை ஏங்கிக் கதறும் பூவை. எங்கும் நிசப்தம். பிரிவின் ஏக்கம்.

மந்தாகினி நீர் மல்கிய விழிகளுடன் அவனை ஏறிட்டு நோக்கினுள்.

"அன்பே! இந்தப் பிரிவை உன்னுல் சகிக்க முடியாதா? தவணை அவ்வளவு நீண்டதில்லையே. இரண்டு மாதங்களில் வந்துவிடுவேன்."

"என்னையும் உங்கள் ஊருக்கு அழைத்துப் போகலாமே" என்ருள்.

"ஐயோ! இதென்ன கேள்வி? தந்தையின் காலத்திற்குப் பிறகு என் மனம் போனபடி செய்யலாம். அவருடைய ஆசாரசீலத்திற்கு அது முடியுமா?" என்று உருகிற்று அவன் உள்ளம்.

தாங்க முடியாத சோகத்தால் மந்தாகினியின் அதரங்கள் துடித்தன.

சத்திய விரதன் அவளைச் சேர்த்து அணைத்துக் கொண்டான்.

"இதென்ன பதட்டம்? உன்னை மறந்து விடுவேனு பைத்தியமே."

"மறக்க மாட்டீர்களா? சீக்கிரம் திரும்ப வேண்டும்."

"இன்று என்ன கிருஷ்ண பக்ஷத்துப் பஞ்சமி அல்லவா? இன்றைக்கு அறுப

தாம் நாள் பஞ்சமி அன்று உன் கிருஹத்தில் இருப்பேன்."

"உண்மைதானா? ஆனால்,......" என்று அவள் மார்பு விம்மிற்று.

மாசி வீதியில் கடகடவென்று வண்டியின் சப்தம். இரண்டு கயல் விழிகள் அதன் உருவம் மறையுமட்டும் பார்த்துக் கொண்டு நின்றன.

சாம்பிய மனதுடன் அம்பிகையின் பாதத்தில் மலர்களைத் தூவி நமஸ்கரித்தாள் மங்தாகினி. அச் செய்கை அவளுக்கு ஆறுதல் அளித்தது.

4

கிருஷ்ண பக்ஷம் ஒன்றின் பின் ஒன்றாய் மூன்று கழிந்தது. மனதில் 'வருவார்' என்ற நம்பிக்கைச் சுடர் மங்க ஆரம்பித்தது. லிகிதம் வந்து கூட ஒரு மாதமாகிவிட்டது. ஒரு வேளை தந்தைக்கு ஏதாவது உடம்போ? "பிரேமையின் ஆழத்தை நான் அறியமாட்டேன்? கிடைக்கத் தகாத பொருள் கிடைத்தது. அதை ஒளித்து விடுவாயோ ஈசுவரி" என்று சாம்பினாள்.

மங்தாகினியின் வதனம் நகையிழந்தது. சத்திய விரதனை அடைவதற்கு முன் வைகறையில் தேவியின் கோவிலுக்குச் சென்று கொண்டிருந்தவள் இப்பொழுது வீட்டைவிட்டு வெளி வருவதில்லை. மதுரை வாசிகள் மங்தாகினியைப் பார்த்து மாதக் கணக்கில் ஆய்விட்டது.

ஒரு நாள் மாலை திடீரென்று ஆலயத்தில் 'சரசர' வென்று எதையோ எழுதி கோவிலதிகாரியிடம் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றாள் மங்தாகினி. இரவில் பிறந்தது முதல் பிரிந்தறியாத மதுரையைப் பிரிந்து, வைகையைக் கடந்து ரயிலில் சென்றுவிட்டாள். 'காசியில் சத்தியவிரதனைக் கண்டு அவனிடம் அடைக்கலம் புகுவது; அல்லது இருக்கவே இருக்கிறாள் கங்கை அடைக்கலம் அளிக்க' என்ற எண்ணம்.

சத்திய விரதன் மதுரையிலிருந்து திரும்புவதற்குள் அவன் தந்தை பெண் பார்த்து வைத்திருந்தார். குமாரனின் கல்வியைப் பற்றி நன்றாய் அறிந்தவர். மங்கை மைந்தனுக்கு ஒத்தவளாக இருக்க வேண்டுமே என்கிற கவலையுடனிருந்தார். பெண் கவிதா சக்தி நிறம்பியவள். உள்ளத்தின் கம்பீரம் முகத்திலும் பிரதிபலித்தது. மங்தாகினியைப் போல் பேதை அல்ல. மங்தாகினி வியாகர்ணம், இலக்கியம், வேதாந்தம் முதலியவைகளைப் படிக்கவில்லை. குறைவில்லாத பிரேமையை வேண்டியவள்.

சத்திய விரதன் ஊருக்குத் திரும்பியதும், "என்ன சத்தியா! மதுரை உன்னைக் கவர்ந்துவிட்டதா? என்னைக் கூட அடியோடு மறந்து விட்டாயே. நான் கண்ணை மூடின பிறகு எங்கேயாவது போகலாம்" என்றார் பிதா.

"இல்லை அப்பா! மதுரையில் வேலையிருக்கிறது" என்று சிந்தனையுடன் கூறினான்.

"உனக்கு காசியில் தான் வேலை. மதுரையில் இல்லை என்று மொழிந்தார் முதியவர்.

"மங்தாகினியை மறந்து விடுவதா? அப்பேதை நெஞ்சம் எப்படி வாடுகிறதோ. அவளையே மணந்து கொண்டால் என்ன? தந்தையின் நியமம்! அவர் ஒரு நாளும் ஒப்பமாட்டார். காதல் கருகிவிடுமே. தந்தையின் பாசம் அறுந்துவிடுமே. அவருக்கு என்னை கிருகஸ்தனாக்கும் விருப்பம் தினம் அதிகரித்து வருகிறதே. மங்தாகினி! நீயேன் தாசி குலத்தில் பிறந்தாய்?"

இந்தக் குழப்பத்துடன் மணம் நடந்தது.

மனைவி விற்பன்னை கங்கையில் நீந்திச் செல்லும் படகுகளையும், உதய சூரியனையும், அஸ்தமன ஜோதியையும், மலரின் மந்தஹாஸத்தையும் கவிதையின் மூலம் படம் பிடித்துக் காட்டினாள். கவிதைகள் நல்ல கற்பனையில் தோய்ந்தவை. சத்திய விரதனின் மனம் மங்தாகினியை மெதுவாய் மறந்துவிட்டது.

5

காசியில் சத்திய விரதனின் மனைவியைக் கண்டுபிடிப்பது சிரமமல்ல. ஊர் அரவம் அடங்கிவிட்டது. ஒன்றிரண்டு

பண்டாக்கள் சாலையோரமாகப் போய்க்கொண்டிருந்தனர். பளபளவென்று மின்னும் கற்களான மாளிகை. அதைச் சுற்றி நாற்புறமும் விருக்ஷங்கள் சூழ்ந்திருந்தன. மலர் செறிந்த வகுளமாம். அதனடியில் சத்திய விரதன். அவன் பக்கலில் ஓர் அரம்பை. ஆகாயத்தில் தேய்ந்த நிலவு. சத்திய விரதன் அவளுடன் சல்லாபித்துக்கொண் டிருந்தான். திடீரென்று அவள் பிணங்கி ஒதுங்கி, “நான் ஒரு விஷயம் கேள்விப்பட்டேன்” என்றாள்.

“என்ன விஷயமோ”

“தென்னாட்டில் மதுரையில் ஓர் பரத்தையின் நேசம் உங்களுக்கு உண்டோ?”

அவன் நெஞ்சம் துணுக்குற்றது.

“யார் சொன்னது? வீண் வம்பு. அவள் நாட்டியத்தில் தேர்ந்தவள். அதன் நுட்பங்களை அறிய அங்குத் தங்கியிருந்தேன். வேறு நேசம் ஒன்றுமில்லையே” என்று திடமாக மொழிந்தான்.

“அப்படியா? நான் கேட்டவுடன் பயந்து போனீர்களே” என்று தன் மெல்லிய விரல்களால் அவன் கன்னத்தில் தட்டினாள்.

மந்தாகினியின் நம்பிக்கை சிதறிப் போயிற்று. காசியில் எங்குப் போவது? “என் மனதை அவருக்கு அர்ப்பணமாக்கினேன். அதை வரவேற்க அவர் தயாராயில்லை.” ‘பளி’ச் சென்று ஓர் எண்ணம்.

கங்கைக் கரை நிர் மானுஷ்யமாய் விளங்கிற்று. ஸ்படிகம் போல் சென்றுகொண்டிருந்தாள் கங்காதேவி. முகத்தில் என்றுமில்லாத குதூகலம் நிறம்பி வழிய இடுப்பளவு நீரில் நின்றுகொண்டிருந்தாள் மந்தாகினி. துலைவில் பாண்டியனின் மதுரை. அதனுள் குறுகிச் சுருண்டு செல்லும் வைகை, மீனாக்ஷி ஆலயம் முதலியன கண் எதிரில் மிதந்துவந்தன.

வானில் மூளிச் சந்தரன்.

“உன்னை மறந்துவிடுவேனா பைத்தியமே” என்று அமுதமொழிகள்.

‘குபுக்’கென்று நீரில் அமிழ்ந்தாள்.

நிர்மானுஷ்யமான அந்த இடத்தில் ஒரு ஜீவன் துடிக்கும் தன் உள்ளத்தின் வார்த்தைகளை நதியிடம் முறையிட்டது. அதுவும் மறைந்துவிட்டது அந்த நதியிலே.

முன்னேற்றத்தில் முன்னணி!

பிணை
பாதுகாப்பு
துரிதமான பட்டுவாடா
முழு திருப்தி
ஆகியவைகளுக்கு

உங்கள் ஆயுளையும் மோட்டாரையும் வான்கார்டில் இன்ஷ்யூர் செய்யுங்கள்!

தி வான்கார்ட் இன்ஷ்யூரன்ஸ் கம்பெனி லிமிடெட்

மவுண்ட் ரோட், சென்னை

போன்: 8558 — தந்திவிலாசம்:— “வான்கார்ட்”

ஜீவகாருண்யத்தின் வெற்றி

[வி. ஸத்யமூர்த்தி பி. ஏ. பி. எல்.]

“சாமி வரன்கொடுத்தாலும், பூசாரி வரன்கொடுக்கணுமே” என்பதுதானே பழமொழி. இது என்ன விபரீதம்! பூசாரி வரன்கொடுத்தும் பூஜைக்கிடா நமக்கு வரன்கொடுக்கவில்லையே! என்று ஏங்கித் தவித்தார்கள் நமது நாடியம்மையின் பங்காளிகள்.

நாடியம்மை இடையர் குலத்தவள். அதிபால்யத்தில் சிவானந்தபுரத்தில் வாழ்க்கைப்பட்டாள். அவள், புருஷன் ரெங்கக்கோன், காசநோய்வாய்ப்பட்டுக் கல்யாணமான மறுவருஷமே இறந்தான். நாடியம்மையின் மாமன், மகன் இறந்த பிறகு சொத்துக்களை மீதியுள்ள தன் ஏக புத்திரியே அடைகிறதென்று எழுதி வைத்துவிட்டான்.

நாடியம்மை மாமனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதில் ஈடுபட்டிருந்தாள். அவர் காயலாவாகயிருந்தபொழுது, டாக்டர் வேணுப்பிள்ளை ஒரு தடவை தருவிக்கப்பட்டிருந்தார். அவர் நாடியம்மை காயலாக்காருக்குச் செய்துவந்த பேர் உழைப்பைக் கண்டு “மேல்நாட்டு முறையில் தயாரான ஆஸ்பத்திரி பணிப்பெண்கூட இவளுக்கு ஈடாகாள்” என்று இவள் பணியை மெச்சினார்.

ஊராரும், நாடியம்மையைக் குணத்திற்கும் பணிவிடைக்குமாக உயர்த்திப் பேசினார்கள்.

ஐயோ பாவம்! மாமன் இறந்த தக்ஷணமே நாடியம்மையின் கதி மோசமாகிவிட்டது. குடியிருக்க நிழல்கூட நிராகரிக்கப்பட்டது.

ஆனால் டாக்டர் வேணுப்பிள்ளை, அவள் பரிதாப நிலைமையை அறிந்து தன் வீட்டுப் பணிக்கு அமர்த்திக்கொண்டார். ஜீவனவசதி கிடைத்துவிட்டது.

இருப்பினும், நாடியம்மையின் மனமோ தன் இறந்த புருஷனையும், மாமனையும் நினைந்து தவித்தது. அவர்கள் குடும்ப க்ஷேமார்த்தம் இவள் செய்யவேண்டிய ஈமச்சடங்குகளை எல்லாம் தானே இரந்து செய்வித்தாள்.

தன் புகுந்த குடும்பத்தைச் சேர்ந்த நாத்தியின் குழந்தைகளுக்குக் காயலா வந்தாலும், நாத்திமகள் பிரஸவித்து, பிரஸவ அறையில் ஈன்ற குழந்தையைச் சாகக் கொடுத்தாலும் குடும்பப்பொதுகுல தேவதையான நாடியம்மனுக்குப் பூஜை போடாததுதான் காரணம் என்பாள்.

நிராதரவு செய்த நாத்தியிடமும், மற்ற பந்துக்களிடமும் இப்படியே முறையிடுவாள். கோணங்கி சொல்பவனைக் கேட்பாள். தான் வெகு சிரமத்துடன் சேமித்துவைத்திருக்கும் சொற்ப தொகையிலிருந்து கோணங்கிக்காரனுக்குத் தக்ஷிணை கொடுப்பாள்.

கோணங்கி சொல்பவன் வார்த்தையை நம்பி, தன் சம்பாத்யத்திலிருந்தே ஒரு ஆட்டுக்கிடா விலைக்கு வாங்கினாள். அதைத் தன் குழந்தையைப்போல் வளர்த்தாள். வாரம் இருமுறை குளிப்பாட்டினாள். அதற்காக இரை தேடும்வேலையில் ஓய்வு நேரங்களைச் செலவிட்டாள். ஒரு வேளை, அது இரை எடுக்காவிடில் தான் சாப்பிடமாட்டாள். அதற்குக் கவலையுடனும் கருத்துடனும் வைத்யம் செய்வாள்.

குல சம்பிரதாயப்படி ஆட்டுக்கிடாவை நாடியம்மன் கோவிலில் தைப் பொங்கலன்று பூஜையில் காவு கொடுக்கவேண்டும்! ஆனால் இவள் மனம், அந்தக் கிடாமேல் வைத்த அன்பின் பலத்தாலும், ஜீவஹிம்சையால் ஒருக்காலும் தேவதை ப்ரீதியடையாதென்ற நம்பிக்கையாலும், இளகியது. இதே நம்பிக்கையால் அவள் மனத்தைத் திடப்படுத்திக்கொண்டாள். பலி ஏற்படாமல் வழி செய்யவேணும் என்று உறுதிகொண்டாள்.

நாடியம்மனைக் குறித்து, தினே தினே ஏகாந்தமாய் "ஏ ஆத்தா! குலத்தை ரக்ஷிப்பவளே! இந்தக் காதை நீ விரும்பாதே. என் பக்தியை அந்தக் கிடாவின் பலிக்குப் பதிலாய் அங்கீகாரம் செய்" என்று பக்தியுடன் பிரலாபிப்பாள்.

தைப்பொங்கல் நெருங்கியது. புருஷனைச் சேர்ந்த பங்காளிகள் யாவரும் அவளிடமுள்ள கிடாய் சகிதம் நாடியம்மன் கோவிலுக்குப் புறப்பட்டு வரும்படி தகவல் கொடுத்துவிட்டார்கள்! ஆயர்குல சமூகக் கட்டுப்பாட்டுப்படி தாயாதிகளுடன் சேர்ந்து படைக்கும் பூஜையைத் தான், காளி நாடியம்மனால் அங்கீகரிக்கப் படுமாம்.

ஜீவகாருண்யத்தால் தனக்குள் எழும்பிய எண்ணத்தைப் பங்காளிகளிடம் சொல்ல இவளுக்கு ஏது தைரியம்? இவள் படித்தவளா? ஜீவஹிம்சையின் கொடுமையைப்பற்றி அவர்களின் மனத்தில் தைக்கும்படி சொல்லத்தான் இவளுக்குச் சக்தியிருக்கிறதா?

அல்லது இவளுடைய உறவினர்கள் தான் இந்தக் கொள்கையை ஏற்றுக்கொள்ளும் விதமான பழக்க வழக்கங்களுள்ளவர்களா?

இவைகளைக் குறித்து யோசித்து யோசித்து நாடி யம்மையின் மனம் சோர்வடைந்தது.

ஆனால் அவளுக்குத் தேவிபக்தி அபரிமிதமாக யிருந்தது. தான் உபாசிக்கும் அந்தத் தேவதை யாவரும் வியக்கும்படி ஏதாவது ஒரு விந்தையை நடத்தி வைப்பாள் என்ற நம்பிக்கை மட்டில் அவளிடத்தில் தீவிரமா யிருந்தது.

நாடியம்மன் கோவில் செங்கீரைக்காட்டுக்கு மத்தியிலிருந்தது. அந்தக் காட்டுக்குச் சமீபத்திலுள்ள அற்புதபுரம்வரை போவதற்குமட்டில் மோடார்பஸ் சாதனமிருந்தது. சிவானந்தபுரத்திற்கும் அற்புதபுரத்திற்கும் பதினைந்து மைல் தூரம்.

பொங்கல் படைப்புக்கு, முன் ஏற்பாடுகள் செய்வதற்காக ஒருநாள் முன்பே யாவரும் புறப்பட்டார்கள். நாடி, பூஜை ஆட்டுக்கிடாவைக் கோவிலுக்குக் கொண்டு வரும்படி பழனிக் குடும்பனிடம் சித்தம் செய்திருந்தாள்.

கிடாவுக்குக் கால்நோகாம லிருக்கும்படி தங்கித் தங்கி வரும்படி பழனியிடம் சொல்லியிருந்தாள்.

"அப்பா, பழனி! தங்கும் இடங்களில் ஆட்டுக்குத் தழை பறித்துப்போடு. தண்ணீர்காட்ட மறந்துடாதே" என்றாள்.

"ஆகட்டும் ஆத்தா!" என்றான் பழனி.

"கோவிப்பாயோ! வழிநடந்தால் கால்நோவும். கூடுமானால், அதைத் தூக்கி நடந்துவந்தால் நலம்" என்று கண்களில் நீர் ததும்பக் கரைந்தாள் நாடியம்மை.

"உத்தரவு! ஆத்தா! கஞ்சித்தண்ணிக்கு நீங்கள் காசுகொடுக்கிறிங்க! கோவில் பூஜையிலும் நல்லா பிரசாதம் கொடுப்பீங்க! காளியாத்தா காரியமில்ல! நான் செய்கிறேன்! இதுலே எனக்குமில்ல கொஞ்சம் புண்யம் கிடைக்குதுங்க ஆத்தா!" என்றான் கூலிக்காரப் பழனி.

பழனியின் பேச்சு நாடியின் மனத்தை திடுக்கிடச் செய்தது. ஒருக்கால் நாடியம்மனின் தெய்விக சக்தி ஒருவிந்தையாகவும் தோன்றுமோ என்னவோ? கிடா கொல்லப்படாமல் தப்பித்துக் கொள்ளாதோ!" என்று புத்தி கலங்கினாள்.

"எல்லாம் நாடியம்மனின் சித்தம்" என்று மனதிற்குள் சொல்லிக்கொண்டாள்.

நாடி, கோவில்சேர்ந்து பூஜைகார்யங்கள் யாவும் தயார் செய்துவிட்டாள். முதல் நாள் அபிஷேகாதிகள் நடந்தன. அடுத்தநாள் தைப்பொங்கல். பகல் 12 மணியாகிவிட்டது. பூஜைக்கிடாவும் வரக்காணோம். பள்ளப் பழனியையும் காணோம்.

நாடியின் பங்காளிகள் பதறுகிறார்கள். கோவில் பூசாரி கோபித்தான்.

"கிடாவைக் கையோடு கொண்டாராமல் பூஜைக்கு எப்படி வந்தீங்க? காலையிலேயே வந்திருந்தால் தானே! அதற்கு மங்களஸ்நானம் செய்வித்து புஷ்பசந்தனாதிகளால் அலங்கரிக்க வேண்டாமா?" என்று கடுகடுத்தான் பூசாரி.

கிடா வந்துவிடும் என்று சொல்லி யாவரும் பூசாரியைச் சமாதானம் செய்தார்கள்.

நாணு : கல்யாண கடுதாசி வந்திருக்கு. எழவு என்டா போடறே.

ராமு : இந்த பேரண்ட்ஸ் (Parents) களுக்கே வயசான மூளை மழுங்கிப் போய் விடுமோ?

கோபு : என்னடா விஷயம்.

ராமு : என்னவா. இந்தா நீயே கடிதத்தைப்படி.

கோபு : (கடிதத்தைப் படிக்கிறான்) சிரஞ்சிவி ராமுவிக்கு அப்பா அநேக ஆசிர்வாதம். உனக்குக் கல்யாணம் நிச்சயம் செய்து விட்டேன். வருகிற வெள்ளிக் கிழமை முகூர்த்தம். உன் அத்தை பெண் மீனுவைத்தான் உனக்கு நிச்சயம் செய்திருக்கிறேன். உடனே புறப்பட்டு வா. மற்றவை நேரில்.

நாணு : இதிலென்னடா உனக்குக் கோபம்.

ராமு : என்ன கோபமா? என்னுடை சம்மதத்தைக் கேழ்க்காமே இவர் என் எனக்குப் பெண் நிச்சயம் பண்ணணும். கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளப் போவது அவாளா? நானா?

நாணு : பெண் உறவுக்குள்ளேதானே. அப்படின்னா பெண்ணை உனக்கு முன்னாலேயே தெரியுமா? பெண் எப்படியிருப்பள்?

ராமு: பத்து வருஷத்துக்கு முந்தி பார்த்தது. அப்ப எப்படி யிருந்தது தெரியுமா? அசட்டிலே முதல் நம்பர். அரக்குப் பாவாடையைக் கட்டிக்கொண்டு மூக்குச் சளியை வழியவிட்டுக்கொண்டு நிற்கும். இப்ப நினைத்தால் கூட சிரிப்பு வருகிறது.

கோபு : நீ என்னப்பா, அப்ப அப்படியிருந்தா இப்ப எப்படியிருக்கோ. நாணு தான் ஒரு "சினிமா ஆக்ட்ரஸ்" கிடைக்கிறவரைக்கும் பிரம்மச்சாரியா யிருக்கப் போறான். உனக்கு ஏதாவது அப்படி ஆசை உண்டோ?

நாணு : அதெல்லாமில்லையப்பா! அன்றைக்கு க்வீன் மேரிஸ் காலேஜில் ஒரு கனியைப் பார்த்தேனே அது வேணுமப்பா.

ராமு : உனக்கென்ன பிறத்தியாளை கிண்டல் பண்ணுவதுதான் வேலை. நான் என்னமோ என் அத்தை பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ளப்போவதில்லை. ஆட்டத்தை மேலே நடத்துங்கள்.

சீனு : போடா பூல் (Fool). முகூர்த்தம் வைத்த பிறகு உன் பேரண்ட்ஸை டிஸப்பாயிண்ட் பண்றது சுத்த மூடத்தனம். உனது பெற்றோர்களுக்கு உனது நன்மையில அக்கரையில்லையா?

ராமு: சரி போய்த் தொலையறேன். ஆனால் நான் என்னமோ அவாளுக்குப் புத்தி கற்பித்து விட்டுத்தான் வரப் போகிறேன்.

நாணு: பயலுக்கு உள்ளூர ஆசைதான். இதெல்லாம் மேலுக்கப்பா.

(மணி மூன்றடிக்கிறது)

நாணு : சரி எனக்கு நாழியாய்விட்டது. ராக்ஸிக்குப் போகணும். ராமு "விஷ்யூ எ ஹாப்பி மாரியேஜ்" (wish you a happy marriage)

சீனு } கோபு } நாங்களும் வரம்பா.

காட்சி 2

இடம்: எக்மோர் ஸ்டேஷன்.

(திருவனந்தபுரம் எக்ஸ்பிரஸ்ஸில் ராமசாமி உட்கார்ந்திருக்கிறான்).

(பிளாட் பாரத்தில் பலவித வியாபாரம்).

வெற்றிலை...பாக்கு...... சிகரெட்......

சாம்பார் சாதம்...தயிர் சாதம்......

மெட்ராஸ் மெயில்...ஹிண்டு......

(ராமசாமி யிருக்கும் வண்டியில் ஒருவர் ஒரு பெண்ணைக் கொண்டுவந்து ஏற்றுகிறார்).

ஒருவர் : மிஸ்டர்! உங்களைத் தானே....

ராமு : ஓ! என்னையா? என்ன விசேஷம்.

அவர்: நீங்க எதுவரையில் போறேள்.

ராமு : நான் திருச்சினாப்பள்ளிக்குப் போகிறேன்.

அவர் : ஓ ரொம்ப நல்லதாகிவிட்டது. இதோ இவள் என் மருமாள். இவளை நான் லால்குடிக்கு அனுப்புகிறேன். கொஞ்சம் பார்த்துக்குங்கோ.

ராமு : கொஞ்சமென்ன, நிறைய பார்த்துக்கிறேன். நீங்க விசாரப்படவேண்டாம்.

அவர் : ரொம்ப தாங்ஸ்.

(ரயில் ஊதுகிறது)

அவர் : அம்மா ஜாக்கிரதையாய் போ. போனதும் கடிதம் போட்டுவிடு. மறந்து விடாதே.

பெண் : நீங்க விசாரப்படாதேங்கோ மாமா.

(மணி அடிக்கிறது. கார்டு விசில் ஊத ரயில் புறப்படுகிறது.)

ராமு : ஏனம்மா! நீ க்வீன் மேரீஸ் காலேஜில் படிக்கிறுயல்லவா?

பெண் : ஆமாம். உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?

ராமு : நான் ஒரு நாள் உன்னை காலேஜ் வாசலில் பார்த்திருக்கிறேன்.

பெண் : திருச்சியில் தாங்கள் யார்?

ராமு : திருச்சி பிரபல வக்கீல் சுந்திர மய்யரின் பிள்ளை.

பெண் : ஓகோ அப்படியா? திருச்சியில் என்ன விசேஷமோ?

ராமு : எனக்குக் கல்யாணம்.

பெண் : ஏன் ஒரு மாதிரி கோபமாகப் பேசுகிறீர்கள். உங்களைக் கேட்காமல் பெண் நிச்சயம் செய்துவிட்டார்களா?

ராமு : எனக்கு என் அத்தை பெண்ணைத்தான் நிச்சயம் பண்ணியிருக்கிறார்களாம். இவர்கள் ஏன் என்னைக் கேட்காமல் நிச்சயம் செய்யவேண்டும். அவர்களா கல்யாணம் செய்துகொள்ளப் போகிறார்கள்?

பெண் : பெண்தான் உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லையே. பின் ஏன் சென்னையிலிருந்து புறப்பட்டு வரவேண்டும்?

ராமு : நான் என் பெற்றோர்களுக்கு ஒரு புத்தி கற்பிக்கத்தான் போகிறேன்.

பெண் : எப்படியோ?

ராமு : கல்யாணத்திற்கு முதல் நாள் இரவு என் பெற்றோர்களுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதி வைத்துவிட்டு வெளியேறிவிடப் போகிறேன்.

பெண் : எனக்கென்னமோ தாங்கள் சொல்வது ஞாயமாகப் படவில்லை. பெற்றோர்களுக்கு உங்கள் நன்மையில் அக்கரையிலலாமல் இருக்குமா? ஒரு வேளை பெண் அழகா யிருக்குமோ என்னவோ?

ராமு : என் அத்தை பெண் மீனுள் அழகா யிருப்பாளென்று நான் நினைக்கவேயில்லை. பத்து வருஷத்துக்கு முன்பு நான் பார்த்ததுதான். என்றாலும் அவள் இப்போதும் அப்படியேதான் இருப்பாளென்பது என் எண்ணம். தவிர பெற்றோர்கள் பிள்ளைகளினுடைய அல்லது பெண்களினுடைய அபிப்பிராயத்தைக் கேட்காது கல்யாணம் செய்வதை நான் வெறுக்கிறேன்.

பெண் : நான் அப்படி நினைக்கவில்லை. நீங்கள் சொல்வது ஓரளவு சரியென்றாலும், பெற்றோர்கள் மக்களது நன்மையை உத்தேசித்தே எதுவும் செய்வார்கள் என்பதே என் அபிப்பிராயம். ஒரு வேளை பெண் என்னைப்போல இருந்தால் உமக்குப் பிடிக்குமா?

ராமு : என் அத்தை பெண் மீனுளாவது உன்னைப் போலிருப்பதாவது. அது முடியாத காரியம்......சரி லால்குடிக்கு என்ன விசேஷமாகப் போகிறுய்.

பெண் : எனக்கு வருகிற வெள்ளிக் கிழமை கல்யாணம். நான் மண மகனைப் பார்க்கவே யில்லை. ஆனல் எனக்கு எனது பெற்றோர்கள்மீது அதனல் கோபமே கிடையாது! அவர்கள் எனக்கு நல்ல வரனையே நிச்சயம் செய்திருப்பார்கள். சரிநான் இறங்கவேண்டியயிடம் வந்து விட்டது. எனக்கென்னமோ உங்களுக்குப் பெண் பிடித்து விடுமென்றே தோன்றுகிறது.

(ரயில் நிற்கிறது. போர்டர் "லால்குடி," "லால்குடி" என்று கத்துகிறுன்.)

பெண் : சரி நான் போய் வருகிறேன். ரொம்ப தாங்ஸ் (Thanks)

(ரயில் ஸ்டேஷனைவிட்டுக் கிளம்புகிறது)

ராமு : கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்டால் இந்த மாதிரிப் பெண்களைப் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டும். இல்லையானல் பிரம்மச்சாரியா யிருந்துவிடுவதே மேல்.

காட்சி 3

(திருச்சியில் ராமுவின் வீடு)

(ராமு வண்டியிலிருந்து இறங்கி வீட்டுக்குள் போகிறுன்)

தாயார்: வாடா ராமு.

(ராமு நமஸ்காரம் செய்கிருன்.)

நன்னு யிரு மஹராஜனு! எங்க வராமை யிருந்து விடுவையோனு கவலே.

ராமு: அப்பா எங்கே?

தாயார்: உங்க மாமனுர் வந்திருக்கார். அவரோடு பேசிண்டு உட்கார்ந்திருக்கார். போய்ப் பார். மாடியில் இருக்கிருர்.

(மாடியில்)

தகப்பனுர்: ஆமாம் பெண் வந்துவிட்டாளா?

மாமனுர்: நேற்று இரவு திருவனந்தபுரம் எக்ஸ்பிரஸில் புறப்பட்டு இன்று லால்குடியில் வந்து இறங்கி யிருப்பாள்.

தகப்பனுர்: பெண் க்வீன் மேரீஸ் காலேஜில்தானே வாசிக்கிருள். இதோ ராமு வந்துவிட்டானே. ஏண்டா ராமு திருவனந்தபுரம் எக்ஸ்பிரஸில் தானே வருகிருய். அந்த வண்டியில் லால்குடியில் ஒரு பெண் வந்து இறங்கினளோ

ராமு: ஆமாம் யாரோ ஒரு பெண். க்வீன் மேரீஸ் காலேஜில் படிக்கும் ஒரு பெண் வந்து இறங்கினள். மாமா, அவள் யார்?

மாமனுர்: அவள் யாரா? அவள்தான் உங்கள் ராணியாகப் போகும் என் சாக்ஷாத் மகள் மீனுள்.

ராமு: ஹா! அவள் உங்கள் பெண் மீனுட்சியா? அவளா மீனுட்சி!

தகப்பனுர்: ராமு நீ உங்கள் அம்மாவைக் கூட்டிக்கொண்டு போய் பெண்ணேப் பார்த்துவிட்டு வந்துவிடு. பிறகு என்மேல் குற்றம் சொல்லாதே.

ராமு: பெண்ணே ஒன்றும் பார்க்க வேண்டாம். உங்களுக்கு எனது நலத்தில் அக்கரை யில்லாம லிருக்குமா? உங்களுக்குப் பிடித்தால் போதுமானது.

மாமனுர்: மாப்பிள்ளே பெண்ணே நேற்று ரயிலிலேயே பார்த்துவிட்டார். அதுதான் இவ்வளவு தைரியமாக வருகிறது பதில். (திரை)

★ உங்கள் ஆயுள்
★ உங்கள் வீடு
★ உங்கள் மோட்டார்

இவைகளுக்கு இன்ஷுரன்ஸ் பாதுகாப் பிருக்கிறதா?

இல்லேயேல்

நேஷனல் இன்ஷுரன்ஸ் கம்பெனி, லிமிடெட்

(ஸ்தாபிதம் 1906)

நேஷனல் பயர் & ஜெனரல் இன்ஷுரன்ஸ் கம்பெனி லிமிடெட்

(தலைமை ஆபீஸ்:—கல்கத்தா)

இவைகளேக் கலந்து ஆலோசியுங்கள்!

பிராஞ்சு ஆபீஸ்

நேஷனல் இன்ஷுரன்ஸ் பில்டிங்ஸ்

362, சைன பஜார் தெரு, சென்னே.

திலகரின் வாழ்நாள் குறிப்புகள்

[ச. முனிஸ்வாமி பிள்ளை, டர்பன், தென்னுப்பிரிக்கா]

இளைஞன் ஒருவன் லோகமான்யரிடம் ஒரு சமயம் சென்று பின்கண்ட கேள்வியைக் கேட்டான்: "ஐயா! என் வாழ் நாள் முழுதும் நான் பிரம்மசாரியாக விருக்க எண்ணுகிறேன். என் முழு கவனத்தையும் சக்தியையும் தாய்நாட்டின் பொருட்டு உபயோகிக்க ஆவல் கொள்ளுகிறேன். தங்கள் அனுமதி என்ன? எனது ஆயுள் முழுதும் என்னால் பிரம்மசாரியாய் இருக்க முடியுமா? நான் நினைக்கிறபடி வேலை செய்யப்படுமா?" லோகமான்யர் உடனே பதில் அளித்ததாவது: "உடனே சென்று உன் கலியாணத்துக்கு ஏற்பாடு செய்து, அதை முதலிலே முடித்துக்கொள். உன்னைப் போல சில இளைஞர்கள் என்னிடம் வந்து, 'இது செய்யலாமா, அது செய்யட்டுமா' என்று பெரிய பேச்சுகள் பேசுகின்றனர். இவைகள் யாவும் பிறருடைய புத்தியைக் கேட்டுச் செய்யும் காரியங்கள் அல்லவே; இவைகள் தன்னம்பிக்கையையும் சக்தியையும் கொண்டு செய்யவேண்டிய வேலை யாகும். இத்தகைய புத்திமதி கேட்க என்னிடம் வருபவர்களை 'கையாலாகாதவர்கள்' என்றும் இந்த உலகத்தில் பெருங்காரியம் ஒன்றும் செய்ய வல்லமை இல்லாதவர்கள் என்றும் கண்டுகொண்டேன். தீரத்தனம் கொண்ட கருமம் செய்யத் துணிந்தவன் 'இது செய்யலாமா, அது செய்யலாமா' என்று பிறரைப் போய் புத்தி கேட்பதில்லை."

1903-ஷுல் இக்குறிப்புகளை எழுதியவர் ஒரு நாள் காலையில் சதாரா கடைத் தெருவில் சாமான் வாங்கிக் கொண்டிருந்தார்; மாம்பழம் விற்பவனிடம் சென்று விலை கேட்டார். பழங்கள் பெரிதாகவே யிருந்தன; நல்லவை போலத் தோன்றின. ஆனால் கடைக்காரன் அவைகளுக்கு அதிக விலை கேட்டான். "சரி அப்பா! உன்னுடைய மாம்பழங்கள் மற்றவனுடையதை விட சிறிதாயிருக்கின்றன. என்றாலும் விலை அதிகமாய்க் கேட்கிறாயே! அது என்ன?" என்று இந்தக் குறிப்புகள் எழுதியவர் கேட்டார். கடைக்காரன் பதில் சொல்லுகிறான், "எல்லாம் மாம்பழந்தான்; எல்லாரும் பிராமணர்கள் தான். பெரிய மனிதர்களாயும் தனவந்தர்களாயும் இருக்கிற பிராமணர்கள் இருக்கின்றனர். இவர்களிலே எவராவது அந்த பூனா பிராமணன் திலகருக்கு சமானமாவார்களா? என் மாம்பழங்களைப்பற்றியும் அப்படித்தான்."

சதாரா ஜில்லாவில் சதாசிவ பால் என்ற பெயர் கொண்ட ஒரு கிழப்பார்ப்பனர் இருந்தார். அவருக்கு லோகமான்யரிடமிருந்த அன்பும் மதிப்பும் மிகப் பெரிது. இதைப் பற்றி ஒரு கதை யுண்டு. திலகர் மாண்டலே சிறையிலிருந்து விடுதலையடைந்த பின்னர், ஒரு நாள் இந்த கிழப் பார்ப்பான் பக்கவாதத்தினாலும் சில காரணங்களாலும் பிரக்ஞை இழந்து மூர்ச்சையாய்க் கிடந்தார். எந்த மருந்தினாலும் அவருடைய மயக்கத்தைத் தெளியவைக்க முடியவில்லை. ஆனால் பிள்ளை புத்திசாலி. (அவனுக்கு ஒரு உபாயம் தோன்றிற்று) அவன் தகப்பனிடம் உடனே சென்று அவர் காதிலே "அப்பா! திலகர் விடுதலையடைந்து விட்டார்" என்று உரக்கச் சொன்னான். உடனே கிழவர் எழுந்திருந்து "குழந்தாய்! எப்பொழுது திலகர் விடுதலை யடைந்தார்? எப்பொழுது? எப்பொழுது" என்று கேட்டார். அவருக்கு மயக்கம் முற்றிலும் தெளிந்து விட்டது.

1905-ல் சத்திரபதி சிவாஜி மகா ராஜாவின் ஆண்டு விழாக் கொண்டாட்டத்திற்காக லோகமான்யர் ரெய்கருக்கு (ராஜக்கிரகத்துக்கு) சென்றுகொண்டிருந்தார். யாரோ ஒருவர் அவரிடம் வந்து, அவருடைய குமாரன் நோயால் அபாய நிலையில் இருப்பதாகத் தெரிவித்தார். இதைக் கேட்டவுடனே திலகருக்கு அடங்காத கோபம் வந்துவிட்டது. "உத்சவம் கொண்டாடி முடிவதற்கு முன் என் பிள்ளையை யாவது என் வீட்டையாவது பற்றி

ஏதாவது என்னிடம் சொல்ல யார் உமக்கு சொன்னது? நாட்டு வேலையிலே நான் அமர்ந்திருக்கையிலே, என் வீட்டைப் பற்றி ஒருவரும் என்னிடம் ஒன்றும் சொல்லக்கூடாது. முதலிலே நாட்டுத் தொண்டு, பின்னர் தான் வீட்டு நினைவு" என்றார் திலகர்.

வங்காளப் பிரிவினைக் கிளர்ச்சி பலமாய் நடந்துகொண்டிருந்த சமயத்தில், லோகமான்யரின் நண்பர்களில் சிலர் அவரிடம் வந்து "இந்த இயக்கம் பாமரர்களிடமும் போய் பரவச் செய்வதற்கு உபாயம் என்ன" என்று சொல்ல அவரை வேண்டிக்கொண்டனர். லோகமான்யர் பதில் சொன்னதாவது: "என்னிடம் புத்திமதியும் உபாயங்களும் மட்டும் கேட்பதில் என்ன பிரயோஜனம்? நாட்டின் நிமித்தம் நீங்கள் துறவிகள் ஆவதற்குத் தயாராயிருக்கிறீர்களா? தயாராயிருந்தால், அடுத்த கேள்வி ஒன்றுமேயில்லை. நம் நாட்டார் நிச்சயமாக விடுதலையடைய வேண்டும். ராம்தாஸ் சுவாமிகளின் சிடர்களைப் போலத் துறவுபூண்டு 'இடம் விட்டு இடம்' சென்று நாட்டுக்கு இந்திய இளைஞர்கள் தொண்டு செய்யும் காலம் வந்து விட்டது. போங்கள் வேலையைத் துவக்குங்கள்; அதிலேயே ஈடுபட்டு உழையுங்கள்."

லோகமான்யருக்கு கொட்டைப் பாக்கில் ரொம்பப்பிரியம். திலகர் ஒரு மாதத்தில் பாக்கை மூட்டைக் கணக்கில் ஒழித்துவிடுவதாகச் சொல்லிக் கொள்ளுவார்கள். லோகமான்யர் மாண்டலே சிறையிலிருந்து வந்ததும் சிமான் கேல்கார் பத்திரிகையின் பிரதிநிதி என்ற ஹோதாவில் திலகரைப் பேட்டி கண்டார். சாரமான பேச்சு முடிந்துவிட்டது. கடைசியாக சிமான் கேல்கார் "பலவந்த ராவ் அவர்களே! ஓரே ஒரு முக்கியமான கேள்வி தங்களைக் கேட்க வேண்டும். தங்களுடைய கொட்டைப் பாக்கு சங்கதி என்ன? தங்களுக்கு அது சிறையில் அகப்பட்டிருக்காதே! தாங்கள் என்ன செய்தீர்கள்" என்று கேட்டார். திலகர் பதில் சொன்னார்: "நல்லது தாத்தியாசாகேப் அவர்களே! பாக்கு எனக்கு மூச்சுக் காற்றா? அது இல்லாமல் என்னால் உயிர் வாழ முடியாதோ? ஒருவனுக்கு மன உறுதிமட்டும் வேண்டும். பிறகு எல்லாம் சாத்தியமாகும். பாக்கிலே எனக்கு ரொம்பப் பிரியந்தான். ஆனால் அதைப் பற்றி சிறையில் நினைக்கவேயில்லையே."

தேச கைங்கரியம் செய்வதைப் பார்க்கிலும் நித்திய கருமானுஷ்டானங்களை திலகர் செய்துவந்தால் அவருக்கு இன்னும் பெரிய சக்திகளும் கைகூடும் என்று ஒரு கிழவர் லோகமான்யருக்கு உபதேசம் செய்தார். "விடாமல் சந்தியாவந்தனம் செய்து வாரும்" என்று திலகருக்குக் கிழவனர் புத்திமதி கூறினர். திலகர் பின் வருமாறு பதில் சொன்னர்: "அன்னியர்களின் பந்தத்திலிருந்து நம்மையும் நம்மவர்களையும் விடுவிப்பதே உத்தமமான 'சந்தியா வந்தன' மாகும். பெரிய பிரம்ம ஞானி என்று நீங்கள் கொண்டாடும் ஆச்சாரிய சங்கரன் பந்தத்தை நரகம் என்று கூறியிருக்கிறார். இந்த நரகத்திலிருந்து நாமும் விடுபட்டு மற்றவர்களையும் விடுவிக்கவேண்டியது நம்மில் ஒவ்வொருவருடைய கடமையாகும். ராமாயண மகா பாரதக் காலங்களில் பிராமணர்கள் க்ஷத்திரிய தருமத்தை 'ஆபத்து தருமமாக' கைக் கொள்ளவில்லையா? இப்பொழுது நமக்குக் கஷ்டகாலம் வந்துவிட்டது. பிராமணர்கள் க்ஷத்திரியர்களின் வேலையையும் சேர்த்துச் செய்ய வேண்டும்."

மாண்டலே சிறையிலிருந்து திலகர் திரும்பிவந்தார். காங்கிரசில் கட்சி வேற்றுமைகளைத் தொலைப்பதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளுக்காக வசந்தம்மாள், சுப்ப ராவ், லோகமான்யர்களுக்கிடையே தூது போய்க்கொண்டிருந்தது. வசந்தம்மாளிடம் சென்று என்ன சொல்லுவது என்று தலைவர் ஒருவர் இரகசியமாய்த் திலகரைக் கேட்டார். "அன்னியர்களின் ஆட்சியினின்றும் எனது தாய் நாட்டை விடுவிக்க வசந்தம்மாள் என்னை என்ன செய்யச் சொல்லுகிறாளோ, அதை எல்லாம் செய்ய நான் தயார் என்று சொல்லுங்கள். பகைவன் காலில் விழவேண்டுமா? சரி

புரட்சி உண்டாக்க வேண்டுமா? சரி. கலகம் செய்ய வேண்டுமா? சரி. நாட்டு விடுதலைக்காக எது செய்யவேண்டு மென்று அந்த அம்மாள் நினைத்தாளோ, அதற்கு நான் பக்கத்துணை என்று சொல்லுங்கள்'' என்று திலகர் பதில் அளித்தார்.

ஒரு சமயம் லோகமான்யர் பிரயாணம் போய்க் கொண்டிருக்கையில், அவருக்கு கடுமையான சுரம் கண்டது. ஆகவே விருந்து முதலியன வேண்டாம் என்று ஆகிவிட்டது. ஒரு ஸ்டேஷனில் இறங்கினவுடனே, தொண்ணூறு வயதுள்ள கிழவனுர் ஒருவர் நொண்டி நொண்டி இரண்டு மைல் நடந்து வந்து ஒரு சேர் "பசும்பால்" திலகருக்கு கொண்டுவந்திருப்பதாக, யாரோ ஒருவர் லோகமான்யரிடம் சொன்னுர். கிழவனுர் காத்துக் கொண்டிருந்தார். சுரமோ கடுமை; ஒன்றும் உண்ணக் கூடாது என்று வைத்தியர்களின் கட்டளேயோ கண்டிப்பானது. எனினும் கிழவனுரின் மனம் சோர்தல் கூடாது என்பது திலகரின் எண்ணம். உடனே திலகர், பெரியவரிடம் சென்று, வந்தனமளித்து விட்டு, அவரிடமிருந்து பாலே வாங்கிக் குடித்து விட்டார். பெரியவர் அடைந்த ஆனந்தத்தை அளவிட்டுச் சொல்ல முடியாது.

அகர்கார், நாமஜோஷி, திலகர் மூவரும் திருமூர்த்திகள். ஆங்கிலப் பள்ளிக்கூடம் ஒன்று பூனுவில் ஸ்தாபிக்க எண்ணினுர்கள். அதற்கான வேலேகளே அன்றிரவே செய்தல் வேண்டும் என்பது அவர்களுடைய தீர்மானம். ஆனுல் அகர்கார் வீட்டில் ஒருவர் இறந்துவிட்டார். ஆகவே அவர் வர முடியவில்லே. ஆகையால் திலகரும் நாமஜோஷியும், பள்ளியை ஸ்தாபிக்க விருக்கும் இடத்துக்கு இரவில் சென்றுர்கள். கூட்டி மெழுகினுர்கள். அங்கிருந்த சில பலகைகளில் அன்றிரவு படுத்துறங்கினுர்கள். காலேயில் வீட்டுக்குச் சென்று சாப்பாடு முதலியன முடித்துக் கொண்டு, சரியாய் பதினேரு மணிக்கு, பள்ளிக்கூடத் திறப்புவிழாவுக்கு வந்து விட்டார்கள்.

நோட்டீசு

மன்னுர்குடி. டி. மு. கோர்ட்டு

O. S. No. 51/1941

ரு. சீதையம்மாள்—வாதி

V. அப்பாதுரை அய்யங்கார் } 2-ம் பிரதி வாதி

ஷை நெம்பர் வாதி வக்கீல் K. சின்னஸாமி அய்யர் தெரிவிக்கிறதாவது:—

ஷை நம்பரில் வாதியால் பாகப் பிரிவினேக்கு தாவா செய்யப்பட்டு 2-ம் பிரதிவாதியின் சம்மனே ஒட்டி சார்வு செய்து பப்ளிகேஷனும் செய்யும்படி உத்திரவாகி ஷை வியாஜ்ஜியம் 19-6-1941ல் வாயிதா போட்டிருப்பதால் அன்று ஷையார் ஆஜராகி ஷையாரின் க்ஷிக்களே தெரிவிக்காத வரையில் ஷை 2-ம் பிரதிவாதியைப் பொருத்து எக்ஸ்பார்ட்டி செய்து வியாஜ்ஜியம் நடைபெரும் என்பதை இதன் மூலம் அறிவிக்கலானேன்.

மன்னுர்குடி, 19-6-41. } K. CHINNASWAMI AYAR. வாதி வக்கீல்.

நோட்டிஸ்

மன்னுர்குடி டி. மு. கோர்ட்டு

1940 & S. C. No. 452.

G. ராமுடு செட்டியார். G. வெங்கடேச செட்டியார். } வாதிகள்

வேதவல்லி அம்மாள் வீரருகவாச்சாரியார் } பிரதிவாதிகள்

ஷை வாதிகள் வக்கீல் தெரிவித்துக் கொள்வதாவது:

ஷை நம்பரில் வாதிகளால் பிரதிவாதிகள் பேரில் பிருமிசரி நோட்டுப்படி ரூ. 258-6-0க்கு தாவா செய்யப்பட்டு சம்மன் சர்வாகாததால் ஒட்டி சர்வு செய்யவும் பப்ளிகேஷனுக்கும் ஆர்டருகி 25-6-41ல் ஈரங்கி போடப்பட்டிருக்கிற விபரம் அறியவும்.

மன்னுர்குடி 6-6-'41. } (Sd.) N. மீனுக்ஷிசுந்தரமய்யர். வாதிகள்வக்கில்.

அம்மா

[எஸ். குஞ்சிதபாதம்]

"ஏ பிள்ளை! நீ எழுந்திரிச்சுப் போவ மாட்டே? என்னைக்காவது கை கால் மேலே பஸ்ஸு, லாரி ஏறிச் சாவப் போறே" என்று, கெய்ஸர் மீசையை முறுக்கிக் கொண்டு மேடைமீது நின்ற போலீஸ்காரன், பாதையின் ஒரு புறத்திலிருந்த வேப்பமரத்தடியே கந்தல் துணியை விரித்து அதன் எதிரே உட்கார்ந்திருந்த எளிய பெண்ணைப் பார்த்துச் சொன்னான். நான்கு பாதைகள் பிரிந்து சென்ற, அல்லது நான்கு பாதைகள் ஒன்று கூடிய இடத்திலிருந்த மேடையின் மீது மரம் முளைத்ததுபோல நின்று கொண்டிருந்தான் அந்த போலீஸ்காரன். ஏதாவது வண்டியோ, மோட்டாரோ வரும்போது இயந்திரம் போல அவன் கைகள் நீண்டு மடங்கிக் கொண்டிருந்தன. "என்னா வெயில், என்னா வெயில், சூ!" என்று முணு முணுத்த வண்ணம், தொப்பியைக் கழற்றி இடது கையால் மார்பில் அணைத்துக்கொண்டு வலது கையிலிருந்த கைக்குட்டையால் தலையைத் துடைத்துக் கொண்டான் அவன்.

தொப்பியோ, குடையோ இல்லாமல் தலையைத் திறந்தலான வெளிக்குக் காண்பித்தால் சுக்கு நூறாகத் தெறித்துவிடச் செய்யும் படை படைக்கிற வெயில் அப்பொழுது. பாதையின் ஓரத்தில் உட்கார்ந்திருந்த அந்த எளிய பெண் பூர்ண கர்ப்பவதி. அவளுக்குப் பசியோ காதையடித்தது. தலை மயக்கத்தால் சுற்றியது. போகிறவர், வருகிறவர்களையெல்லாம் "ஐயா, காலணாக் கொடுங்க. இரண்டு நாளாப் பட்டினி. ஒரு இட்டலி வாங்கித் திங்கரேன் ஒங்க பேரைச் சொல்லி. ஐயா காலணா!" என்று பிச்சை கேட்டுக் கேட்டுக் கத்தி அவள் தொண்டைவரண்டிருந்தது. காலணாவைப் பெரிதாக நினைக்காதவர்கள் அவள் எதிரில் கிடந்த துணியின் மீது வீசிவிட்டுச் செல்வார்கள்.

"உங்கள் பெண்டு பிள்ளைகள் அமோகமாக வாழ வேண்டும்" என்று அவள் மனமார வாழ்த்துவாள். உண்டு நிறைந்து ஏப்பமிடும் வயிறுகளுடைய வைதிகப் பிராம்மணர்களின் ஆசீர் வசனங்களுக்குடைய மதிப்பு, காலணாவில் திருப்தியடையும் இந்த ஏழையின் இருதய உணர்ச்சியுடன் கலந்த வார்த்தைகளுக்கு இல்லைபோலும்! இருந்தால் பாறையையும் உருகச் செய்யும் கடும் வெயிலில் அவள் புழுவாய்த் துடித்துத் தவித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டியதில்லை. அவள் கால் நடையாகப் போகிறவர்களிடமே யாசிப்பாள். வண்டியிலோ, சைகிளிலோ போகிறவர்களைக் கேட்பதில்லை. அவர்கள் கொடுக்க மாட்டார்கள் என்பது அவளுக்கு அனுபவ ஞானம். மோட்டாரில் போகிறவர்களைப் பற்றிக் கேட்பானேன்? அவர்களுக்கு எல்லோருமே உலகத்தில் சௌக்கியமாக இருப்பதாக எண்ணம்; அல்லது இது தானா கவலை பசி, பசி என்று எப்பொழுதும் கதறிக் கொண்டிருக்கும் பிராணிகளுக்கு உதவ வேண்டுமென்று?

சூரியன் உச்சியிலிருந்து சாய்ந்து சாய்ந்து மேற்கே போய்க்கொண்டிருந்தான். அவள் எதிரில் இரண்டு தம்படி குறைய ஒரு பணம் கிடந்தது. போதும், போதும்—இன்றைப் பொழுதை அவள் அதைக்கொண்டுதள்ளிவிடமுடியும். அந்திவேளைக்கு அவளால் பிச்சைக்கு வர முடியாது. அவ்வளவு அலுத்துச் சலித்துப் போயிருந்தாள். செப்புக் காச்களையெல்லாம் பொறுக்கி எடுத்து அழுக்குப் படிந்த சொருக்குப் பையில் போட்டு இடுப்பில் சொருகிக் கொண்டாள். மெல்ல மெல்ல எழுந்து, கீழே கிழிந்த துணியை உதறி, புழுதிப்படிந்து எண்ணை படாது பரட்டையாக விருந்த தலைமேல் மூடிக் கொண்டு நடை கட்டினாள்.

நடக்க முடியவில்லை. அடிமேல் அடி வைத்து நெடுந்தூரம் நடந்து கடைசியாக சோற்றுக்கடையருகில் வந்து சேர்ந்தாள். அக்கூரைக் கட்டுவீட்டின் திண்ணையில் போய் உட்கார்ந்து பட்டைச் சோறு வாங்கித் தின்றாள். ஒரு குவளை மோர் பருகினாள். அம்மாடி......! என்ன ஆயாசம்! அடிவயிற்றில் வலி உண்டாகிக்கொண்டிருந்தது. அவளால் அங்கே உட்காரக் கூடவில்லை. அங்கிருந்து புறப்பட்டு பக்கத்திலிருந்த சந்தில் இன்னொரு வீட்டின் திண்ணையில் போய் உட்கார்ந்தாள். கண்ணிமைகளைத் திறந்துகொண்டிருப்பது கஷ்டமாயிருந்தது. சற்று நேரம் படுத்துத் தூங்கினாள்.

அவளுக்கு உறவினர் இல்லை. தெரிந்தவர்கள் இல்லை. வேண்டியவர்கள் இல்லை. அவள் அனாதை. தெய்வந்தான் அவளுக்குத் தாயும், தகப்பனும். அந்தத் தெய்வம் பாதையில் நடந்து போகிறவர்களின் மனதில் இரக்கம் உண்டாக்கி அவளுக்கு காசு கொடுத்து உதவச் செய்தது. பிச்சையெடுப்பதே தொழிலாக இவ்வளவு நாட்களையும் கழித்து விட்டாள். அவள் பிச்சைக்காரிதான்; இருந்தாலும் மனுஷ்ய ஸ்திரீ. மன்மதனின் குஸும பாணங்கள் உத்யானவனத்தில், சலவைக்கல் மேடைமீது அமர்ந்து, மேகத்தினிடையே மறைந்தும் மறையாமலும் காட்சியளிக்கும் சந்திரனைக் கண்டு ஏங்கும் மெல்லியாளைமட்டும் தான் தாக்கும் என்பதில்லை. பேதா பேதமின்றி எல்லோர் மேலும் மாரன் கணைகளை யெய்து விடுகிறான். அவள் கண்களில் ஒரு பிச்சைக்கார வாலிபன் ஸுந்தர ரூபனாகத் தோன்றினான். அவளுக்குக் காதல், கீதல் ஒன்றும் தெரியாவிட்டாலும், அவனுடன் தன் வாழ்க்கை மாளிகையை நிர்மாணம் செய்யலாம் என்று மனத்தில் திட்டம் போட்டாள். எங்கேயாவது ஒரு இடத்தில் ஒரு சின்ன குடிசை போட்டுக்கொள்ளலாம். அவன் தினம் வேலை செய்து சம்பாதித்துக்கொண்டு வருவான். அவள் அவனுக்குச் சோறு பொங்கிப் போட்டுத் தானும் உண்டு நிம்மதியா யிருக்கலாம். அவளும் சில சில நாட்களில் எங்கேயாவது வேலைக்குப் போகலாம். பத்து ரூபாய் எப்படியாவது சேர்ந்து விட்டால் இரண்டு ஜதை கிலிட் கொடுத்த வளையல்கள் வாங்கிக் கைகளில் போட்டுக் கொள்ளலாம். ஆமாம், ரொம்ப நல்ல வர்ணமுடைய புத்தப் புதிதாக, ஒரு சேலை வாங்கிக் கொள்ளலாம். பிச்சை யெடுக்க வேண்டாம். கையாலே வேலை செய்து சம்பாதித்து சாப்பிடுவது பிச்சை வாங்கித் தின்பதைவிட மேலானது. கவலையில்லாமல், சௌக்கியமாக இருக்கலாம். இப்படி யெல்லாம் மனக்கோட்டை கட்டிக்கொண் டிருந்தாள். ஆனால் அந்தக் காதலன்—நம்பிக்கைத் துரோகி—எங்கேயோ ஓடிப் போய்விட்டான். ஒரு பிச்சைக்காரி, "அவன் பழைய கைதி; திரும்ப ஜெயிலில் அடைபட்டு விட்டான்" என்றாள். இன்னொருத்தி அவன் யாரையோ கொலை செய்துவிட்டு போலீஸுக்குப் பயந்துகொண்டு தலை மறைவாக இருந்தான் என்று சொன்னாள். இன்னும் பலபேர் பலவிதமாகப் பேசினார்கள். அவளை அவன் ஏமாற்றிவிட்டான். "அவனாவது, தாலிகட்டவாவது, ஓடிப் போகிறவனுக்குப் பெண்சாதி வேறா?" என்று அவளுடன் போட்டி போட்டுக்கொண்டு, அவளுக்கு எதிரிலே வந்து தினம் உட்காரும் பொறாமைக்காரக் கிழவன், காலில் சாக்கைக் கட்டிக்கொண்டு முடவனாக வேஷம் போடும் போக்கிரி, சொன்னதைக் காதில் கேட்டதும் அவளுக்கு உயிர் போவது போலிருந்தது. என்ன செய்வது? அவள் அப்பொழுது கர்ப்பவதியாகி யிருந்தாள். தன்னொரு வயிற்றை போஷிக்க முடியாத அவள் இனிமேல் இன்னொரு வயிற்றுக்கும் உணவு தேடியாக வேண்டும்.

சற்று நேரமே அவள் தூங்கினாள். அவள் மனம் தெளிவில்லாமல் கலங்கியிருந்தது. குருட்டு யோசனைகள் செய்துகொண்டு அவள் படுத்திருந்தாள். வீட்டுக் கதவு திறக்கும் சப்தம் கேட்டது. "யாரு அங்கே படுத்துக் கிடக்கிறது?" என்ற கேள்வி அவள் காதிலே விழுந்தது. திடுக்கிட்டு எழுந்து உட்கார்ந்தாள். கண்கள் வெயிலைப் பார்க்கக் கூசின. கண்

களைப் பிசைந்துகொண்டு தூணைப் பிடித்துக்கொண்டு நிற்க முயற்சித்தாள். "யாரு நீ, ஏன் இங்கே வந்து படுத்திருக்கே?" என்று மறுபடியும் அவள் காதிலே அந்தக் குரல் கேட்டது.

பிச்சைக்காரி அந்தக் குரல் வந்த திசையை நோக்கினாள். பயந்து விட்டாள். மிகப் பருத்திருந்த உடலுடைய ஒரு ஸ்திரீ நின்றுகொண் டிருந்தாள். மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு, "வெயிலாக இருக்குதேண்ணு வந்து படுத்தேங்க. இதோ போயிடரேன்" என்று பதில் சொன்னாள்.

"இரு, இரு! நான் ஒன்னைப் போவச் சொல்லல்லே. நீயாருண்ணு தான் கேக்கரேன்" என்றாள் இரட்டை நாடியம்மாள். சரீரம் பருத்துப் போயிருந்ததுபோல, குரலும் மந்திரஸ்தாயியில், அதிக சப்தமுடையதாக இருந்தது. ஆனால் அந்த அம்மாள் நல்ல மாதிரியாகத் தோன்றினாள்.

"நான் ஒரு அனாதை. தோப்பனும் இல்லை, தாயும் இல்லை. பிச்சை வாங்கி சீவனம் பண்ணரேன்" என்று பிச்சைக்காரி ஹீனஸ்வரத்திலே சொன்னாள். அந்த வஞ்சனையில்லாத சரீர வளர்ச்சியுடைய ஸ்திரீ பிச்சைக்காரியை சற்று நேரம் உற்றுப் பார்த்துவிட்டு, "நீ இப்பவுமா பிச்சை யெடுத்துக்கிட்டுருக்கே. ஒன் புருஷன் எங்கே?" என்று கேட்டாள். "புருசன் இல்லேங்க. அந்தக் கதையெல்லாம் நெனச்சா அழுகை வருதுங்க. செத்தாலும் தேவலாம். நான் என்ன பண்ணுவேங்க?" என்று கூறிக் கொண்டே நீர் வழியும் கண்களைப் புடவைத் தலைப்பால் துடைத்துக் கொண்டாள்.

பெரிய அம்மாளுக்கு எல்லாம் புரிந்துவிட்டது. இந்த மாதிரி நிலைமையில் ஒரு ஸ்திரீயின் மனத்தை இன்னொரு ஸ்திரீயே தான் உணர்ந்து கொள்ள முடியும். அவளுக்குப் பரிதாபமாக இருந்தது. அனாவசியமான கேள்விகள் கேட்டு பிச்சைக்காரியைத் துன்புறுத்த நினைக்கவில்லை அவள்.

"உன் பேரென்னம்மா!" என்று அவள் பிச்சைக்காரியை வினவினாள்.

"என்பேரு கண்ணம்மாவுங்க" என்று சொல்லிவிட்டு, அந்த அம்மாள் மேலே என்ன சொல்லப் போகிறாள் என்று கேட்க ஊக்கத்துடன் அவள் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

"கண்ணம்மா! பேரு நல்லாத்தான் இருக்குது. இந்த மாதாகோயில் ஆசுபத்திரி இருக்குது பாரு; என்ன முளிக்கிறே? ஒனக்குத் தெரியாது? அங்கே வெள்ளைக்கார லேடி டாக்டர் அம்மாக்கள் இருக்கிறாங்க. அங்கே போனா அவங்க ஒன்னை சரியா கவனிச்சுப்பாங்க. பிரசவமெல்லாம் சவுக்கியமா ஆயிடும். என்னா புரியுதா? பிசு, சேசுண்ணு பணங்காசு கேக்கமாட்டாங்க. ஏளைங்களுக்காவத்தான் நடத்தறாங்க. என்னா புரியுதா?" என்றாள் பெரிய அம்மாள்.

கண்ணம்மாள், சற்று நேரம் யோசித்தாள். அவளுக்கு ஒருவரையும் தெரியாது. தான் அங்கே போனால் தன்னை இகழ்ந்து பேசுவார்கள், சேவகன் பிரம்பைக் காட்டிப் பயமுறுத்தி விரட்டிவிடுவான் என்று கற்பனை செய்துகொண்டு பீதியடைந்தாள். எப்படித் தனியாக அவள் அங்கே போவாள்?

"நீங்க என்னை அங்கே கொண்டு போயி சேர்த்துவிட்டு வந்தீங்கண்ணா ரொம்பப் புண்ணியம் உண்டு." என்று கெஞ்சி வேண்டினாள். கண்ணம்மாள் அந்த அம்மாள், பிச்சைக்காரியாகிய தன்னுடன் வருவாளோ, மாட்டாளோ என்று சந்தேகப்பட்டாள். அந்த ஸ்திரீயும் கொஞ்சம் தயங்கினாள். கண்ணம்மாளின் சரீரம் துரும்பாக இளைத்திருந்தாலும், அவள் பிச்சைக்காரியாக இருந்தாலும் தன்னைப்போல அவளும் ஒரு ஸ்திரீதான். அவளுக்கு இந்த சின்ன உபகாரத்தை யாவது செய்வோம் என்று எண்ணினாள். அவள் வீட்டை இழுத்துப் பூட்டிவிட்டு, "சரி, வா என் பின்னே," என்று கூறி நடந்தாள். அவள் பின்னே தள்ளாடித் தள்ளாடி நடக்கலானாள் கண்ணம்மாள்.

* * *

பாத்கேட்ஸ்

"ஹாமலிஸ்"

ஸ்னோ

விடாமல் உபயோகித்து வந்தால் சருமம் பட்டுப் போலாகும். மேனிக்கு சோபை அளிக்கும். எல்லா — பிரபல வியாபாரிகளிடமும் கிடைக்கும். —

கண்ணம்மாள் விசாலமான அறையொன்றில் கட்டிலின்மேல் படுத்துக் கொண்டிருந்தாள். இம்மாதிரிப் பஞ்சு மெத்தை போட்ட கட்டிலில் படுக்கப் போவதாக ஸ்வப்னம் கூடக் கண்டிருக்க மாட்டாள் அவள். மரத்தடிக்கும், இந்த இடத்திற்கும் என்ன வித்யாசம்! வெயிலில், வெளியே அடிக்கும் சுடுகாற்றில் கிடந்த அவளுக்கு மின்சார விசிறியின் குளிர்ந்த காற்று எவ்வளவு ஆனந்த மளித்தது! மணிக்குமணி நர்ஸ் வந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். குழந்தைக்குப் பால் கொடுத்ததும் அதை யெடுத்துப் பக்கத்தி லிருந்து அழகிய வர்ணம் பூசிய தொட்டி லிலிட்டுத் தாலாட்டுவாள் நர்ஸ். குழந்தை அழ ஆரம்பித்தால் உடனே ஓடி வந்து கண்ணம்மாளின் அருகே விடுவாள். கண்ணம்மாள் மாரியம்மனேதான் பெருத்த ஸ்திரீயின் உருவில் வந்து தனக்கு இந்த பெரிய உபகாரத்தைச் செய்ததாக நம்பிக்கையுட னிருந்தாள். குழந்தையின் மெல்லிய கரங்கள் மேலே படும்போதெல்லாம் புளகித்தாள். அவள் அணைந்து கொள்ளும்போது அது எவ்வளவு நிம்மதியாக அமிருதம் பருகுவதுபோலப் பாலை உண்கிறது? குழந்தையின்மேல் மூச்சுப்படுமோ என்று மெல்ல சுவாசிப்பாள் அவள். கழிந்த நாட்கள் அவள் மனதிலிருந்து மறைந்துவிட்டன; முன்னிற்கும் நாட்களும் அவள் சிந்தனையில் தோன்றவில்லை. அவள் தன்னை மறந்து விட்டாள். அந்தக் குழந்தை அவளுக்கு அத்தகைய பேரின்பத்தைக் கொடுத்தது. அக் குழந்தையின் மனம் போல அவள் மனமும் சாந்த மடைந்தது.

அவளுக்கு நேரே சுவற்றில் ஒரு பெரிய படம் தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. அது என்ன படம் என்பது அவளுக்குத் தெரியவில்லை. அது இயேசு கிறிஸ்துவின் ஜனனத்தைப் பற்றியது. தேஜோ மயமான ஒரு கிழவர் நிற்கிறார். அவரெதிரில் ஒரு யௌவன மங்கை இரு கைகளாலும் ஒரு குழந்தையைத் தாங்கிக் கொண்டு அவருடைய முகத்தை நோக்குகிறாள். கீழே இரண்டு ஆடுகள் அசை போட்ட வண்ணம் படுத்துக் கிடக்கின்றன. சில வேளைகளில் அந்தப் படத்தை அவள் பார்த்துக்கொண்டே யிருப்பாள். அப் படம் என்னவோ அவளை ஆகர்ஷித்தது. காரணம் சொல்லென்றால் அவளால் முடியாது. அவள், எழுதப் படிக்கத் தெரியாதவள் ஓவிய ரஸிகையாக முடியாது. ஆயினும், அந்தப் படம் இன்னதென அறிய முடியாத மனோ பாவத்தை அவள் உள்ளத்தில் எழுப்பியது. இந்தமாதிரி மூன்று மாதங்கள் கழிந்தன. ஸகோதரி ஸோபியா, கண்ணம்மாள் இருந்த இடத்திற்கு வந்து ஒரு நாற்காலியிலமர்ந்தாள். கண்ணம்மாளின் பரிதாப நிலைமை அவளை மிகுந்த இரக்க முள்ளவளாக்கியது. கண்ணம்மாளை வெளியில் அனுப்பியிருந்தால் குழந்தையை அவள் பராமரிக்கமுடியாது. ஒரு வேளை செத்துப் போனாலும் போயிருக்கும். சொந்தக்காரர் என்று சொல்லிக்கொள்ள அவளுக்கு இந்த உலகத்தில் ஒருவரும் இல்லை. பிச்சை எடுப்பதைத் தவிர அவளுக்கு வேறு கதியில்லை. ஸோபியா குழந்தையை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு அதனுடன் ஆங்கிலத்தில் கொஞ்சினாள். அவளது மார்பை அலங்கரித்த சிலுவையைப் பிடித்து அசக்கியது குழந்தை. கண்ணம்மாள் கட்டிலின் காலைப் பிடித்துக்கொண்டு சிரித்தாள். "போக்கிரிப் பையன்" என்றாள் ஸோபியா. கண்ணம்மாளின் தேக நிலைமை இப்பொழுது புஷ்டியாக விருந்தது. வெறும் சோறும், தண்ணியும் எலும்புக் கூடாக்கிய உடலை ரொட்டியும், பாலும் திடமாகச் செய்தன. முன்பெல்லாம் பிச்சைக்காரர்களுடனும், கீழ்த்தர மக்களுடனும் தான் அவளுக்குக் கூட்டுறவு; இப்பொழுதும் மேன்மக்கள் சகவாஸம் உண்டாயிற்று. தனியே யிருக்கும் வேளைகளில் கண்ணம்மாளின் மனம் சஞ்சலமடைந்துகொண்டிருந்தது. இப்படியே நாட்கள் ஓடிக்கொண் டிருக்க முடியுமா? மூன்று மாத காலம் ஒருவரும் அவளைப் போல தர்ம ஆஸ்பத்திரியில் இருக்க முடியாது. ஒருவித பிரதிப் பிரயோஜனத்தையும் எதிர்பார்க்காமல் எவ்வளவு சிரத்தையுடன் லேடி டாக்டரம்மாள் அவளைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள். ஆயினும்

என்றைக்காவது ஒருநாள் மறுபடியும் அவள் தெரு வீதியிலே குழந்தையும் கையுமாக அலைய ஆரம்பிக்க வேண்டியது தான். ஆஸ்பத்திரியிலே அவளை இவ்வளவு காலம் வைத்துக் காப்பாற்றியதே பெரிது.

ஒரு நாள் கண்ணம்மாள் சகோதரி ஸோபியாவிடம் தான் ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து வெளியில் போக இஷ்டப்படுவதாக சொன்னாள்.

"நீ எங்கே போகப் போகிறாய்? மறுபடியும் பிச்சை வாங்கவா? உனக்குத்தான் ஒருவரும் இல்லை என்கிறாய்" என்றாள் ஸோபியா.

"இல்லீங்க. உற முறைக்காரங்க இருக்காங்க" என்று தயங்கித் தயங்கி என்னவோ உளற முயற்சித்தாள் கண்ணம்மாள்.

"பொய்! என்னவோ உன் நல்ல காலம் இங்கே வந்தாய். இல்லாவிட்டால் இந்தக் குழந்தையை மூங்கில் தோப்பிலோ, நடு ஆற்றிலோ தலையைத் திருகி எறிந்து விட்டுப் போயிருப்பாய். நான் உன்னை இங்கே இருக்கச் சொல்லிக் கட்டாயப்படுத்தவில்லை. நீ போவதைப் பற்றி எனக்கு ஒருவித ஆட்சேபனையுமில்லை" என்றாள் ஸோபியா.

கண்ணம்மாள் இரண்டு, மூன்று நாள்கள் கலகலப்பின்றி என்னென்னவோயோசனை செய்துகொண்டே யிருந்தாள். திடீரென்று மறைந்து விட்டாள். எங்கே போனாளோ? எக்கதிக் காளானாளோ? அவள் போகும்போது ஒருவரிடமும் சொல்லிவிட்டுப் போகவில்லை. ஸோபியா கடைசி முறையாகச் சொன்னது அவள் மனதில் நன்றாகப் பாய்ந்திருக்க வேண்டும். "மூங்கில் புதரிலோ, நடு ஆற்றிலோ குழந்தையின் தலையைத் திருகி எறிந்துவிட்டு........" ஐயோ! ரொம்பக் கொடூரமான வார்த்தைகள்! ஆமாம்! உலகத்திலே, கிரமமாகக் கிடைத்தால் எந்தக் குழந்தையைக் கொஞ்சிக் குலாவி ஆனந்தமடைவார்களோ, அதே குழந்தை கிரமமில்லாத முறையில் கிடைத்தால் தொலைத்துவிட வழிதேடும் தாய்மார்கள் இருக்கிறார்கள். ஸோபியா சொன்னது வாஸ்தவம்தான்! இங்கே ஆஸ்பத்திரிக்கு வாராதிருந்தால் அவளும் அப்படித்தான் செய்திருப்பாளோ? கண்ணம்மாளுக்கு என்னவோ பீதி ஏற்பட்டது. புத்தி கலங்கியது. அவள் அந்த ஆஸ்பத்திரியிலே தங்கியிருந்த ஒவ்வொரு நிமிஷமும் அவளுக்கு நரகவேதனை யளித்துக் கொண்டிருந்தது. குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு போவதா, அங்கேயே விட்டு விட்டுப் போவதா என்று யோசித்து யோசித்துப் பார்த்தாள். எடுத்துக்கொண்டு போனால் ....முடியாது, அவளால் அதை நன்றாகப் பாதுகாக்க முடியாது. அங்கேயே விட்டு விட்டுப் போவதா? ஐயோ! அழகான குழந்தை! அதுவாவது அவளுக்கு ஒரு ஆறுதலாக இருக்குமே! லேடியம்மாள் சொன்னது போல, அவள் கொன்று போட்டிருக்கக்கூடிய குழந்தையிடமா ஆசை உண்டாகிவிட்டது? அவளுக்கு ஒரு விதமான முடிவும் தெரியவில்லை. கடைசியாக ஓடிப்போய்விட வேண்டும் என்ற தீர்மானத்திற்கு வந்து விட்டாள். அங்கே விட்டுவிட்டுப் போனால் எப்படியாவது குழந்தை ஜாக்கிரதையாக இருக்கும் என்று அவளுக்கு நம்பிக்கை.

திடீரென்று கண்ணம்மாள் குழந்தையை விட்டு விட்டு ஓடிப்போனது தெரிந்ததும் ஸோபியா ரொம்ப வருத்தப்பட்டாள். அவளுக்குக் கண்ணம்மாளிடம் கொஞ்சமாவது கோபம் பிறக்கவில்லை. இப்படிப் பட்ட தௌர்ப்பாக்கிய ஸ்திதியில், ஸமூகத்தில் எவ்வளவோ எளிய பேதைகள் இருப்பது அவளுக்குத் தெரியும். அவர்களிடமெல்லாம் ஸகோதரி ஸோபியாவுக்கு மிகுந்த அனுதாபம் இருந்தது. இந்த எளிய மக்களுக்கு சேவை செய்யவே தன் வாழ்க்கையை அர்ப்பணம் செய்து நைஷ்டிக பிரஹ்மசாரிணியாகி யிருக்கிறாளல்லவா? அந்தக் குழந்தையிடம் அவளுக்கு நிறைந்த கருணையும், வாத்ஸல்யமும் ஏற்பட்டு, அதை நாளொரு மேனியும், பொழுதொருவண்ணமுமாக வளர்த்து வரலானாள். புட்டிப்பாலையும், ஆரஞ்சு ரஸத்தையும் குடித்துக் குடித்துக் கொழுகொழு வென்றாகியது குழந்தை. பணிப்பெண்கள் அந்தக் குழந்தை

யைப்பற்றிப் பேசிக்கொள்ளும்பொழுது அதை ஸகோதரி ஸோபியாவின் அபிமான புத்திரன் என்று குறிப்பிடுவது வழக்கமாகிவிட்டது.

* * *

சென்ற பாராவுக்கும் இந்தப் பாராவுக்கும் இடையே பதினேழு வருஷங்கள் புகுந்து புறப்பட்டுத் தப்பியோடிவிட்டன. அந்த நீண்டகாலத்தை மறுபடியும் ஞாபகத்தில் பற்றி யிழுத்து அதில் நிகழ்ந்தவைகளை ஆராயத்தேவையில்லை. ஏனெனில் ஒன்றும் விசேஷ நிகழ்ச்சியில்லை. ராபர்ட் வேதநாயகத்திற்கு தன் பெற்றோர் யாரெனத் தெரியாது. ஸோபியா அவனிடம் அவனுடைய ஜனன விசேஷத்தைப்பற்றி ஒன்றுமே கூறவில்லை. தான் தாய்தந்தையில்லாத ஒரு அனாதை, அவர்கள் இறந்துபோன பிறகு எப்படியோ ஸோபியாவிடம் வந்து அவள் ஆதரவில் இருக்கநேரிட்டது என்று எண்ணிக்கொண்டிருந்தான். அவனுடைய ஆகாரம், உடை, விளையாட்டு முதலியவற்றில் தக்ககவனம் செலுத்தி வளர்த்து, தனது மிஷனைச்சார்ந்த கான்வெண்ட் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்பி, அவனை இப்பொழுது இருக்கும் நிலைமைக்குக் கொண்டுவந்துவிட்டாள் ஸோபியா. இன்னும் கொஞ்சநாட்களில் பிறரைச் சார்ந்திராமல், ஸ்வதந்தரமாய் ஜீவிக்கும் நிலைமைக்கு வந்துவிடலாம். வேதநாயகம் ஸ்வபாவத்திலேயே சாதுர்யமுள்ளவனாக இருந்தான். லியனர்டோ டாவின்ஸியைப் போல இயற்கையிலே கலைஞானம் உண்டாகியிருந்தது அவனுக்கு! அவன் அடிக்கடி ஸகோதரி ஸோபியாவின் அறைக்கு வந்து அவ்வம்மையுடன் பேசிக்கொண்டிருப்பான்.

ஒருநாள் ஸோபியாவுக்கு தேகநிலை சௌகரியமாக இல்லை. தலைவலித்தது. மூக்குக்கண்ணாடியைக் கழற்றி மேஜைமீது வைத்துவிட்டு கட்டிலில் படுத்துக் கொண்டிருந்தாள். வேதநாயகம் அவளருகில் ஒரு நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்தான். அந்த அறையின் சுவற்றைப் பல படங்கள் அலங்கரித்தன. மகதலேனாளுக்கு இயேசுநாதர் அன்புரிவதை அழகிய வர்ணத்தில் ஒரு படத்தில் தீட்டப்பட்டிருந்தது. அதைச் சற்றுநேரம் உற்றுப்பார்த்துவிட்டு ஸோபியா, "ராபர்ட்! உன்கையிலே அழகுகுடிகொண்டிருக்கிறது. வாஸ்தவமாகச் சொல்கிறேன், கிருஸ்து நாதரின் கண்களில் கருணையைப் பிரகாசிக்கச் செய்திருக்கிறாயே. அப்படிச் செய்வது ரொம்பரொம்பப் பெரிய கலைஞர்களுக்குத்தான் சாத்தியமாகும்" என்றாள். அதற்குப் பக்கத்தில் ஸோபியாவைப்போல வரையப்பட்ட இன்னொரு படம் தொங்கியது. அதைப்பார்த்து வேதநாயகம் புன்னகைசெய்தான்.

"ராபர்ட்! டவுன் ஹாலில் சித்திரக் காட்சி நடக்கப்போகிறதாமே! போட்டிக்கு நீயும் ஒரு படம் அனுப்பிவையேன்" என்று மேலும் ஸோபியா சொன்னாள்.

"நீங்கள் சிலாகிக்கிறீர்கள், ஆனால் எனக்கு ஒன்றும் திருப்தியாயில்லை. இன்னும் எவ்வளவோ எழுதி எழுதிப் பழக வேண்டும். சிறந்த நிபுணர்களுடைய படங்களுடன் ஒப்பிடும்போது இவையெல்லாம் வெறும் வர்ணம் பூசிய கடிதாசுகளாகப் படும்" என்றான் வேதநாயகம்.

"அப்படி எண்ணிக்கொள்வதுதான் இன்னும் நல்ல படங்கள் எழுதத் தூண்டுகோலாயிருக்கும். ஆனால் இந்த எண்ணம் அதைரியத்தை உண்டாக்கி முயற்சியைத் கெடுத்துவிடக்கூடாது. இந்தப் படங்களெல்லாம் ரொம்ப நேர்த்தியாகத்தான் இருக்கின்றன. ஒருபிழை சொல்லமுடியாது" என்று ஸோபியா சொன்னாள்.

"நீங்கள் சொன்னால் சரிதான்" என்று வேதநாயகம் நுனி உதட்டை முன்பற்களிடைவைத்துக் கடித்துக்கொண்டு சொன்னான்.

திடீரென என்னவோ ஞாபகம் வந்தது போல, "ராபர்ட்!" என்று ஸோபியா கூப்பிட்டாள். "ஸெயிண்ட் ஜான் சர்ச்சில் இன்று பாதிரியார் வெல்ஸ்லியின் உபன்யாசம். போய்விட்டுவா" என்றாள்.

ராபர்ட் வேதநாயகம் கையில் ஒரு தோல்பையை எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பினான். அதனுள் இரண்டு நோட்டுப்புத்தகங்கள், நாலைந்து துண்டுக்கடிதாசுகள்,

நீளமும் குட்டையுமாகப் பலவித பென்சல்கள் எல்லாம் கிடக்கும். அவன் எங்கே போனாலும் அந்தப்பையை விடமாட்டான். ஏதாவது ஒரு நல்ல காட்சியைக் கண்டுவிட்டால் அங்கே உட்கார்ந்து படம் போட ஆரம்பித்துவிடுவான். அவனுக்கு ஒரு சைகில்கூட ஸோபியா வாங்கிக் கொடுத்திருந்தாள். அதில் புறப்பட்டான் அவன்.

சித்திரக் காட்சிக்கு அனுப்பத் தகுதியானதாக என்ன அளவில் படம் எழுதலாம் என்பதைப் பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டே அவன் பெடலை அமுக்கிக் கொண்டிருந்தான். இன்ன நீளம், இன்ன அகலத்திற்குக் கான்வாஸ் துணி வாங்கி சட்டம் போடலாம், என்னென்ன மாதிரி வர்ணங்களும், தூரிகைகளும் புதிதாக வாங்கவேண்டும் என்றெல்லாம் யோசித்தான். ஆனால் என்ன படம்? தெருக் காட்சி—உம், பிடிக்கவில்லை. ‘லாண்ட்ஸ் கேப்’—ஆமாம், படக் காட்சியில் பாதிக்கு மேல் இதுதானிருக்கும். பைபிலிலிருந்து ஏதாவது சம்பவத்தைச் சிந்திக்கலாம்—எல்லாரும் ரஸிப்பார்களா இதை? யோசித்த வண்ணம் பாதி வழி வந்துவிட்டான் வேதநாயகம். அருகில் ஒரு பாலமிருந்தது. அதற்கப்பால் ஒரு பெரிய அரச மரம். அப்புறம் பல மரங்கள். அவன் போகவேண்டிய வழி அதுதான். அப்பொழுது சூர்யாஸ்தமன சமயம். வெள்ளி வரம்பிட்ட மேகங்கள் அழகாக வானத்தில் சூழ்ந்திருந்தன. ஒரு மூலையில் பல வர்ண பேதங்கள் தோன்றின. அரசமரத்தின் இலைகள் சலசல என்று காற்றில் அசைந்துகொண்டிருந்தன. பாலத்தின் ஒரு புறத்திற்கு வந்து அசையாமல் அந்த தோற்றத்தை உற்று நோக்கிக்கொண்டிருந்தான். அரச மரத்தின் கீழே ஒரு சட்டியை வைத்துவிட்டு ஒரு ஸ்திரீ காலை நீட்டிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருப்பதையும் பார்த்தான். கிழிந்த ஆடை அவள்மேல் சுற்றியிருந்தது. சைகில் பிடியில் மாட்டியிருந்த பையை எடுத்தான். பாலத்தின் கைப்பிடிச் சுவர்மேல் உட்கார்ந்து படம்போட ஆரம்பித்து விட்டான். அதே மரங்கள் அடர்ந்த சாலை, அதே அரச மரம், அதே அஸ்தமன சூரியன், அதே பிச்சைக்கார ஸ்திரீ—அவன் நோட்டுப் புத்தகத்தில் எல்லாம் தத்ஸ்வரூபம் படிந்துவிட்டன. வெளித் தோற்றத்தை உற்றுப் பார்ப்பதும், குனிந்து படத்தைச் செப்பனிடுவதுமாகக் கொஞ்ச நேரம் கழித்தான். அவன் மனதிலே ஆனந்தம் உண்டாயிற்று. வெற்றியடைந்து விட்டதாக எண்ணினான். பிறகு நோட்டையெடுத்துப் பையில் போட்டுக்கொண்டு சைகிளில் ஏறினான்.

அர்ச்சோவான் மாதாகோயிலின் வாசலில் வண்டிகளும், மோட்டார்களும் நின்றுகொண்டிருந்தன. உபன்யாசம் ஆரம்பித்து வெகுநேரம் ஆகிவிட்டதோ என்று எண்ணிக்கொண்டு, தனக்குத் தெரிந்த ஒரு வேலையாளிடம் சைகிளை ஒப்படைத்துவிட்டு உள்ளே சென்றான் வேதநாயகம். அவன் நினைத்தபடி நேரம் ஆகவில்லை. அப்பொழுதுதான் பாதிரியார் உபன்யாசத்தைத் தொடங்கியிருந்தார். உபன்யாசம் தெளிவாகவும், அறிவு மிக்கதாகவும் இருந்தது. அவன் முடியுமட்டும் கேட்டுவிட்டுத் திரும்பினான்.

ஸோபியா அவன் வரவை நோக்கி உட்கார்ந்திருந்தாள். அவன் கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்நுழைந்ததும் “என் ராபர்ட், இன்று வெகுநேரம் ஆகிவிட்டதா உபன்யாசம் முடிய? என்ன பேசினார், எப்படி இருந்தது?” என்று வினவினாள். அவன் சாங்கோபாங்கமாக பாதிரியார் பேசியதைச் சொன்னான். அவள் அவனுடைய புத்திகூர்மையை மிகமிக மெச்சினாள். அவ்வளவு கூர்மையான புத்தியுள்ள பையனை அவள் இதற்குமுன் பார்த்ததில்லை.

அவன் தோல்பையிலிருந்த நோட்டுப் புத்தகத்தை யெடுத்து திறந்து “இந்தக் காட்சி எப்படி இருக்கிறது? இதைப் பெரிதாக எழுதி ஆர்ட்—எக்ஸிபிஷனுக்கு அனுப்பட்டுமா?” என்று சொல்லிக் கொண்டே அவளிடம் காண்பித்தான். அதை வாங்கிப் பார்த்தாள். “ஆ, யார் இவள்? வெகுகாலம் முன்பார்த்த முகம். இப்பொழுது கொஞ்சம் மாறுதலடைந்

திருக்கிறது. ஓ, சரிதான்! அவளே தான்! சந்தேகமில்லை. எங்கே போனுள் இந்தப் பிச்சைக்காரி, பார்த்தாயா ராபர்ட்?" என்று கேட்டாள் ஸோபியா.

"அவள் எங்கே போனளோ, தெரியாது. அவள் எங்கே போனலென்ன? இந்தப் படம் உங்களுக்குப் பிடித்திருக்கிறதா? பெரிதாக எழுதினல் நன்ருக இருக்குமா?"

"இருக்கும். அது சரி, அவள் எங்கேயிருப்பாள் இப்பொழுது? அவளை மறுபடித் தேடிக் கண்டுபிடிக்க முடியுமா?"

"எதற்கு? அவளை உங்களுக்குத் தெரியுமா? அவளை எதற்குக் கண்டுபிடிக்கவேண்டும்? சொல்லுங்கள், போய்த் தேடி அழைத்து வருகிறேன்."

ஸோபியா என்ன பதில் சொல்வாள்? அவன் முகத்தைப் பார்த்தாள். அவளுடைய முக ஜாடைகள் அவன் முகத்திலும் தோன்றியிருந்தன. கண்ணம்மாள் வந்த நாட்கள் அவளுக்கு நன்கு ஞாபகத்திற்கு வந்தன. வேதநாயகத்தின் களங்கமற்ற வதனத்தை வருத்தம் வழிதேடுவதாக அவளால் நிமிஷத்தில் செய்துவிட முடியும். அப்படிச் செய்ய அவளுக்கு லவலேசமும் விருப்பமில்லை.

"ஒன்றுமில்லை! அந்த ஸ்திரீயையும், இந்தப் படத்தையும் சேர்ந்தாற்போலப் பார்க்கவேண்டும். எவ்வளவு ஒற்றுமை இருக்கிறதென்பதைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்."

"ஏன் உங்களுக்கு அப்படிச் சந்தேகம் வந்தது? அதோ இருக்கிறதே உங்கள் படம் அதற்கும் உங்களுக்கும் ரொம்ப ஒற்றுமை இருக்கிறதென்று நீங்கள் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறீர்களே. அப்படித்தான் இதுவும்."

"அது ஒன்றும் பிரமாதமில்லை. என்னை நீ அடிக்கடிப் பார்க்கிருய். என் உருவம் உன் மனதில் நன்கு பதிந்திருக்கிறது. நிதானமாக உட்கார்ந்து போடலாம். அப்படி இல்லை இது. போகிறபோக்கில் சட்புட்டென்று பார்த்து எழுதுவதில்தான் சாமர்த்தியம் இருக்கிறது. அதைத்தான் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். கிளம்பு, நானும் வருகிறேன். காரில் போய்விடுவோம்."

"தலைவலி இப்பொழுது எப்படி இருக்கிறது?"

"உள்ளே இருந்தால் தலை வலிவிடாது. அதற்காகவும்தான் காற்ருடப்போகவேண்டும்."

இருவரும் காரில் புறப்பட்டார்கள். பாலத்தருகே, அரசமரத்தடியில் பிச்சைக்காரி இல்லை. நன்கு இருட்டிப்போய்விட்டது அப்போது எங்கும் விளக்குகள் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தன. ஸோபியா அந்தப் பிச்சைக்காரியைப் பார்த்துத்தான் ஆகவேண்டுமென்று பிடிவாதம் செய்தது வேதநாயகத்திற்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. எங்கும் அலைந்து பார்த்தார்கள். பிச்சைக்காரியைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.

ஒரு மாதம் ஆகிவிட்டது. நகரசபை சித்திரக்காட்சி பொதுஜனங்களின் பார்வைக்குத் திறந்துவைக்கப்பட்டது. வலதுபுறம் நடுவே இருந்த ஒரு படத்தினருகில்தான் அதிகக் கூட்டம். மற்றப் படங்களை ஓரிரண்டு நிமிஷங்களே பார்த்தவர்கள், அந்தப் படத்தை மட்டும் பத்து நிமிஷங்களுக்கு மேலே உற்றுநோக்கிக் கொண்டிருந்தனர். சாதாரண மனிதர்களை மட்டும் அது ஆகர்ஷிக்கவில்லை. ரஸிகர்கள், கிரிடிக்குகள் எல்லோருடைய கவனத்தையும் அந்தப்படம் கவர்ந்தது. நாலே நாலுவரிகள் கிறுக்குவதனுலேயே எந்த ஓவியக்காரனுடைய மனதையும் சிதற அடிக்கச் செய்துவிடும் கிரிட்டிக்குகளின் பிரம்மாஸ்திரங்கள், அந்தப் படத்திற்கு ஒரு குறையிருப்பதாகவும் வெளிப்படுத்த முடியவில்லை. ரஸிகர்கள் அந்தப் படத்திற்கு அந்தரார்த்தங்கள்கூட கண்டுபிடிக்க ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். இந்த உலகத்தின் எல்லையில்லாத ஐசுவரியத்தை பொன்மயமான கிரணங்கள் சூசிப்பிக்கின்றன. காலியான சட்டியுடன் காணப்படும் எலும்புந்தோலுமாக இருக்கும் பெண்ணுருவம் பட்டினி கிடக்கும் பல்லாயிர ஏழைமக்களின் பிரதிநிதி. அரசமாம் சமூகக்கட்டுப்பாடு. அது வறுமைக்கு அந்த மகத்தான ஐசுவரியம் தெரியாதபடி

பெங்கால் ஷேர் டீலர்ஸ் ஸிண்டிகேட் லிமிடெட்

Stock and Share dealers, Financial Brokers and Investment Advisers.

தலைமை ஆபீஸ் :—

3 & 4, ஹேர் தெரு, கல்கத்தா

இந்தியா முழுவதும் கிளையாபீஸ்களும் ஏஜென்ஸிகளும் இருக்கின்றன

●

அதிகாரம் பெற்ற மூலதனம்	—	25 லக்ஷம்
எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட மூலதனம்	—	4,85,000
செலுத்தப்பட்ட மூலதனம்	—	1,59,000

முதல் வருஷத்தில் வருமானவரி இல்லாமல் லாபப் பங்கில் (Dividend) 10% கொடுபட்டது. 1941௵ மார்ச்சு௴ 31௳ முடிய அரை வருஷத்துக்கு அதே விகிதம் எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

எல்லாவிதமான வியாபாரப் பங்குகளையும் (Marketable Shares) கவர்ன்மெண்ட் செக்யூரிடி முதலியவைகளையும் நாங்கள் விற்றல், வாங்குதல் செய்கிறோம்.

எங்கள் "ஷேர் மார்க்கெட் ரிபோர்ட்"டை
தருவித்து படியுங்கள்.

வருஷ சந்தா ரூ. 3 தான்.

மாதிரிக் காப்பி வேண்டுபவர்களுக்கு இனம்.

மிச்சமிருக்கும் ஷேர்களை விற்க ஏஜெண்டுகள் தேவை.

மறைத்துக்கொண்டிருக்கிறது. இருளைப் போல நிழலை அந்தப் பெண்மீது படரச் செய்கிறது அந்தமரம். தற்கால சமூக நிலைமையைப் பரிகசித்து, ஏழ்மையிடம் எல்லோருக்கும் இரக்கம் உண்டாக்கும் அந்தப் படத்தை வரைந்தவன் ஒரு மேதாவி; அவன் ஸோஷலிஸ்ட் ஓவியன். வேதநாயகத்தின் மனதில் கிஞ்சித்தும் எழுந்திராத இந்தத் தத்துவங்களை யெல்லாம் அந்தப் படத்திற்குப் பூசிவிட்டனர். ரஸிகர்கள் பத்திரிகைகள் அக்காட்சியைப் பற்றி விமர்சனம் எழுதும்போது இந்தப் படத்தைப் பெரிதும் பாராட்டினர். பரிசளிப்பு நாளன்று, நடுவே தங்கம்பதித்த பெரிய வெள்ளிக்கோப்பை அந்தப் படத்திற்காக வேதநாயகத்திற்கு வழங்கப்பட்டது. பரிசளிப்பு விழாவுக்குத் தலைமை வகித்த கனவான் அந்தப் படத்தைப் பற்றி ரொம்ப சிலாகித்து, ரம்ப்ராண்டைப்போல அவன் பெயர் வாங்கமுடியும், வர்ணரேகைகள் இப்படி இப்படி அமைந்திருக்கின்றன என்று, முன்னதாகத் தயாராகப் பொறுக்கி ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டிருந்த கலைச்சொற்களை இடையிடையே பிரயோகித்துப் பேசிவிட்டு அவனை ஆசிர்வதித்தார். அந்தக் கனவான் படத்தைச் சிலாகிக்கும் தோரணையில் தனது ரஸிகத் தன்மையையும் அழகாக சபை நடுவே வெளிப்படுத்திக்கொண்டார். அங்கே வந்திருந்த ஸகோதரி ஸோபியாவுக்கு ராபர்ட் முதல் பரிசு பெற்றதில் ரொம்ப சந்தோஷம் ஏற்பட்டது.

நிகழ்ச்சிகள் முடிந்த பிறகு ஸோபியாவும், வேதநாயகமும் மோட்டாரில் புறப்பட்டனர்.

"ராபர்ட்! எனக்கு அப்பொழுதே தெரியும், உனக்குத் தான் முதல் பரிசு கிடைக்கும் என்று."

"எனக்கு இன்னும் ஆச்சரியமாகவே இருக்கிறது. ஆர்ட் ஸ்கூல் மாணவர்கள் பலர் படங்கள் அனுப்பியிருக்கிறார்கள். எல்லாப் படங்களையும் நன்ருகப் பார்த்தேன். அந்த மாதிரிப் படங்கள் நானும் எழுதிவிட முடியும் என்று எனக்குத் தைரியம் ஏற்பட்டது. ஆனாலும் இந்தப் போட்டியில் முதல் பரிசு கிடைக்கும் என்று எனக்குக் கொஞ்சமாவது தோன்றவில்லை. ஏதாவது கிடைத்தால் அது ஒரு ஸர்டிபிகேட்டாகத் தான் இருக்க முடியும் என்று எண்ணினேன்."

அவர்கள் பேசிக்கொண்டேயிருந்தார்கள். கார் போய்க்கொண்டேயிருந்தது.

"எல்லாப் பத்திரிகைகளிலும் தான் உன் படத்தைப்பற்றி எழுதியிருந்தார்களே, ராபர்ட்! இந்தப் படத்தின் பதிப்புரிமையை எந்தக் கம்பெனிக்காராவது கேட்டால் விற்றுவிடலாம். நல்ல பணம் கிடைக்கும். அந்தப் பிச்சைக்காரியை எப்படியாவது கண்டுபிடித்து அவளுக்கு அதைக் கொடுத்துவிடலாம். பாவம்! அவளால்தானே உனக்கு முதல் பரிசு கிடைத்தது?"

"ஆமாம். நீங்கள் சொல்வது சரி, ஆனல் இந்தப் படத்தை நான் விற்கமாட்டேன். லக்ஷம் ரூபாயானலும் மாட்டேன். எப்பொழுதும் உங்கள் அறையில் அது இருக்கவேண்டும்"

"நான் உன்னை படத்தை விற்கச் சொல்லவில்லையே"

கிராஸ்—கிராஸ் — கிரீச்—கிரீச்...ச்...ச்!

"ஆ! என்ன? என்ன சப்தம்? ஏன் கார் நின்றுவிட்டது? டிரைவர் கதவைத் திறந்துகொண்டு குதித்தான். "என்ன டிரைவர்?" என்று கேட்டுக்கொண்டே பதறி எழுந்தாள் ஸோபியா. பரபரப்புடன் வேதநாயகம் முன்பக்கம் ஓடினன். சாலையிலே ரத்தப் பிரவாகம். ஒரு பிச்சைக்காரியின் தொடைமேல் மோட்டார் ஏறிவிட்டது. வேதநாயகம் பிச்சைக்காரியின் தலையைத் தூக்கி மடியின்மேல் வைத்துக்கொண்டான். ஸோபியா தன் உடையின் ஒரு பகுதியைச் சரசரவென்று கிழித்துக் காயத்தின்மேல் வைத்து வைத்து அமுக்கினுள். டிரைவரின் உடல் நடுநடுங்கியது. கதி கலங்கினுன் அவன். "மூதேவி! ரோட்டிலே ஒளுங்கா நடக்கக்கூடாது? முளிச்சுக்கிட்டு, மலைச்சுப்போயி அங்கிட்டும் இங்கிட்டும் ஓடுது. இந்தக் கையாலே ஸ்டீரிங் பிடிச்ச நாளா இது வரையிலும் ஒரு ஆக்ஸிடெண்டு கிடையாது. பளிகாரி! களுத்தறுக்க வந்து

டுச்சு" என்று பிதற்றினன். போலீஸ், தண்டனை, லைசென்ஸ் பறிமுதல் முதலியவை அவன் கற்பனையில் பயத்துடன் உதயமாயின. ஸோபியா "தூக்கிப்போடு உள்ளே! ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போயி, போலீஸுக்கு போன் செய்யலாம்" என்றாள். அங்கே கூட்டம் கூடிப் போவதற்கு முன்னால் போய்விடவேண்டும் என்று துடிதுடித்தாள் அவள். "இவள் தான் அரசமரத்தின் கீழே உட்கார்ந்திருந்தவள்" என்றான் வேதநாயகம். "சரி, இருக்கட்டும். யாராயிருந்தால் என்ன? உயிர் போகாமல் எப்படியாவது காப்பாற்றிவிடவேண்டும்" என்றாள் ஸோபியா. அந்த மூர்ச்சையடைந்து கிடந்த உடலை மோட்டாரில் தூக்கிப்போட்டுக்கொண்டு அவர்கள் புறப்பட்டனர்.

இரண்டு நாளாயின. அந்த உடலிலிருந்து இன்னும் உயிர் போகவில்லை. மூர்ச்சையாகவே கிடந்தாள் அவள். இரண்டாம் நாள் மாலையில் கண்ணிமைகள் நன்றாகத் திறந்து திறந்து மூடின. முகத்தில் அசைவு ஏற்பட்டது. சரீரம் அப்படியும் இப்படியும் புரண்டது. வலியினால் அவள் விலிட்டாள். ஸோபியா அவளுக்கு ஒரு இஞ்சக்ஷன் செய்தாள். மறுபடியும் அசையாமல் கிடக்க ஆரம்பித்தது அந்த உடல்.

மறுநாள் காலையில் ஸோபியாவும், வேதநாயகமும் அந்தக் காயமடைந்த ஸ்திரீயிடம் நின்றுகொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது அவளுக்கு நல்ல பிரக்ஞை வந்திருந்தது. அவள் கொஞ்ச நேரத்தில் ஸோபியாவை ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டு விட்டாள். அவள் அங்கு வந்து தங்கிய நாட்கள் பசுமையாக அவளுக்கு நினைவில் வந்தன.

"அம்மா! என்னைத் தெரியுதுங்களா?"

"கண்ணம்மா! ரொம்ப சிரமப்படுகிறாய். இப்பொழுது ஒன்றும் பேசவேண்டாம்."

"அம்மா! நீங்க ரொம்ப உபகாரம் செய்திருக்கீங்க இந்தப் பாவிக்கு."

"அலட்டிக் கொள்ளாதே!"

ராபர்ட் வேதநாயகத்திற்கு ரொம்ப ஆச்சரியமாக இருந்தது. ஓகோ! இந்தப் பிச்சைக்காரி ஸகோதரி ஸோபியாவுக்குப் பழக்கமானவளா? அதனால்தான் அவளைக் கண்டுபிடிக்க அன்று ஊர் முழுதும் அலைந்தது? என்ன உபகாரம் செய்திருக்கக்கூடும்? அவனுடைய யோசனையில் ஒன்றும் தெளிவாகவில்லை.

கண்ணம்மாள் வேதநாயகத்தைப் பார்த்தாள். அவன் அவளுடைய மகனாக இருக்கலாமோ? எப்படி அறிந்துகொள்ள முடியும்? ஸோபியாவைப் பார்த்தாள்.

"அம்மா! என் குழந்தை..." அவளால் தொடர்ந்து ஒன்றும் பேச முடியவில்லை. குரல் சக்தியற்றிருந்தது.

மரணத்தறுவாயிலிருக்கும் கண்ணம்மாளைப் பார்க்கப்பார்க்க ஸோபியாவுக்கு மனம் குழம்பியது. அன்று வந்த இளம் கண்ணம்மாள் இன்று முற்றிய ஸ்திரீயாகியிருக்கிறாள். நெற்றியில் சுருக்கம்விழுந்திருக்கிறது. காலப்போக்கில் கிழத்தனம் யாரைத்தான்விடுகிறது? சற்று நேரம் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்த பிறகு, கண்ணம்மாளின் அந்திம நிலையில் அவளுக்கு மகத்தான ஆனந்தத்தைக்கொடுக்க நினைத்தாள் ஸோபியா.

"கண்ணம்மா! நீ மறுபடியும் பிச்சையெடுக்கப்போய்விட்டாய். ஆனால் உன் குழந்தையை நான் அப்படிவிடமாட்டேன். உன் மகன்தான் இவன்! இதோ, இதோ நிற்கிறானே இவன்தான்! ராபர்ட்! இவள் உன் அம்மா" என்றாள் ஸோபியா.

"ஆ! என் அம்மா! என் அம்மா!" என்று கூவியவண்ணம் மாத்ருவாத்ஸல்யம் உள்ளத்திலே பெருக அவள் முகத்துடன் முகம் சேர்த்தான். கண்ணம்மாளின் பலவீனமான கைகள் அவனை ஆலிங்கனம் செய்தன. அவள் சந்தேகம் வாஸ்தவமாகிவிட்டது. அவன் கன்னத்தில் முத்தம் கொடுத்தாள். அவள் கண்கள் பிரேமபாஷ்பம் பெருக்கின.

"அம்மா!" என்று வாய்விட்டு அழைத்தான் வேதநாயகம். பதிலில்லை. அப்பொழுது—ஆனந்தத்துடன் அவள் உடலிலிருந்து உயிர் பிரிந்துவிட்டது.

காந்தியப் பொருளாதாரம்

[அ. முத்தையா எம். ஏ.]

காந்திஜீயின் முறைகளெல்லாம் அலாதியானவை. சாதாரணமாக உலகினர் கைக் கொள்ளும் முறைகட்கு மாறுபட்டவை. அரசியல் துறையிலும் சரி, வாழ்க்கை விதிகளிலும் சரி, பொருளாதார முறைகளிலும் சரி, அவருடைய கொள்கைகளும் முறைகளும் தனிச் சிறப்புடையவை.

மகாத்மாவின் பொருளாதாரக் கொள்கைகள் மேனாட்டுக் கொள்கைகளை மாத்திரம் அறிந்தவர்கட்கு புரியாது. ஏன்? காந்திஜீயின் கருத்துக்களும் முறைகளும் ஒரு புதிய பொருளுலகையே சிருஷ்டிப்பதற்கானவை: அதனால்தான் அவை மேல்நாட்டுக் கொள்கைகளுடன் இயை புடையவையாக இருக்கக் காணோம்.

மகாத்மாவின் கொள்கைகளும், முறைகளும் அவர் நிருமாணிக்க விரும்பும் ஒரு சமூகத்திற்குத்தான் ஏற்றவை. அவருடைய சமூக அமைப்பு எண்ணமே மிக விசேஷமானதாகும்.

அவருடைய பேரவா மக்கள் எளிய இனிய தூய வாழ்க்கையை நடத்த வேண்டுமென்பது. அவர் விரும்பும் சமூகத்தில் அனைவரும் உழைப்பாளியாக இருத்தல் அவசியம். பலகோடி மக்கள் பசித்திருப்ப ஒரு சிலர் பணங் கொழுக்கும்படியான ஏற்பாடுகள் இல்லாத சமூகமே அவர் விரும்பும் சமூகம்.

எனவே காந்தி அடிகளின் பொருளாதாரக் கொள்கைகளை நாம் சமூகத்தில் கைக்கொள்ள வேண்டுமானல் நமது வாழ்க்கை லட்சியம், வாழ்க்கை முறைகள் இவைகளில் மாறுபாடு ஏற்படல் வேண்டும். இல்லையேல் காந்தியப் பொருளாதாரம் இல்லாமற் போய்விடும்.

இனி காந்தியப் பொருளாதாரத்தின் அடிப்படைக் கொள்கைகளை ஆராய்வோம். முதலாளித்துவம் ஓங்கியுள்ள நாடுகளிலே இலாபத்துக்கெனவே பொருள்களை உற்பத்தி செய்கிறார்கள்: போட்டி போட்டுக் கொண்டு பல மார்க்கெட்டுக்களிலும் அவைகளை விற்பனை செய்கிறார்கள்: மார்க்கெட்டுகளைப் பிடிப்பதற்காக சண்டைகளும் போடுகிறார்கள். ஒரு சிலர் தங்களுடைய இலாபத்திற்காக பொருளாதார உலகில் ஆட்சி செலுத்துவதால் பலகோடி உழைப்பாளிகள் தங்கள் கஷ்டத்திற் கேற்ற கூலி பெறமுடியாது தவிக்கிறார்கள். இவ்வகையாக உள்ள தற்கால பொருளாதார அமைப்புக்கு முற்றிலும் வேறான ஒரு அமைப்புக்கானவைதான் காந்திஜீயின் கொள்கைகள்.

காந்தி அடிகள் நாம் மார்க்கெட்டுகளுக்காகப் பொருள்களை உற்பத்தி செய்வதை விரும்பவில்லை. கூடுமானவரையில் ஒவ்வொருவரும் அவரவருக்கு வேண்டிய இன்றியமையாத பொருள்களை அவரவரே செய்து கொள்ள வேண்டுமென்பது தான் அவருடைய பெரிய ஆசை. பலவித டம்பப் பொருள்களையும் அநாவசியப் பொருள்களையும் உண்டாக்குவதை அவர் விரும்புவதில்லை.

மேல் நாடுகளில் இயந்திரத்துக்குப் பிரதானம் கொடுத்திருப்பதால் உண்டான தீமைகளைக் கண் கூடாகப்பார்த் திருக்கிறபடியால் அவர் இயந்திரங்களைப் புறக்கணிக்கிறார். ஏனெனில் மனிதனுக்கு முக்கிய ஸ்தானம் கொடாத எந்த ஏற்பாடும் மிகவும் குறைவுபட்டது என்பது அவருடைய திடமான கொள்கை. அது முற்றிலும் உண்மையல்லவா? எல்லா ஏற்பாடுகளும், திட்டங்களும் முறைகளும் மனிதனுடைய சுகத்திற்கும் நன்மைக்கும் என்று அல்லவா ஏற்படல் வேண்டும்: உபயோகிக்கப்படல் வேண்டும். அதற்கு மாறாக அல்லவோ மேல் நாட்டுப் பொருளாதார உலகம் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேல் நாடுகளில் பல கோடிமக்கள் உணர்ச்சியற்ற, சுதந்தர மற்ற இயந்திர உறுப்பு

களாக அல்லவா பொருளாதார உலகில் ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். அப்பெரும் கேட்டைத் தவிர்க்கவே காந்திஜீ இந்தியாவில் புது முறையைக் கைக்கொண்டிருக்கிறார்.

கடந்த நாற்பது ஐம்பது வருஷங்களாக பொருளாதார அறிஞர்களெல்லாம் "பெரிய பெரிய ஆலைகளைக் கட்டவேண்டும். பெருவாரியாகப் பொருளுற்பத்தி செய்ய வேண்டும். அப்போதுதான் பொருள்களின் விலைமலியும்" என்று சொல்லி, எழுதி வந்தார்கள். ஆனால் இப்போது ஜப்பானில் நாம் காண்பது என்ன? சிறு சிறு குடிசைகளில் பெரும்பாலும் கையாலேயே செய்யப்படும் பொருள்கள் மிக மிக்க குறைந்த விலையில் உலகெங்கும் பெருவாரியாக விற்பதையல்லவா நாம் பார்க்கிறோம்! "கூலி குறைவானால் வேலைத்திறமை மட்டமாக இருக்குமென" அப்போசிரியர் நூல்களில் படித்தோம்: படிக்கிறோம். குறைந்த கூலியுள்ள ஜப்பானில் பெருந்திறனை யல்லவா காண்கின்றோம்!

ஆகவே இயந்திரங்களுடன் பொருள் உற்பத்தியில் மனிதன் போட்டிபோட முடியாது என்று நாம் சாதாரணமாக எண்ணுவது தப்பு என்பது ஏற்படுகிறதல்லவா? இயந்திரங்களின்றி மனிதனே நல்ல பொருள்களைக் குறைந்த விலைக்கும் உற்பத்தி செய்யலாமென்பது உறுதி ஆகின்றதல்லவா? இதைத்தான் காந்திஜீயும் சொல்லுகிறார்.

மனிதசக்தி குறைவாக உள்ள நாடுகளில் தான் இயந்திர சக்தியைப் பயன்படுத்த வேண்டும். மனிதர் மிகுதியாக உள்ள தேசத்திலே இயந்திரங்களை உபயோகப் படுத்த ஆரம்பித்தால் அது மக்களுக்குத் தீங்கையே விளைவிக்கும். அதனால் சமுகத்திற்கு எவ்வித இலாபமும் ஏற்படாது. ஆகையால் தான் காந்தி அடிகளும் இயந்திரங்களைப் பெருக்காது, ஆங்காங்கு சிற்றூர்களிலேயே சிறு குடில்களிலேயே பொருள்களைச் செய்து கொண்டு, அவ்வவ்விடங்களிலேயே அவைகளின் பயனைத் துய்க்க வேண்டுமெனக் கூறுகிறார்.

எனவே நாம் எளிய சுகவாழ்வை விரும்பினால், பலகோடி மக்களின் வாழ்க்கை நலனை விரும்பினால், ஒரு சிலரின் பணப் பெருக்கம் அவசியமானதல்ல என்பதை உணர்ந்தால், மக்களின் வாழ்க்கைச் சிறப்பும் சுகமுமே பொருளாதாரத் திட்டங்களின் குறிக்கோள் என்பதை உறுதியாக நம்பினால், மேல் நாடுகள் பட்ட, படுகின்ற கஷ்டங்கள் நமக்கும் உண்டாகாதவாறு தடுக்க முன் வந்தால், காந்திஜீயின் பொருளாதார முறைகளையும் கொள்கைகளையும் அநுஷ்டிப்பதை யன்றி வேறு செய்வழி இல்லை.

இதைவிட்டு முதலாளிகள் சிலரின் நன்மைக்காக கோடானகோடி மக்களின் உழைப்பைப் பயன்படுத்தி உலகில் பல தேச மார்க்கெட்டுகளிலும் போட்டி போட்டுப் பொருள்களை விற்று, மார்க்கெட்டுகள் கிடைக்காவிட்டால் பெரிய யுத்தங்கள் போட்டு மார்க்கெட்டுகளைப் பிடித்து, சிலர் சுகித்திருப்பப் பலர் பல தொல்லைகளிலும் உழல வேண்டும் என நாம் அவாவினால் காந்தீயத்தைப் புறக்கணித்து மேனாட்டு முறைகளைக் கைக்கொள்ளலாம்

இவை இரண்டின எதை அநுஷ்டிக்கலாம் என்பதை நீங்களே தீர்மானியுங்கள்

நம் நாட்டுப் பறவைகள்

[சி. ஆர். பழனியாண்டி]

கிளி

பாருக்குள்ளே வேப்பஞ் சோலே—நாடும்
பச்சைப் பசுங் கிளியே!
ஈரம் படர் மொழியால்—எம்
இதயம் வளர்த் திடுவாய்.

மயில்

வேகம் மிகுத் திருக்குங்—கரு
மேகம் படர்ந்து வரின்
தோகை வளர் மயிலே! பசுந்
தோகை விரித்திடு வாய்!

குயில்

மாங்கனி மிக் கிருக்கும்—தூய
மாமர சோலேக் குள்ளே!
தீங்குரற் பூங்குயிலே!—உன்
தீந்தொனி செவி மடுப்போம்!

அன்னம்

தாங்கருஞ் செந்நெல் விளே—செழுந்
தண்பணேக் கண் படுக்க,
ஆங்கொளிர் மட வன்னமே!—இவ்
வணிநடை யெங்கு கற்றுய்!

சேவல்

வீரம் மிகுத் திருக்கும்—எங்கள்
வேழம் படு களத்தில்!
யாரும் பயப்படவே!—சேவல்
எங்க ணுங் கூவிடுவாய்!

காகம்

காகமே! என்றுரைத் தால்—நல்ல
கருநிறக் காக்கை பிள்ளாய்!
கா! கா! வென்றே கரைவாய்—எங்கள்
கவலே மறந்து விடும்!

மந்திர மோதிரம்

[எம். கே. சுந்தரவரதன் பி. ஏ. எல். டி.]

ஓர் ஊரில் ஒரு குடியானவன் இருந்தான். அவனுக்கு மூன்று மைந்தர் இருந்தனர். அம் மூவரும் மாசிலாமணி என்ற பெயரையுடைய ஒரு பெண்ணையே மணந்துகொள்ள விரும்பினர். அவள் பக்கத்துக் கிராமத்துக் குடியானவன் மகள்; கட்டழகி. அந்தக் கிராமத்திலிருந்த உலோபி ஒருவன் அவளைக் கலியாணம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென ஆசைப்பட்டான். மாசிலாமணியின் தந்தை அவளை இந்த உலோபிக்கே கொடுத்து விடுவதாக நிச்சயித்து விட்டான். அதனால் அவன் அடுத்த ஊர் குடியானவனுடைய குமாரர்களைத் தன் வீட்டுக்கு வரவும் விடுவதில்லை.

அந்த மூன்று சகோதரர்களுள் மூத்தவனான இராமலிங்கம் ஒருநாள் தன் வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டான். மாசிலாமணியின் தந்தையைக் கண்டு அவளைத் தனக்கே மணம் செய்விக்க வேண்டுமென இன்னுமொரு முறைகேட்க வேண்டுமென்பதே அவனது நோக்கம். போகும் வழியில் இராமலிங்கம் ஓர் அம்மையார் கிழவியைச் சந்தித்தான். அவள் மிகவும் வயது சென்றவள். நிமிர்ந்து நடக்கவும் சக்தி யில்லாதவள். ஆயினும் அவள் ஒரு சூனியக்காரி. அவள் இராமலிங்கத்தைப் பார்த்து, "தம்பி! இவ்வளவு காலையில் எங்கே புறப்பட்டாய்?" என்று கேட்டாள்.

போகும்போது அங்ஙனம் கேட்டது சகுனத்தடை யெனக் கருதிய அவன் விடையொன்று மளிக்காது விரைந்து சென்றான். நேராக அடுத்த கிராமத்துக்குப் போய்க்குடியானவனைக் கண்டு தான் வந்த காரியத்தைக் கூறினான். குடியானவன், "சிறுவனே! நீ ஏன் வீணாக வந்து அலைகிறாய்? உனக்கு நான் என் மகளைக் கொடுக்கப் போவதில்லை, போ" என்று சொல்லிவிட்டான்.

பிறகு, இராமலிங்கத்தின் தம்பி சொக்கலிங்கம் புறப்பட்டுத் தன் அதிருஷ்டம் எப்படி இருக்கிறது என்பதை அறிந்து வரச் சென்றான். அவனுக்கும் அந்த சூனியக்காரி எதிர்ப்பட்டு "எங்கே போகிறாய், தம்பி?" என வினவினாள். சொக்கலிங்கம் அவளுக்கு பதிலொன்றும் உரையாது சென்று இராமலிங்கம் பெற்ற மறுமொழியைத் தானும் பெற்று வாடின முகத்துடன் திரும்பினான்.

பின்னர் சொக்கலிங்கத்துக்கும் இளையவனான தருமலிங்கம் புறப்பட்டுச் சென்றான். தனது அண்ணன்மார் இருவருக்கும் கிடைத்த பதிலே தனக்கும் கிடைப்பது நிச்சயம் என எண்ணிச் சென்றான் இவன். தரும

லிங்கம் வெகு கெட்டிக்காரன், தேகவன்மை யுடையவன். என்று லும் இவனுக்கு மூக்கு மட்டில் அதிக நீளமாக இருந்தது. அதனல் இவன் முகம் மிகுந்த விகாரமாக விருந்தது. தன் முகத்தைக் கண்ட மாத்திரத்தில் மாசிலாமணி தன்னி டம் வெறுப்புக் கொள்ளுவாள் என் பது இவன் எண்ணம். எனினும், ஆசை வெட்க மறியாதல்லவா? இவனது சகோதரருக்கு மூற்பட்ட சூனியக்காரி இவன் முன்பும் தோன்றி, "தம்பி! நீ எங்கே போகிறுய்?" என்று கேட்டாள்.

"பாட்டி! அதை ஏன் கேட் கிறுய்? கைகூடாத காரியம் ஒன்றை நினைத்துப்போகிறேன். அடுத்தகிரா மத்து மாசிலாமணியை எனக்கு மணஞ் செய்துகொடுக்க முடியுமா என அவள் தந்தையைக் கேட்டு வரலாமென்று போகிறேன்" என் ருன் தருமலிங்கம்.

பணிவுடன் விடை பகர்ந்த தரும லிங்கத்தைக் கண்ட சூனியக் காரிக்கு அவனிடம் அன்பு உண்டா கியது. அவள், "தம்பி! நீ ஏன் சந் தேகப்படுகிறுய்? அவளுக்கு நீதான் கணவன்" என்று சொல்லி, "இந்த மோதிரத்தை வாங்கி உன் விரலில் போட்டுக்கொண்டு 'ஜயம்' என்று சொல்லு" எனக் கூறி அவனிடம் ஒரு மோதிரத்தைக் கொடுத்தாள்.

தருமலிங்கம் மோதிரத்தை வாங்கி விரலில் அணிந்துகொண் டான். உடனே அவனுடைய மூக் குக் குறுகத் தொடங்கியது. அவன் வெகு அழகுள்ளவன் ஆய்விட் டான். அப்போது சூனியக்காரி அவனைப் பார்த்து "தம்பி! மாசிலா மணி உன்னை மணந்துகொள்ள மாட்டேனென்ருல், இந்த மோதி ரத்தை அவளிடம் கொடுத்து அணி யச் சொல்லி 'நீள்' என்று சொல். அவளுடைய மூக்கு நீண்டு, அழகு மாறிவிடும். பிறகு அவள் உன்னை மணந்துகொள்ள மறுக்கமாட்டாள். அவள் உன் மனைவியான பிறகு 'ஜயம்' என்று சொல். அவளு டைய மூக்குக் குறுகி அழகு வள ரும்" என்ருள்.

தருமலிங்கம் அங்ஙனமே செய்வ தாகக் கூறிச் சென்று மாசிலா மணியின் வீட்டை யடைந்தான். அவள் தந்தை வீட்டிலில்லை. அத ஞல் அவன் அங்கே இருந்த ஒரு பலகையில் உட்கார்ந்துகொண்டு சிறிது கண்ணை மூடினன். அப் போது மாசிலாமணியை மணக்க விரும்பிய உலோபி உள்ளே வந் தான். அவன் தருமலிங்கம் தரித் திருந்த மோதிரத்தைக் கண்டு அதுவே விவாக மோதிரமாக இருக் கலாம் எனக் கருதினன். உலோபி யைக் கண்டதும் தருமலிங்கம் தூங்குவதுபோல் பாசாங்கு பண்ணி ஞன். உலோபி அவன் கையி லிருந்த மோதிரத்தைக் கழற்றித் தன் விரலில் அணிந்துகொண் டான். தருமலிங்கம் உடனே, 'நீள்' என்ருன். உலோபியின் மூக்கு நீண்டு அவன் அழகைக் கெடுத்து விட்டது.

"எதுவோ என் மூக்குக்குள் புகுந்து குடைகின்றது. மூக்கும் நீண்டுவிட்டது" என்று அந்த உலோபி சொல்லிக்கொண்டு ஒரு வைத்தியனைத் தேடிச் சென்ருன்.

தருமலிங்கத்துக்கு இனி அந்த மோதிரம் தேவை யில்லை. அவனு டைய குரூபம் மாறிவிட்டது. அவ னைக் கண்ட மாசிலாமணி அவன் மீது காதல் கொண்டாள். அவனு

(381-ம் பக்கம் பார்க்க)

REGD. No. 1506
அசோகா
MILD SCENTED
ASOKA
ரிஜிஸ்டர். நெ. 1506

அசோகா சுகந்த பாக்குத்தூள்

தயாரிப்பவர் :—

M. K. கிருஷ்ண செட்டி
கோயமுத்தூர்

மதராஸ் விற்பனையாளர் :—

V. கனகய்ய செட்டி & Co.,
நைனியப்ப நாயகன் தெரு, பார்க் டவுன்
மதராஸ்.

ஸ்வேதாரண்ய ஆசிரம பால பாடம் II

[கா. சி. வேங்கடரமணி]

பாடம் 10

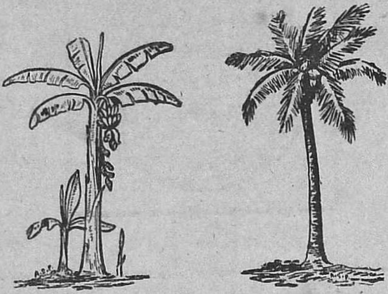

வாழை	கொய்யா	நாரத்தை
தென்னை	பலா	எலுமிச்சை
பனை	விளா	கடாரம்
ஈச்சை	நாகை	
மா	இலந்தை	

குழந்தை மணி, இதுவரையில் நிலத்திலும் நீரிலும் சஞ்சரிக்கும் ஜீவராசிகளைப் பற்றிப் படித்தோம். இப்பொழுது நாம் செடி கொடி மரங்களைப்பற்றிப் பார்ப்போம். இதன் வகைகள் லக்ஷக்கணக்காய் இருக்கின்றன. இவைகளால் பிறருக்கு முழுவதும் நன்மையே யொழிய தீமையே கிடையாது. ஆயாசமில்லாமல் பொழியும் நீரை யுண்டு ஈசுவர கிருபையை யடைந்து தானாகவே வளர்ந்து கோடிக் கணக்கான ஜீவராசிகளுக்கு அன்ன ஆகாரத்தைக் கொடுக்கின்றன. அந்த ஜீவராசிகளிலிருந்து இவைகள் ஒருவிதமான பிரதி ப்ரயோசனத்தையும் எதிர்பார்ப்பதில்லை. அப்படியே நாமும் நமது வாழ்நாளைப் பிறருக்குத் தொண்டு செய்து நாம் நடத்த வேண்டாமா?

இவைகளில் நமது வாழ்வுக்கு முக்கியமானது முதல் வரிசையில் கண்ட மரங்கள். இவைகளில் தென்னையும் வாழையும் உத்தம

மானவை. இவைகளைக் கற்பக விருக்ஷத்துக்குச் சமமாக ஒப்பிட லாம்.

இந்த முதல் பத்தியில் கண்ட மரங்களுக்குக் கிளைகள் கிடையா. செங்குத்தாக ஈசுவரன் அருளையே வேண்டி மெய்ம் மறந்து வளருவதுபோல்.

இரண்டாவது வரிசையில் கண்ட மரங்கள் பழந்தரும் மரங் களாகும். மாம்பழம், கொய்யாப்பழம், பலாப்பழம், விளாம்பழம், நாகைப்பழம், இலந்தைப்பழம்.

இந்தப் பழங்களில் உனக்கு மிகவும் பிரியமானது எது? இவைகளில் நீ சாப்பிட்டு ருசி பார்க்காதது எது? இதில் குறிப்பிடாத பழ வகைகளை உனக்குத் தெரிந்த வரையில் சொல்லு.

மூன்ருவது பத்தியில் கண்ட மரங்களின் விசேஷங்கள் என்ன? அவைகளின் பயன் என்ன?

குழந்தை மணி, நமது வாழ்நாளில் வருஷா வருஷம் நாம் மரங்களை வைத்துப் பயிராக்குவது ஒரு பெரிய தருமம். நமது நாக ரிகமே மரங்களின் உதவியால்தான் நிற்கிறது. அதன் நிழலில் தான் நாம் உண்மையில் வளர்ந்து மேனியடைகிருேம்.

ஆகையால், மணி, உன் கையால் மரங்களை வைத்துத் தண்ணீர் இறைத்துக் காப்பாற்ற வேண்டியது உன் கடமை.

(378-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

டைய குணத்தை மெச்சினுள். அவன் குருபத்திற்காக அவனை முன்பு வெறுத்த அம்மங்கை இப் போது அவனை மணந்துகொள்ள இசைந்தாள்.

தருமலிங்கம் உலோபியை நோக்கி, "ஐயா! எனது மோதிரத் தைத் திருப்பித் தாரும். எனக்கு ஓர் ஆயிரம் பொன் கொடுப்பீ ராஞல் நான் உமது வியாதியைக் குணப்படுத்தி விடுகிறேன்" என் ருன்.

வேறு வழியின்றி உலோபி அங் ஙனமே செய்தான். மோதிரத் தைப் பெற்றுக்கொண்ட தருமலிங் கம் 'ஜயம்' என்ருன். உடனே உலோபி மூக்கின் நீளம் குறைந்த முன்போலாயிற்று. அவன் தந்து ஆயிரம் பொன்னைக்கொண்டு தரும லிங்கம் ஒரு வீடும் கொஞ்சம் நில மும் வாங்கிக்கொண்டு மாசிலா மணியை மனைவியாகப் பெற்று அவளுடன் இன்பமாக வாழ்ந்து வந்தான்.

புத்தக விமர்சனம்

'பாபூ' அல்லது நானறிந்த காந்தி—[ஹிந்தி ஆசிரியர்—கனச்யாமதாஸ் பிர்லா. மொழிபெயர்ப்பாசிரியர் — அ. சுப்பையா. பிரசுரம்—லலிதா அண்ட் கம்பெனி, 239. லிங்கசெட்டித் தெரு, ஜி. டி. சென்னை. விலை ரூ. 1—8—0]

காந்தியடிகளின் வாழ்க்கையையும் அவர் வாழ்க்கையின் தத்துவங்களையும் பற்றி வெகு விரிவாக இந்நூலில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. நம் நாட்டின் பிரபல வியாபாரிகளிலொருவரும் கோடீசுவரருமாகிய ஸ்ரீ கனச்யாமதாஸ் பிர்லா 'பாபூ' என்ற பெயருடன் ஹிந்தியில் இந்நூலை யெழுதியுள்ளார்.

இந்நூலை மொழிபெயர்ப்பதில் மொழிபெயர்ப்பாளராகிய ஸ்ரீ அ. சுப்பையா மிகவும் சிரமம் எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார் என்பது நூலைப் படிக்கும்பொழுது நன்குவிளங்குகிறது. பிறமொழியிலிருந்து மொழிபெயர்ப்ப தென்பது மிகவும் சிரம சாத்யமானது. அதுவும் இந்நூலைப்போன்ற சிக்கலான பிரச்னைகள், தத்துவங்கள், பெரிய அபிப்பிராயங்கள் முதலியவைகள் நிறைந்த நூலை—பிறமொழியிலிருந்து விஷயங்களை மனதில் வாங்கிக்கொண்டு விஷயங்கள் மாறுபடாமல் மொழிபெயர்ப்பதென்பதை யாரும் சுலபமான காரியமென்று கூறமுடியாது. இவ்வகையில் மொழிபெயர்ப்பாசிரியர் தம் முயற்சியை வெற்றிகரமாகச் செய்திருக்கிறார் என்பதில் அணுவளவும் ஐயம் கொள்வதற்கில்லை.

மொழிபெயர்ப்பைப் படிக்கும்பொழுதே மூல நூலின் பெருமையும் ஆசிரியர் பிர்லாவின் பெருமையும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனியென விளங்காமற் போகவில்லை. மொழிபெயர்ப்பு நடை தங்கு தடையின்றிச் சரளமாக—படிப்பவருக்குக் கொஞ்சமும் சிரம் கொடுக்காமல்—செல்கிறது.

'அஹிம்ஸா தத்துவம்,' 'கடவுட் பற்று,' 'உபவாஸம்' முதலிய அத்தியாயங்களில் மொழிபெயர்ப்பாளர் மிகவும் திறமையுடன் விஷயங்களைக் கையாண்டுள்ளார்; கடினமான விஷயங்களாயிருப்பினும் அவைகள் மிகவும் சுலபமாக்கப்பட்டு வாசகர் மனதில் நன்கு பதியும் வண்ணம் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

"உபவாஸத்தின் சிறப்பு, லட்சியத்தை யனுசரித்தது. அது பிறரின் நன்மையின் பொருட்டு செய்யப்படவில்லையா? சுத்த புத்தியுடன் செய்யப்பட்டதா? செய்வோன் சாத்விகத்தன்மை யுள்ளவனா? பொறாமை துவேஷமில்லாதவனா? இக் கேள்விகளின் பதிலை யொட்டியே, உபவாஸம் சரியா, தவறா என்று நிர்ணயிக்கப்படும். அதனாலேற்படும் பயனைக்கொண்டும் உபவாஸம்—சரி அல்லது தவறு என்பதைத் தீர்மானிக்கலாம்."—

என்று படிக்கும்பொழுது மொழிபெயர்ப்பாளர் விஷயங்களைத் தெளிவாக, சிக்கற விளக்கும் திறமையுடையவர் என்பது விளங்கவில்லையா?

இந்நூலில் பகவத்கீதையிலிருந்தும் ஸ்மிருதிகளிலிருந்தும் அநேக ஸ்லோகங்கள் மேற்கோள்களாக எடுத்தாளப்பட்டிருக்கின்றன. அது பாராட்டுக் குரியதுதான். ஆனால் அந்த ஸ்லோகங்களுக்கு நேருக்கு நேர் மொழிபெயர்ப்பாகத் தமிழ்ச் செய்யுட்கள் கையாளப்பட்டிருக்கின்றன. அச்செய்யுட்களை இயற்றியவர் யாரென விளங்கவில்லை. அவைகள் சிறிதும் தமிழ் இலக்கண வரம்புக்குட்படாமல், வசன நடைக்கும் ஒத்துவராமல் அமைந்திருப்பது வருந்தத்தக்கதுதான்.

உதாரணம்—

"தீயிட்டு நஞ்சுதந்தோர், தாங்கியே
படையைக் கொன்றோர்
நேயமுன்மனை, மண், நெஞ்சம் நையவே
பொருளைக் கொண்டோர்
ஆய இவ்வறு தீயோரை 'ஆததாயி'
யென்பர் மேலோர்"

இச்செய்யுள் விருத்தப்பாவின் இலக்கணத்துக்கு ஒத்து வருகிறதா?

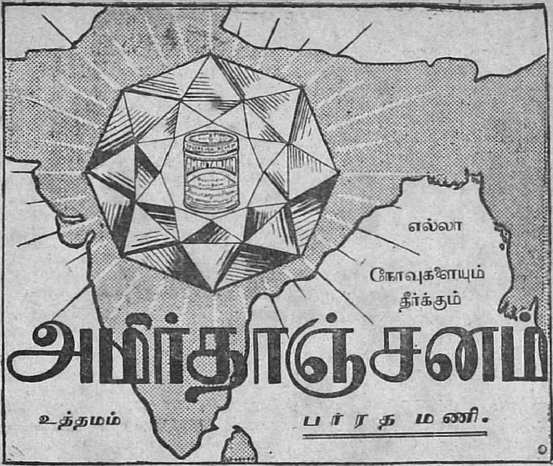

BOOKS FOR ALL

Message of the Gita Edited by Anilbaran Roy	5	0
Naked Shingles By Manjeri S. Isvaran	1	8
Songs from the Soul By Anilbaran Roy	1	4
Kandan the Patriot By K. S. Venkataramani	2	0
The Life Divine Vol. I By Sri Aurobindo	6	0
The Renaissance in India By Sri Aurobindo	1	4
Men in the Limelight By Khasa Subba Rau	1	0

Svetaranya Ashrama,
12, Brindaban Street, Mylapore,
Madras.

மன்னார்குடி. டி. மு. கோர்ட்டு.
1941 ௵ S. C. No. 30.

S. சௌரிரு ஐயங்கார்—வாதி

சென்னைப்பட்டணத்திலிருக்கும் அட்வகேட் R. ரெங்கஸாமி அய்யங்கார் என்கிற R. ரெங்காச்சாரியார் } பிரதி வாதி

ஷை நம்பர் ஸாதி தெரிவித்துக் கொள்கிறதாவது :—

வாதியால் பிரதி வாதி பேரில் பிராமிசரி நோட்டுப்படி தொகை இடைகள் ரூ. 80-0-0க்கு தாவா செய்து ஷை 25-6-41 தேதி ஈரங்கி போடப் பட்டிருக்கிறபடியால் ஷை தேதியில் ஷை கோர்ட்டில் பகல் 10-மணிக்கு ஆஜராகி ஆக்ஷேபணையிருந்தால் தெரிவித்துக்கொள்ள வேண்டியது. தவறினால் பிரதி வாதியை எக்ஸ்பார்டி செய்து தீர்ப்பு செய்யப்படும் என்பதை அறியவும்.

மன்னார்குடி, 10-6-41. } R. SITARAMAN, *Advocate for Plaintiff.*

"பரித்ராணுய சாதூ நாம்"—என்னும் ஸ்லோகத்துக்குப் பொருளாக—

"தூயோரைக் காத்துப்பின் நலமறியாத்
தீயோரைத் தேய்க்கவேண்டி
நேயமொடு நானுதிப்பேன் யுகங்களிடை
நீதியையும் நாட்டு வேனே"—

என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இதைத் தமிழில் செய்யுளாகக் கூறமுடியாது. இத்தகைய இலக்கண வரம்புக்குட்படாதவைகளைச் செய்யுட்களாகக் கருதி உபயோகிப்பது தமிழ்மொழியையே அவமதிப்பதாகும். இம் மாதிரியான செய்யுட்கள் இந்நூலில் அநேக மிருக்கின்றன.

தமிழ் நூல்களுக்கே இன்றியமையாத அம்சமென விளங்கும் பிழைதிருத்தம் இந்நூலிலும் இருக்கிறது. ஆனால், அப் பிழைதிருத்தத்தாளில் காணப்படாத பிழைகள் பல இந்நூலிலிருந்தும் அவைகள் விடுபட்டதன் காரணம் விளங்கவில்லை.

கடைமை, பிரிதிநிதி, 'பூ இட்டுச் செல்வயேல்,' மருவற்ற, பிரணுபவர்,—இத்யாதிப் பிழைகள். இவைகளைத் தவிர இந்நூலில் வல்லொற்று விடுபட்டுப்போன பிழைகளும் அநேகமிருக்கின்றன.

புத்தகத்தின் அமைப்பு (Get up) மிகவும் நேர்த்தியாயிருக்கிறது. சுத்தமான எழுத்தில் உயர்ந்ததாளில் அச்சிட்டு—நினைத்துப் பார்க்கமுடியாத நிலையில் காகிதவிலையிருக்கும் இச்சமயத்தில் குறைந்த விலை யேற்படுத்தியிருப்பது தமிழபிமானிகள் சுலபமாய்ப் புத்தகத்தை வாங்குவதற்கென்றே செய்ததாகும். தமிழர்களின் பரிபூர்ண ஆதரவுக்கும் இந்நூல் பாத்திரமாகு மென்பதில் எள்ளளவும் ஐயமிருப்பதற்கிட மில்லை.

(2) திருவையாறு என்னும் திவ்ய ஸ்தலத்தைப்பற்றிய தேவார திருப்பதிகங்கள்—[பிரசுரம்—தருமபுரம் 24 வது மகா சந்நிதானம் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ-ஷண்முக தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாச்சார்ய சுவாமிகள், தருமபுரம்.]

இவ்வரிய நூலில் தென்கயிலாயம் என்று போற்றப்படும் ஸ்ரீ பஞ்சநக்ஷேத்ரமாகிய திருவையாற்றைப் பற்றிய தேவாரத் திருப்பதிகங்கள், திருவாசகம், திருப்புகழ் முதலிய பாடல்களைத் திரட்டி வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன. தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் சைவசமயாசிரியர்களாகிய அப்பர், சுந்தரர், சம்பந்தர் முதலிய மூவரின் அருங்கவிகள் என்பது யாவரும் அறிந்த விஷயமாகும். திருவாசகம் மாணிக்கவாசகரால் இயற்றப்பெற்ற உயரியநூல். திருப்புகழ், முருகனடி மறவாத் தொண்டராகிய அருணகிரிநாதரால் இயற்றப்பெற்ற அரியநூல்.

இம் மூன்று நூல்களும் சைவசமயத்துக்கு—என்?—தமிழ் மொழிக்கே தமிழர்களுக்கே—தலை நிமிர்ந்து நடக்கும் ஒரு பெரிய கௌரவத்தைக் கொடுத்துவிட்டன.

சைவசமயாசாரியர் எல்லா ஸ்தலங்களைப்பற்றியும் பாடியிருக்கின்றனர். அவர்களிடம் பாடல்பெற்ற ஸ்தலங்களுள் பஞ்சநக்ஷேத்திரம் மிகவும் புனிதம் வாய்ந்தது; மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் என்னும் முச்சிறப்புகளும் ஒருங்கே அமையப்பெற்ற திவ்யஸ்தலம். அந்த க்ஷேத்திரத்தின் மேன்மையை விளக்கும் தேவார, திருப்புகழ்ப் பாடல்களைத் திரட்டி வெளியிட்டிருப்பது ஸ்ரீ. ஸ்ரீ. ஷண்முக தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாச்சார்ய சுவாமிகளின் மட்டற்ற சிவபக்தியை வெளிப்படுத்துகிறது என்பதில் சந்தேகம் இருக்கமுடியாது.

இந்நூல் தருமபுர ஆதீன வெளியீட்டில் முப்பத்தெட்டாவதாகும். யுத்தம் காரணமாகக் காகித விலைதலை தூக்கி விற்கும் இந்நிலையில், உயர்ந்த தாளில் பிழையின்றி இந்நூலை வெளியிட்டு அதையும் இலவசமாக அன்பர்களுக்கு வழங்க உத்தேசித்திருப்பது ஸ்ரீலஸ்ரீ சந்நிதானத்தின் தமிழபிமானத்தைப் பிரசித்தி பெறச் செய்கிறது என்று கூறுமலிருப்பதற்கில்லை.

ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமிகள் மத சம்பந்தமான இத்தகைய உயரிய நூல்களை மேலும் மேலும் வெளியிட்டு நம் தமிழ் நாட்டில் ஆஸ்திக எண்ணத்தைப் பரவச்செய்வார்களென்று நம்புகிறோம்.